

အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှု

ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတိုများ - ၄

မြနှင်းဆီ (Mra Hninzi)

SMALL MIRACLES FOR WOMEN
EXTRAORDINARY COINCIDENCES of
HEART and SPIRIT
YITTA HALBERSTAM & JUDITH LEVENTHAL

အတွေးအမြင်စာစဉ် (၃၂)

တူဒေးစာအုပ်တိုက်

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အုပ်စု (၅၀၀)

တန်ဖိုး (၂,၅၀၀) ကျပ်

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

ဖြိုးဝေကို

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါက်တာသာထွန်းဦး (မြ-၀၄-၂၈၉)

တူဒေးစာအုပ်တိုက်

အမှတ် H၊ လှိုင်မြင်းမိုရ်ကန်လမ်း၊ ကန်ရိပ်မွန်အိမ်ရာ၊

လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဝင်းဗိုလ် (မြ-၀၉၇၁၅)

ဂျူးဂျူးပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၄-ဘီ၊ ဦးဖိုးမင်းလမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

တူဒေးစာအုပ်တိုက်

စာမူ မူပိုင်© - မြနှင်းဆီ (Mra Hninzi)

အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတိုများ - ၄

မြနှင်းဆီ (Mra Hninzi)

၆၁၃

မြနှင်းဆီ (Mra Hninzi)

အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတိုများ (၄) / မြနှင်းဆီ ။

— — ရန်ကုန်၊ တူဒေးစာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၅။

၁၈၉ စာ၊ ၂၃ စင်တီ။ — — (အတွေးအမြင်စာစဉ် - ၃၂)

မူရင်းအမည် - Small Miracles for Women

(၁) ဘာသာပြန်သူ - မြနှင်းဆီ (Mra Hninzi)

(၂) အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတိုများ (၄)

Small Miracles for Women

BY

YITTA HALBERSTAM & JUDITH LEVENTHAL

မာတိကာ

ထုတ်ဝေသူအမှာ		
၁။ ရွေးချယ်မှု	၁
၂။ မြဲလက်ကောက်	၆
၃။ နီတိ	၁၁
၄။ ခိုင်မြဲသောအချစ်	၁၅
၅။ ယုံကြည်အပ်နှံမှု	၂၁
၆။ လက်ဆောင်	၂၆
၇။ ဆောင်ပုဒ်	၃၀
၈။ မိခင်မေတ္တာ	၃၃
၉။ ဥစ္စာရှင်	၃၉
၁၀။ စာမိတ်ဆွေ (Penpal)	၄၁
၁၁။ ဖူးစာကံ	၄၄
၁၂။ နောင်ကြီး	၄၇
၁၃။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း	၄၉
၁၄။ ပျောက်သောသူ	၅၂
၁၅။ ဟိုင်းမလစ်ချီကုသနည်း (Heimlich Maneuver)	၅၆
၁၆။ အလည်တစ်ခေါက်	၅၈
၁၇။ ကောင်းဘို့ရင်	၆၀
၁၈။ ကယ်တင်ရှင်	၆၂
၁၉။ ရှင်သန်နေသည့်နှလုံးသား	၆၅
၂၀။ ပန်းရောင်သိုးမွေးခြေအိတ်ကလေး	၆၉
၂၁။ လင်းပိုင်ချစ်သူ	၇၂
၂၂။ ကျောင်းသားကတ်	၇၈

၂၃။ နာမည်တူနှင့်အရေးပေါ်	၈၀
၂၄။ ဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်	၈၃
၂၅။ အစားထိုး	၈၅
၂၆။ ကူညီတတ်သူ	၉၂
၂၇။ ထာဝရအချစ်	၉၆
၂၈။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်	၁၀၀
၂၉။ စိတ်တူကိုယ်မျှ	၁၀၃
၃၀။ ဖုန်းခေါ်သံ	၁၀၅
၃၁။ ဦးနှောက်အကျိတ်	၁၀၇
၃၂။ ဥစ္စာရှင်	၁၁၁
၃၃။ ချိန်ကိုက်	၁၁၃
၃၄။ နာမည်တစ်လုံး	၁၁၅
၃၅။ သံယောဇဉ်	၁၁၇
၃၆။ သွေးသောက်ညီအစ်ကို	၁၂၁
၃၇။ ကယ်တင်ရှင်-၂	၁၂၄
၃၈။ နှုတ်ဆက်အိပ်မက်	၁၂၈
၃၉။ ဓမ္မဆရာ၏ကတိစကား	၁၃၀
၄၀။ ကတိစကား	၁၃၄
၄၁။ ဖူးစာကံ-၂	၁၃၆
၄၂။ ထပ်တူအိပ်မက်	၁၃၉
၄၃။ သေကံမရောက်	၁၄၂
၄၄။ ကျေးဇူးအကြွေး	၁၄၅
၄၅။ အိမ်သေ့	၁၄၇
၄၆။ မိုးပျံပူဖောင်း	၁၅၀
၄၇။ ရှေ့ဖြစ်ဟောကိန်း	၁၅၆
၄၈။ သစ်ရွက်ကလေး	၁၅၉
၄၉။ မွေးစားသမီး	၁၆၃
၅၀။ ကြော်ငြာ	၁၆၇
၅၁။ စာမိတ်ဆွေ-၂	၁၆၉
၅၂။ အရိပ်လက္ခဏာ	၁၇၂

၅၃။ စာမိတ်ဆွေ-၃
 ၅၄။ အိပ်မက်နိမိတ်
 ၅၅။ အမေ
 ၅၆။ ငယ်သူငယ်ချင်း

..... ၁၇၆
 ၁၈၁
 ၁၈၅
 ၁၈၈

ထုတ်ဝေသူအမှာ

လူ့ဘုံဘဝတွင် အံ့ဩဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုများ၊ အဖြစ်အပျက်များ မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားကြရသည်။ ကိုယ်ကြုံတွေ့ရသော မယုံနိုင်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်များ ရှိသလို တစ်ပါးသူများ၏ အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်အပျက်များသည်လည်း ဒုနှင့်ဒေးပင်။ လူများ၏ဘဝထဲသို့ စီးဝင်နေသော မမြင်ရသော စွမ်းအင်၊ ထူးကဲသော ကြံ့ကြိုက်မှု၊ အံ့ဩဖွယ်အဖြစ်အပျက် များသည် လူအများကို စိတ်လှုပ်ရှားစေသကဲ့သို့ လူ့ဘဝသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဟူသော အသိနှင့်သတိကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

မိသားစုအချစ်၊ ချစ်သူစုံတွဲအချစ်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအချစ်၊ ဆရာတပည့်အချစ် စသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာများသည် တစ်ခါတစ်ရံ အံ့ဖွယ်စွမ်းအားကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဆရာမမြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi) ဘာသာပြန်ဆိုထားသော ဤစာအုပ်သည် အမျိုးသမီး များ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။

Yitta Halberstam နှင့် Judith Leventhal တို့သည် ဂျူးဘာသာဝင်များဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဂျူးလူမျိုးတို့၏ ဘာသာတရား၊ ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် လောကကြီး၏လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်သောချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏စွမ်းအားကို လှစ်ဟပြထားသည်။ သူတို့သည် အံ့ဖွယ်တိုက် ဆိုင်ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုစုစည်းကာ Small Miracle စာစဉ်များအဖြစ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ သည်။ ယခုစာအုပ်သည် အသက်အရွယ်အမျိုးအမျိုးရှိ အမျိုးသမီးများကို မေးမြန်းထားသည့် အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန် အဖြစ်အပျက်များကို စုစည်းထုတ်ဝေထားသော စာစဉ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ Small Miracle အမှတ်- ၁၊ ၂ နှင့် ၃ တို့ကို ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေထားပြီးဖြစ် သည်။ ဤကဲ့သို့သောအံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန်စာပေများကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျ၍ ဖြစ်ရပ်များအတွင်းရှိ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ် စသည့် စာပေရသမျိုးစုံကို ခံစားလိုသူများအတွက် စာအုပ်အမှတ်- ၄ ကို ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွေးချယ်မှု

နာကျင်ဝေဒနာက ရုတ်ခြည်းသည်းထန်လာသည်။ မိနီကာဒရော်ဒီက 'မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကလေးကို အခုမမွေးပါစေနဲ့။ ကားထဲမှာ မွေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး' ဟု တွေးသည်။

သူကပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်သည်။ မြို့ပြင်လမ်းက မှောင်ပြီး လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ မည်သည့်အိမ်ကမှ ဖိတ်ခေါ်သယောင်မရှိသလို မည်သည့်တယ်လီဖုန်းရုံငယ်ကိုမှလည်း မတွေ့ရပါ။ ကားအပြင်ဘက်မှ ရေခဲတမ္ဘာအေးသောလေများက ကားကို မညာမတာဆောင်နေသည်။ အချိန်က ညဉ့်သန်းခေါင်ထိုးလှပြီ။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၏နှစ်သစ်ကူးအကြိုညဖြစ်ပြီး သူကတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။ နာကျင်ဝေဒနာက ပြင်းထန်စွာရိုက်ခတ်သဖြင့် ဘရိတ်ကို နင်းရန်ပင် အင်အားမရှိပါ။

ဘာကြောင့် ယခုလို ဖြစ်ရပါလိမ့်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်ကပင် သူ့ဆရာဝန်က သူ့ကိုစိတ်ချစေရန် အားပေးပြုံးပြုံး 'အားလုံးကောင်းတယ် မိနီကာ။ ကလေးကို ဖေဖော်ဝါရီလလယ်လောက်မှာ မွေးလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသေးသည်။ နောက်ထပ် ခြောက်ပတ်အတွင်း ကလေးမွေးဦးမည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချပြီး မိနီကာက မေရီလန်းရှိ သူ့မိဘများကို နှစ်သစ်ကူးအကြိုညတွင် အံ့အားသင့်သွားစေရန် တစ်နာရီကြာခရီးကို ကားမောင်းသွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုသူ့မွေးရပ်ဇာတိ၏မြို့စွန်မြို့ဖျားတွင်ရောက်နေပြီး ကလေးမွေးတော့မည်ကိုသိကာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်နေမိသည်။

'ဆေးရုံက ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ ဆေးရုံကိုသွားလိုက်' ဟုသူ့ဟာသူပြောနေသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ကလေးထွက်လာတော့မည်ကို သူခံစားမိသည်။ 'ဘုရား၊ ဘုရား၊ ကလေးမထွက်ပါစေနဲ့ဦး။ ထွက်လာရင် ကလေးမွန်းကျပ်ပြီးသေသွားနိုင်တယ်။ ကယ်ပါဦး'။ စိတ်ချောက်ချားမှုကို ထိန်းချုပ်ထားပြီး သူ့ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆွဲချနိုင်ရန် ဖိနပ်များကို အရင်ချွတ်လိုက်သည်။ ယခု သူတက်ခဲ့သည့်အထက်တန်းကျောင်းဟောင်းနားသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကားမောင်းရင်းနှင့် ကလေးကိုဘယ်လိုမွေးရမည်ကို တွက်ဆသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူယခင်က မမြင်ဖူးသည့်နေရာတစ်ခုကို သတိပြုမိသည်။ သူ ထိုနေရာသို့

မျိုးဝင်လိုက်သည့်အခါ တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး အေးစက်နေသောညအမှောင်ထဲသို့ ဒယ်ဒယ်ထွက်လျှောက်သည်။

မီးထွန်းထားသည့်အိမ်လေးလုံးကို သူမြင်တွေ့ရသည်။ 'အဘွားရေ၊ အဘွားကောင်းကင်ကဆိုမြင်ရတယ်။ သမီးဘယ်အိမ်ကိုသွားရမလဲ။ လမ်းပြပေးပါ' ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထပ်မံတွေးနေတော့ဘဲ၊ နားလည်းမလည်နိုင်ဘဲ၊ မိုနီကာက သူနှင့် အနီးဆုံးသုံးအိမ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြေးသည်။ အသားကပ်ခြေအိတ်သာဝတ်ထားသည့် တုန်နေသောခြေထောက်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြင်းထန်သောဝေဒနာဖြင့်လည်းကောင်း ယိမ်းထိုးပြေးကာ ကလေးကိုစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမွေးမည်ဟု ခံစားမိသောမိုနီကာက သူနှင့် အဝေးဆုံးအိမ်သို့သွားရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။

'ကယ်ပါဦးရှင်။ ကျွန်မကလေးမွေးတော့မယ်။ ၉၁၁ ကို ဖုန်းခေါ်ပေးပါ' ဟု ထိုအိမ်၏တံခါးကို ထုနှက်ကာ စူးရှစွာအော်ဟစ်သည်။

မည်သူမှထွက်မလာပါ။ 'ငါ့ကလေးကို ငါတစ်ယောက်တည်းမမွေးရပါစေနဲ့။' ဘုရားသခင်ကယ်တော်မူပါ။

တံခါး၏တစ်ဖက်တွင် လူတစ်ယောက်က 'တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်နဲ့။ အပြင်မှာ စိတ်မမှန်တဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်' ဟု ပြောသံကြားရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံက ညင်သာသော်လည်း ခိုင်မာစွာဖြင့် 'ကျွန်မတော့ တံခါးကိုဖွင့်မှာပဲ' ဟုပြောသည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းဝတ်ရုံဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက မိုနီကာကို အိမ်ထဲဝင်ခိုင်းသည်။ 'စိတ်မပူနဲ့။ အဒေါ်သမီးရှိတယ်' ဟုပြောသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းတွင်သူမိဘများထံအလည်ရောက်နေသည့် ဒီယန်းမင်တာက အိပ်မောကျနေသည်။ အောက်ထပ်မှ ဝရုန်းသုန်းကားအသံများကို မကြားပါ။ ထိုနေ့နံနက်က ဗာဂျီးနီးယားတွင်နှင်းကျခြင်းသည်ထက်သဖြင့် ဒီယန်းမင်တာက သူမိဘများထံသွားရန် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရန်စဉ်းစားသေးသည်။ သို့သော် မွန်းလွဲပိုင်းရောက်သော် နှင်းမှာလျော့နည်းသွားသဖြင့် မိဘများရှိရာ မေရီလန်သို့ လေးနာရီကြာ ကားလမ်းခရီးကိုသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လမ်းခရီးတွင်ပင်ပန်းလာသည့် ဒီယန်းမင်တာ ၁၀ နာရီတွင် အိပ်ပျော်သွားပြီး မိဘများနှင့်အတူ နှစ်သစ်ကိုပင် မကြိုနိုင်တော့ပါ။

ယခု သူမိခင်၏အသံက သူ့ကိုနှိုးလိုက်သည်။ 'ဒီယန်း၊ မြန်မြန်လာပါဦး။ နောက်ထပ် အမျိုးသမီးအသံတစ်ခုက 'ဘုရားသခင်ကယ်တော်မူပါ။ ကလေးထွက်နေပြီ' ဟု စိတ်ပျောက်များစွာ အော်ပြောနေသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဒီယန်းက အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီး လှေကားထိပ်သို့ပြေးသည်။ အောက်တွင်အော်ဟစ်နေသော သူစိမ်းအမျိုးသမီးကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူက စတင်လှုပ်ရှားသည်။ 'အမေ၊ ၉၁၁ ကိုဖုန်းဆက်ပါ။ အမေ၊ အခင်းတွေ ယူလာပေးပါ' ဟု ပြောရင်း လှေကားကို အပြေးဆင်းသည်။

ဒီယန်းက မိုနီကာ၏လက်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး 'အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ကျွန်မက သူနာပြုဆရာမပါ။ သားဖွားအထူးပြုလုပ်တာ လေးနှစ်ရှိပြီ။ လောလောဆယ်အပေါ်က ခုတင်တစ်လုံးဆီကိုသွားရအောင်' ဟုပြောသည်။

လှေကားထိပ် ရောက်သောအခါ မိုနီကာက 'ကလေးထွက်နေပြီ' ဟု စူးရှစွာအော်သည်။ ဒီယန်းက မိုနီကာကို လှဲချလိုက်ပြီး ကလေးမွေးပေးရန် ပြင်ဆင်သည်။

'အာလ်ထရာဆောင်းနောက်ဆုံးကြည့်တုန်းက ကလေးဘယ်အနေအထားမှာရှိလဲ' ဟု ဒီယန်းက မေးသည်။

မိုနီကာက 'တင်ပါးနဲ့ဆင်းနေတယ်လို့သိရတယ်။ အဆင်ပြေပါ့မလား' ဟု ငိုရွိုက်ပြီး ပြောသည်။

'အဆင်ပြေမှာပါ။ ကလေးကိုတွန်းထုတ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ အသက်မှန်မှန်ရှူပါ။' မိုနီကာက အား စိတ်ချလက်ချရှိစေရန် စကားလုံးများပြောလိုက်သော်လည်း ဒီယန်းက ကြောက်စိတ်မွန်သွားသည်။ ကလေးက လမစေ့သည့်အပြင် ဦးခေါင်းနှင့်ဆင်းမည့်အစား တင်ပါးနှင့်ဆင်းနေသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယလည်း မရှိပါ။ ကလေးအသက်မဆုံးရှုံးအောင် မည်သို့မွေးရမည်နည်း။

'စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ။ ဘုရားသခင်က ဒီအမျိုးသမီးကို ဒီကိုလွတ်လိုက်တာဟာ ကလေးသေဖို့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်' ဟု သူ့ဘာသာအားပေးစကားပြောသည်။

'မိုနီကာ၊ ကလေးကိုစမြင်နေရပြီ။ မတွန်းနဲ့' ဟု ဒီယန်းကပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် တံခါးဘဲလ်မြည်ပြီး စေတနာ့ဝန်ထမ်းအရေးပေါ်လုပ်သားတစ်ဦး အိမ်ထဲသို့ လွှားခနဲဝင်လာသည်။ လူငယ်က ၁၈ နှစ်ခန့်သာရှိသည်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း ရေရေရာရာသိပုံတော့ မပေါ်ပါ။

'အရေးပေါ်အောက်စီဂျင်နဲ့မွေးဖွားဖို့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ အခုယူပေးပါ' ဟု ဒီယန်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသူက လူနာတင်ကားဆီသို့သွားပြီး ပြန်လာသည့်အချိန်တွင် ကလေးက ဒီယန်း၏ စောင့်ကြိုနေသောလက်များထဲသို့ မွေးထုတ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

'ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း မိုနီကာ။ ယောက်ျားလေးမွေးတယ်။'

မိနီကာက 'ကလေးငိုတာဘာလို့မကြားရလဲ' ဟု အထိတ်တလန့်နှင့် မေးသည်။
ဒီယန်းက ပြန်ဖြေမနေဘဲ ကလေး၏သေးငယ်သောလည်ပင်းကို ရစ်ပတ်နေသည့်
အချင်းကြိုးဖြည့်လိုက်သည်။ ကလေးနှာခေါင်းမှ ချွဲသလိပ်များကို အရေးပေါ်တန်ဆာပလာ
ဖြင့် စုပ်ထုတ်သည်။ ထို့နောက် အချင်းကြိုးကို ဖြတ်ပြီး ကလေးကိုအသံထွက်ငိုသည့်အထိ
နှိုးဆွပေးသည်။

'အောက်စီကျင်ပေးပါ။ မြန်မြန်။ ကလေးပြာနှမ်းနေပြီ။'

ကလေး၏သွေးရောင် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသည့်အခါ ဒီယန်းက ကလေးငယ်ကို
မိနီကာလက်ပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်ဆေးဘက်အကူများက မိနီကာကို ဆေးရုံသို့ခေါ်ဆောင်သွားရန်
ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဒီယန်းက ကလေးအပေါ် ပိတ်စတစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်တင်ကာ
'ကလေးကို မိနီကာအသားနဲ့ကပ်ပြီး ထွေးထားပါ။ လူကြီးကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အနွေးဓာတ်က
ကလေးကိုအကာအကွယ်ပေးလိမ့်မယ်' ဟု မှာသည်။ ဆေးဘက်အကူများက မိနီကာကို
၁၅ ဒီဂရီညထဲသို့ ခေါ်ထုတ်သွားချိန်တွင် 'ကံကောင်းပါစေ' ဟု ဒီယန်းက အော်ပြောလိုက်
သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒီယန်းက မိနီကာ၏အခန်းတွင်းသို့ ပန်းများသယ်ဆောင်ပြီး
ရောက်လာသည်။ 'ဒါတွေက မိနီကာအတွက်' ဟုပြောပြီး ပန်းများကိုပြတင်းပေါက်ပေါင်
ပေါ်တွင်တင်လိုက်သည်။ 'ဒါက ကလေးအတွက်' ဟုပြောပြီး ဝက်ဝံရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်
မိနီကာလက်သို့ပေးသည်။ ထို့နောက် အံ့အားသင့်ပြီးရယ်သည်။ 'ဟေး၊ မိနီကာအိပ်နေတာ
အဖေ ခေါင်းအုံးပဲ။'

မိနီကာက 'သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ပြန်ပေးရမလားဟင်' ဟုမေးသည်။

'မပေးပါနဲ့။ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ပေါ့။'

'ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်က ဒီယန်းကိုယ်တိုင်ပဲလေ။ ဒီယန်းနဲ့သာမတွေ့ခဲ့ရင်
သားကလေးကံကြမ္မာကို မတွေ့ဝံ့ဘူး။' မိနီကာက ငိုပြီး ဒီယန်းကို လည်ပင်းမှ သိုင်းဖက်
လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး အတူတူငိုကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒီယန်းက 'ဒီယန်းက ကံကောင်းခြင်းယူဆောင်လာတာမဟုတ်ဘူး။
ဝါဟာဖြစ်စရာရှိလို့ဖြစ်တာပဲ' ဟု ပြောသည်။

'အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပဲ' ဟု မိနီကာက ငိုရွိုက်ရင်းပြောသည်။

'ဒီယန်းမေးချင်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီနေ့မနက် မိနီကာရဲ့ကားကို သော့ခတ်
မလို့သွားတော့ ကားနဲ့ ဒီယန်းတို့အိမ်ကြားမှာ တခြားအိမ်သုံးလုံးရှိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
မိနီကာက ဒီယန်းရဲ့အိမ်ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ။'

'မိနီကာလည်း မသိဘူး။ အဘွားကိုတမ်းတပြီး ဆုတောင်းတာတော့သတိရတယ်။
ပြီးတော့ ဘာမှတွေ့မနေဘဲ ဒီယန်းတို့အိမ်ကိုပြေးလာလိုက်တာ။ ဘယ်လိုဆိုတာစဉ်းစား
လို့မရဘူး။ မိနီကာ့ခြေထောက်မှာ အသားကပ်ခြေအိတ်ပဲဝတ်ထားတယ်။ နာကျင်တဲ့
ဝေဒနာကများလွန်းလို့ ဒီယန်းတို့အိမ်က မိုင်တစ်ရာလောက်ဝေးသလို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီယန်းရှိတဲ့အိမ်ကိုပဲ ရွေးချယ်မိခဲ့တယ်။'

Peggy Sarlin

မြလက်ကောက်

အစိမ်းရောင်ကျောက်များမှ ပြူးပြူးပြက်ပြက်လက်နေခြင်းသည် ကျွန်မကို ထိုခင်းကျင်းစင်သို့ဆွဲဆောင်သည်။ ငွေနှင့်ဖန် ယှက်နှယ်ပြီး သွက်လက်တက်ကြွစွာ အရောင်ကစားလျက်ရှိသည်။ အပန်းဖြေဈေးဝယ်သူများအကြား ကျွန်မသည် လှပသောလက်ဝတ်ရတနာများအတွက် သီးသန့်ထားသောထောင့်ကွက်တွင် ထိုလက်ကောက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ တစ်မူထူးသောလက်ရာကိုလည်း သတိပြုမိသည်။ ငွေထည်ကို စိန်အစအနကလေးများနှင့် တူအောင် ခတ်ထားခြင်းသည် လှပသိမ်မွေ့ပြီး ယင်းကို အစိမ်းရင့်ရောင်မြကျောက်ကလေးများစွာဖြင့် မဲထားသည်။ တစ်မျိုးတစ်ခုသာရှိသော ရတနာမျိုးဆိုသည်ကို ကျွန်မ သိလိုက်သည်။

ကျွန်မ ထိုအနုစိတ်သည့်လက်ရာကို အားကျရှုစားနေစဉ် ကျွန်မခင်ပွန်းပေးထားသောကတိတစ်ခုကို ကျွန်မ သတိရသည်။ လွန်ခဲ့သည့်လေးနှစ်က ကျွန်မတို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်စဉ်ကာလတွင် ဒေးဗစ်က ကျွန်မအတွက် လှပသည့်လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သူကကျွန်မ၏နေနံ့ကျောက်ဖြစ်သည့်မြကို ရည်စူးကာ မြစိမ်းရောင်ဩစတြီယန်သလင်းကျောက်နှင့် ပုလဲစေ့ကလေးများပါသည့်လက်ကောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး ကျွန်မ၏လက်ကောက်ဝတ်တွင်ဝတ်ပေးစဉ် 'ကိုယ်မင်းကို မြကျောက်လက်ကောက်အစစ် မကြာခင်တစ်နေ့မှာ ဝယ်ပေးမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ' ဟု ကြင်နာစွာ ပြောခဲ့သည်။ သူပေးသည့်ပျားရည်ဆမ်းခရီးလက်ဆောင်က ခံစားချက်ကို ကျွန်မနှစ်သက်သော်လည်း သူကတိဖြည့်ဆည်းနိုင်မည့်နေ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မျှော်လင့်နေမိခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မတိုင်မီအထိတော့ သလင်းကျောက်လက်ကောက်ဝတ်ရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ ကျွန်မ မကြာခဏ ထိုလက်ကောက်ကို ဝတ်ပြီး ဝတ်သည့်အကြိမ်တိုင်း လက်ကောက်ကို တွေ့ခဲ့သည့်ကျွန်းပေါ်မှ ဖက်ရှင်စတိုးဆိုင်ကို သတိရသည်။ ဒေးဗစ်ကလည်း လက်ကောက်ကိုတွေ့တိုင်း သူ့ကတိကို မကြာမီဖြည့်ဆည်းနိုင်မည်ဟု ပြုံးပြီးပြောလေ့ရှိသည်။

နှစ်များတစ်လျှောက် ရတနာဆိုင်များ၏မျက်နှာစာခင်းကျင်းမှုများကို ကြည့်ခြင်းသည် ကျွန်မတို့၏အလေ့အထတစ်ခုဖြစ်လာသည်။ ဒေးဗစ်စိတ်ပါလက်ပါရှိခြင်းသည် သူ

ကျွန်မကို မည်မျှချစ်ကြောင်း အမှတ်သညာဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မစိတ်ကြည်နူးရသည်။ ကျွန်မတို့ မရေမတွက်နိုင်သော ရတနာဆိုင်များသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ဈေးနှုန်းများမှာ ကျွန်မတို့ ကျခံနိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက်များနေသဖြင့် တော်တော်ကလေးတော့ စိတ်ပျက်မိသည်။ ကျွန်မက ဒေးဗစ်ပေးလိုသောလက်ကောက်ကို ရနိုင်ခြေအပေါ် သံသယရှိလာသည်။ ဒေးဗစ်ကတော့ ယုံကြည်ချက် မပျက်ပါ။

ယခုလက်ကောက်ကို တွေ့သောနေ့က ကျွန်မတို့သားသမီးများအတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များဝယ်ပေးရန် ဈေးဆိုင်တန်းများသို့ ရောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေးမပြေလည်လှသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြား လက်ဆောင်ဖလှယ်ခြင်းမပြုရန် သဘောတူထားသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးတွင် ဖိစီးမှုအများဆုံး ခုနှစ်တစ်နှစ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးခါစဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်တွင် ဟန်တင်တန်ရောဂါရှိကြောင်း ရောဂါရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးကတည်းက ကျွန်မတို့ဘဝများ အပြီးအပိုင် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ဤသေစေလောက်သည့် ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောရောဂါသည် ကျွန်မတို့ကို ကြောက်စိတ်မွန်စေသည်။ အကြွေးများလည်း ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။

ကျွန်မ ဒေးဗစ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးက အချစ်ရိပ်သည် အစိမ်းရောင်ကျောက်များထက် လင်းလက်နေသည်။ သူ့ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို ကျွန်မသိသည်။ ပျားရည်ဆမ်းခရီးက သူ၏မူရင်းကတိကို ဤလက်ကောက်မှ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မည်။ သို့သော် ဈေးနှုန်းကို ကျွန်မတို့ မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မက သူ့ကို ထိုလက်ကောက်ဝယ်ရန် မစဉ်းစားဖို့ ပြောလိုသော်လည်း စကားလုံးများက ထွက်မလာပါ။ ယခုနှစ်တွင် သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ရခြင်း အလွန်များနေသဖြင့် လက်ကောက်ဝယ်ဖို့ မစဉ်းစားရန်မပြောရပါ။

ကျွန်မ ခပ်မြန်မြန်စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မလက်မခံသင့်သော လက်ဆောင်ကို ငြင်းဆိုရန်အကြောင်းပြချက်တစ်ခုရသည်။ ကျွန်မ၏လက်ကောက်ဝတ်များသည် တုတ်သဖြင့် ပုံမှန်အားဖြင့်လက်ကောက်များသည် ကျွန်မလက်တွင် မတော်တာများသည်။ အရောင်းစာရေးက လက်ကောက်ကို တရိုတသေထုတ်ယူပေးသည့်အခါ လက်ကောက်သည် ကျွန်မအတွက်သေးနေမည်ဟု ကျွန်မ သေချာတွက်ထားသည်။ ငွေရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်သည် ကျွန်မ၏ညှိသောအသားရောင်ပေါ်တွင် ရောင်စုံတောက်ပသော နှိုင်းယှဉ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ကျွန်မက လက်ကောက်ကို လိုချင်သော်လည်း မတော်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ဖျုတောင်းနေမိသည်။ အရောင်းစာရေးက ကျွန်မလက်တွင် လက်ကောက်ကိုပတ်ပြီး ခလုတ်ပိတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ နှလုံးခုန်နေသည်။ လက်ကောက်က ကျွန်မလက်နှင့် ကွက်တီဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဝယ်ရန် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါ။ မဆောင်ရသေးသောဘီလ်များ၊ နောင်လာဦးမည့်ဘီလ်များက မြင်ကွင်းတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ကျွန်မတို့မျက်လက်

မှတ်စာအုပ်ကို ပြုတ်တူဖြင့် ညှပ်ထားဟန်ရှိသည်။

ကျွန်မ၏အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သူ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက ပီတိအပြုံးဆောင်နေသည်။ ဤညင်သာသောအမျိုးသားသည် ညာတာမူမရှိသောရောဂါတစ်ခုကို ခံစားနေရသည်။ ရောဂါ၏စီရင်ချက်အရ နှေးကွေးပြီးရက်စက်သော သေခြင်းတရားကို အချိန်မတိုင်မီရင်ဆိုင်ရမည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး သက်ကြီးရွယ်အိုအထိ အတူတကွကြီးပြင်းရမည်မဟုတ်တော့ဆိုသည့်အသိကြောင့် ကျွန်မမျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ ကျွန်မရှေ့မှလက်ဝတ်ရတနာသည် ကျွန်မခင်ပွန်းနှင့်အတူ ဘဝတစ်သက်တာနေထိုင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်လျှင် လေးနက်မှု မရှိပါ။ သို့သော် ဒေးဗစ်အတွက် ကျွန်မလက်ကောက်ဝတ်ပေါ်မှ လက်ကောက်သည် ရတနာသေတ္တာထဲက နောက်ထပ်အပေါစားအဆင်တန်ဆာတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ အများမြင်ရန် သူ့အချစ်ကို သက်သေပြသည့်အရာဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်က ကတိတစ်ခုပေးပြီးလျှင် ထိုကတိကိုတည်စေရမည်ဟု ခံယူချက်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ နောက်ထပ်အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်မည့်လများ၊ သို့မဟုတ် နှစ်များ သိပ်ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ဝမ်းနည်းစွာတွေးမိသည်။ ပြုံးခနဲပင် ထိုလက်ကောက်ကိုဝယ်ရန်သည် အရေးကြီးဆုံးကတိကဝတ်တစ်ခုဖြစ်သွားသည်။ ဒေးဗစ် သူ့ကတိတည်စေနိုင်ရန် ကျွန်မအနေဖြင့် အခြားပေးရန်ရှိ ဘီလ်များကို ကြံဖန်စီစဉ်ပေးဆောင်ရန် ကြိုးစားရပေမည်။

သူက 'လက်ကောက်ကိုကြိုက်လားဟင်' ဟု တိုးညှင်းစွာမေးသည်။ သူ့အသံကဖော်ပြသည့် မျှော်လင့်ချက်၊ သူ့မျက်လုံးများက ဖော်ပြသည့် ကျွန်မအပေါ်မြတ်နိုးမှုတို့သည် ကျွန်မနှလုံးသားကို ကြေကွဲစေသည်။ ဒေးဗစ်၏ ကျွန်မအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုသည် ပေါ်လွင်နေသည်။ ကျွန်မတို့ဆုံတွေ့သည့်နေ့မှစပြီး သူ့ဖြည့်စွမ်းပေးလိုသောဆန္ဒမှာ ကျွန်မအတွက် ပျော်ရွှင်မှုများကို ယူဆောင်ပေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။ အချစ်ရေးတွင် ကျွန်မလောက်ကံကောင်းသူ မရှိပါ။

'လက်ကောက်ကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်။ လိုချင်နေတာနဲ့ကွက်တိပဲ' ဟု ကျွန်မပြောလိုက်သည်။

စာရေးက လက်ကောက်ကို ပြန်ဖြုတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ ထိုလက်ကောက်ကလေးက ကျွန်မနှလုံးသားထဲတွင် လျင်မြန်စွာ နေရာယူပြီး ဖြစ်သွားသည်။

'လက်ကောက်တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ' ဟု ကျွန်မ မေးလိုက်သည်။

စာရေးက ဈေးနှုန်းဖော်ပြထားသည့်ကတ်အဖြူကလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာကြည့်လိုက်သည်။ 'ဒေါ်လာ၂၅၀'။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မလက်ဝတ်ရတနာအတော်များများကို ကြည့်ဖူးသည်။ ၂၅၀ ဖိုသည်မှာ ထိုလက်ကောက်တန်ဖိုး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ရှိမည်။

စာရေးက လက်ကောက်၏လှပမှုကို အမွမ်းတင်တော့သည်။ ဘရာဇီလီယန် လက်ဝတ်ရတနာဖြစ်ပြီး မြအလုံးရေ ၁၈၀ ပါကြောင်းညွှန်ပြပြောဆိုသည်။ ဒေါ်လာ ၂၅၀ ဆိုသည်မှာ လွန်စွာပင်တန်နေသော်လည်း ကျွန်မတို့အတွက် ၂၅၀ နှင့် ၂,၅၀၀ သည် အတူတူပင်။ မစို့မပို့ဘတ်ဂျက်သာရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသိပ်တွေးမနေဘဲ 'အခွန်အပြီး အစီးပါပြီး ၂၂၅ ဒေါ်လာနဲ့ရမလား' ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျွန်မ ဈေးဆစ်မိခြင်းကို ကိုယ့်ဘာသာအံ့အားသင့်သည်။ ဈေးတန်းများမှဆိုင်များသည် များသောအားဖြင့် လျှော့ဈေးပေးလေ့မရှိ၍ဖြစ်သည်။

စာရေးက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်သည်။ ထို့နောက် 'ရပါတယ်လေ' ဟုပြောသည်။

သူစိတ်မပြောင်းမီ ကျွန်မအကြွေးဝယ်ကတ်ကို မြန်မြန်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ်၏ ပီတိအပြုံးကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စာရေးက အမြန်ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ပေးပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ဆိုင်မှထွက်လာသည်။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လှမ်းပြီးတိုင်း လက်ကောက်ကို ကြည့်ကြသည်။ ကားဆီကို မရောက်မီ ဒေးဗစ်က 'ကိုယ်နေမကောင်းပိုဖြစ်လာပြီး မင်းနဲ့အတူ မရှိနိုင်တော့ရင် လက်ကောက်ပေါ်က မြကျောက်ကလေးတွေကို ကြည့်ပါ။ ကျောက်တစ်လုံးစီတိုင်းက ကိုယ်တို့အတူလုပ်ခဲ့တဲ့ အထူးလုပ်ရပ်ကလေးတွေကို သတိတရဖြစ်စေလိမ့်မယ်။ အတူသွားခဲ့တဲ့ခရီးတစ်ခု၊ အတူကြည့်ခဲ့တဲ့ရုပ်ရှင်တစ်ခု၊ အတူမျှဝေခဲ့တဲ့ဘဒင်အချိန်လေးတွေကိုပေါ့။ ဒီလက်ကောက်ကလေးက မင်းအတွက် အမှတ်တရလက်ကောက်လေးပဲ။'

ကျွန်မ ငိုတော့သည်။ ဒေးဗစ် စိတ်ပူနေသည်မှာ သူ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ သူမရှိတော့သည့်အခါ ကျွန်မ သက်သောင့်သက်သာရှိစေရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ဟိုနိုလူလူမြို့၏လမ်းသွားလမ်းလာများ ပြုကျသောအချိန်တွင် အိမ်ပြန်စဉ် လက်ကောက်အတွက် ငွေမည်သို့ပေးချေရမည်ကို စဉ်းစားတွေဝေလာကြသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်မ ထိုမျှလောက် ကြောက်စိတ်ဝင်မနေပါ။ ငွေပေးချေခြင်း မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို သိချင်စိတ်သာရှိသည်။ ကျွန်မတို့ကားလမ်းခရီးတွင် စကားပြောကြသည်။ ကျွန်မတို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးကတိ၏ အကောင်အထည်ဖြစ်သည့် အံ့ဖွယ်လက်ကောက်ကို မကြာခဏ ကြည့်မိကြသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ ကျွန်မက စာပုံးထဲမှစာများကိုယူပြီး အိမ်ထဲဝင်နေစဉ် ဖောက်လိုက်သည်။ ပုံမှန်ရနေကျဘီလ်များကြားတွင် ကတ်နှစ်ခုပါသည်။ တစ်ခုမှာ ကျွန်မထိုနှစ်က ဓမ္မတေးကြိမ်ဖန်များစွာဆိုပေးခဲ့သည့် ဘုရားကျောင်းမှဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးတင်လွှာကတ်ဖြစ်ပြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ဒေါ်လာနှစ်ရာပါသည်။ ကျွန်မ စကားပင်မပြောနိုင်

လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒုတိယကတ်ပါသည့်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ
ဒေါ်လာ ၂၀ တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ရွက် ထွက်ကျလာသည်။ မည်သူပေး
ပို့မှန်းမသိရပါ။ ကတ်တွင် 'အမည်မဖော်လိုသူ' ဟု ဆိုင်းထိုးထားသည်။

ကျွန်မ ဒေးဗစ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးအံ့အားသင့်ပြီး ခေါင်းကိုခါရမ်း
ကာရယ်ကြသည်။ ဈေးဆိုင်တွင် ကျွန်မဈေးဆစ်ရန်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသောအချိန်တွင်
ထိုကတ်များသည် အိမ်က စာပုံးထဲတွင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်မှ တန်ဖိုးအတိ
အကျအထိ အရာရာကို စီစဉ်ပေးထားသည်။

လက်ကောက်သည် လက်ဝတ်ရတနာတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ကောက်မရ
လျှင်လည်း ကျွန်မ နေနိုင်ပါသည်။ သို့သော် လက်ကောက်ပေါ်က မြကျောက်ကလေးများက
အမှတ်တရရှိစေသောအရာများသည် ကျွန်မကို ယနေ့ ယခုအနေအထားသို့ရောက်အောင်
ကူညီစောင့်မပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးအကြားဆက်ဆံရေး၏ လှပသိမ်မွေ့မှုနှင့် ဒေးဗစ်၏ရောဂါကို
ရင်ဆိုင်ရသည့် ပြောမပြနိုင်သောပူဆွေးမှုတို့သည် ကျွန်မအတွက် မထင်ထားခဲ့သည့် အား
အင်များရရှိစေခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်မတို့တစ်ဦးချင်းစီအပေါ်ထားရှိသည့် မေတ္တာ
တော်ကိုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မတို့၏ဘဝခြေလှမ်းတိုင်းတွင် ဘုရားသခင်က ဘေးမှ
လိုက်ပါစောင့်ရှောက်လျက်ရှိပေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားသခင်က ကျွန်မတို့အပေါ် ယုံကြည်မှုမပျက်ခဲ့သလို ဒေးဗစ်ကလည်း သူ့လက်
ကောက်ကတ် ဖြည့်ဆည်းနိုင်မည်ဆိုသည့် ယုံကြည်မှု ဘယ်သောအခါမှ မပျက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ
မြကျောက်လက်ကောက်ကိုဝတ်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်မနှလုံးသားထဲက အမှတ်တရများကို
ပြန်ပြောင်းသတိရသည်။ ဒေးဗစ်၏ယုံကြည်မှု၊ ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်မှုတို့
အကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မအတွက် အားသစ်လောင်းသလို ခံစားမိပါသည်။

Carmen Leal-Pock

နိတိ

ကျွန်မအိမ်၏အထပ်ခိုးတွင် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မွေနှောက်ရှာဖွေနေစဉ် ထိုနိတိ
အချုပ်အလုပ်များကိုတွေ့ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အတော်များများက ကျွန်မ ထိုရှေးဟောင်း
နိတိများကို သိမ်းထားခဲ့သည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်များနှင့် ကားဂိုဒေါင်များအတွင်း
ဈေးရောင်းပွဲများမှ ကျွန်မ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်မ ယင်းတို့ကို
ဖြန့်ချိထားပြီး နိတိများကို ဝမ်းသာအားရပြန်ဖတ်သည်။ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်း၏ သူတော်
ကောင်းတရား၊ မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်ခြင်း၊ အလုပ်၏ဂုဏ်ရှိမှုနှင့် လောက၏ ရိုးရှင်းသော
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများ စသည်တို့ကို တွန်းအားပေးသည့် နိတိဆိုရိုးများဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စု
ဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသည့်ပစ္စည်းများကို အနံ့ကြည့်နေစဉ် ကျွန်မကို တုန်နေအောင်ချစ်
သောအဘွားက မြေးဖြစ်သူ ကျွန်မအနားတွင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်ပြီး ကျွန်မကို စာဖတ်ခြင်း၊
သင်္ချာတွက်ခြင်း၊ အချုပ်အလုပ်/ဇာထိုးပန်းထိုးခြင်း စသည်တို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့သည့်အ
ဘွားကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။

အတိတ်သို့ မိနစ်အနည်းငယ်ပြန်သွားရန်မှာ လောလောဆယ် ကျွန်မလိုအပ်ချက်
ဖြစ်သည်။ ရက်များစွာ ကျွန်မစိတ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ကေသီကို
စိတ်ရွှင်လန်းအောင် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်သဖြင့်လည်း ကျွန်မစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိ
သည်။ ကျွန်မနှင့်ကေသီတို့ အလုပ်အတူလုပ်သည့်ဆေးရုံတွင် ကေသီက သေလုမြောပီးရောဂါ
ဖြစ်နေသည့် သူမိခင်ကို ပြုစုနေကြောင်းပြောပြသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းရိပ်သမ်း
နေသည်။ ကျွန်မနှလုံးသား လေးပင်နေသည်။ ကေသီကိုကူညီရန် ကျွန်မ ဘာတစ်ခုခု
လုပ်ပေးနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်မခင်းကျင်းထားသည့် နိတိအထည်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏
စုဆောင်းသိမ်းဆည်းမှုသည် နှစ်တစ်ရာခန့်ကို လွှမ်းခြုံသည်။ နိတိအသီးသီးသည် လက်ပွေ
ရာတစ်ခုစီကဲ့သို့ သီးခြားအမှတ်တရရှိသည်။ ကိုလိုနီခေတ်ကာလက နိတိများကို ပညာရေး
တန်ဆာပလာအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ခြင်းကို ကျွန်မသိသည်။ မိမိ မိသားစုနှင့် အဆိုပါနိတိများမှ

ဘာသာရေးအမြော်အမြင်တို့သည် မိန်းကလေးတစ်ဦး ကြီးပြင်းသည့်ကာလ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင် နီတိများသည် တန်ဆာဆင်မှုအသွင်သာ ဖြစ်လာ သည်။ အချို့က နှစ်သက်ဖွယ်ဆော့ကစားထားသည့် လက်ရာများဖြစ်သလို အချို့က ချုပ်လုပ် သူ၏ပင်ကိုစရိုက်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်သော နှစ်လို့ဖွယ်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

ကျွန်မ ဖုန်တက်နေသောမှန်ပေါင်များကိုရှာပြီး နီတိအထည်စများနှင့်ဆီလျော် သည့် အရွယ်အစား၊ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဒီဇိုင်းကိုရွေးသည်။ အောက်ထပ်ဟောခန်းတွင် ချိတ်ရန် နေရာကို စဉ်းစားပြီးဖြစ်သည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မ၏အမှတ်တရနီတိအထည်များ နှင့် မှန်ပေါင်များပါသည့်ပုံးကို ရပ်ကွက်မှန်ပေါင်ဆိုင်သို့ သွားအပ်သည်။

တစ်ပတ်ကြာသော်မှန်ပေါင်သွင်းပြီး နီတိများကို ဆိုင်ကို သွားယူသည်။ ကျွန်မဆိုင် ကလှည့်ထွက်မည်အပြု ဆိုင်ရှင်က ကျွန်မကိုရပ်စေသည်။ 'အနီးအနားမြို့က အလည်ရောက် နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးက ဒီဆိုင်ကို ဟိုတစ်နေ့ကရောက်လာပြီး ရှင့်ရဲ့နီတိ အချုပ်အလုပ်တွေကို တွေ့သွားတယ်။ သူ့အမေက အသည်းအသန်နေမကောင်းဘူးတဲ့။ နီတိတစ်ခုက သူ့အမေကိုသတိရစေတယ်တဲ့။ ရှင် အဲဒီနီတိကို ရောင်းများရောင်းနိုင်မလား လို့ မေးသွားတယ်။'

ဆိုင်ရှင်ညွှန်ပြနေသည့်မှန်ပေါင်က စာသားကို ကျွန်မ ဖတ်လိုက်သည်။

မိခင်မေတ္တာသည်
မွေးကြိုင်သင်းကြူသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်နှင့်တူသည်
ပွင့်လွှာချပ်တိုင်းတွင် သင်းပျံ့မှုရှိသည်။

ထိုယခင်စွန်းထင်းနေသောနီတိအထည်စကို သံပရာရည်နှင့် ဆားတို့ဖြင့် တို့သုတ် ပြီး နေရောင်တွင်လှမ်းထားရန် ပစ္စည်းဟောင်းဈေးတစ်ခုက အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အကြံပေး ပူးသည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိသည်။ ထိုပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့် နီတိအထည်စသည် ကျွန်မ၏စိတ် ကြိုက်တစ်ခုဖြစ်သည့်အလျောက် ခွဲခွာရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ သို့သော် ယဉ်ကျေးမှုအနေ ဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းရှင်ဆိုသူ၏ နာမည် ဝီလျံအိဒ်စ်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးမှတ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ နီတိရတနာများကို ပြန်ကြည့်သောအခါ အောက် ပါ စာသားကိုသွားတွေ့သည်။

နှလုံးသား၏စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကို
အချစ်တို့ပေးခြင်းမှရသည်။
အချစ်တို့ရယူခြင်းမှမဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ၏ကြင်နာမှုကို ပြရန် ဝီလျံအိဒ်စ်နှင့်အနည်းဆုံးတော့ စကားပြော သင့်သည်။ ထိုညနေက သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြိမ်ရေးများစွာဆက်သော်လည်း ပြန်ထူးခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်မတာဝန်ကျေပြီဟု ကိုယ့်ဘာသာစိတ်သက်သာရာရပြီးပြောသည်။ ယခုကျွန်မ လုပ်စရာ ရှိသည်ကို လုပ်နိုင်မည်။ ကျွန်မ မှန်ပေါင်များကို သေချာတိုင်းထွာပြီး နံရံတွင် သံမှိုများကို အကွက်ကျကျ ရိုက်သွင်းသည်။

ကျွန်မ 'အမေ' နီတိကို ချိတ်ရန် မတင်လိုက်ပြီးနောက် သက်ဆိုင်ရာသံမှိုတွင်ချိတ် ရန် ပျက်ကွက်သည်။ အနှစ်စိတ်သည့်ကြက်ခြေခတ်ချုပ်ရိုးဖြင့် စာသားများကို ချုပ်လုပ်ထား ခြင်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တဒင်္ဂတွင် နီတိအချုပ်အလုပ်သည် အသက်ဝင်လာသလို ခံစားရသည်။ အရိုးခံ ခံစားချက်ကို မျှဝေလိုသော ချုပ်လုပ်သူ၏သဘောထားကို နားလည်ခံ စားမိသည်။

'အင်း၊ ဒီနီတိအထည်ကို ငါမျှဝေသင့်တယ်လို့ထင်ပါတယ်။'

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မအလုပ်မသွားမီ ဝီလျံ၏ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဝီလျံကိုယ်တိုင်ဖုန်းကိုင်သည်။ ကျွန်မက 'ရှင် ကျွန်မကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှန်ပေါင် ဆိုင်ရှင်က ရှင့်အမေနေမကောင်းအတော်ဖြစ်နေတယ်ပြောလို့...'

ဝီလျံကချက်ချင်းပင် ကျွန်မကိုသိသွားသည်။ 'အဲဒီနီတိအထည်ကို ရောင်းနိုင် မလားဟင်' ဟု သူက မေးသည်။ 'ကျွန်တော့်အမေကိုသတိရစေတယ်။ သူက အဲဒါမျိုးတွေကို မြတ်နိုးတယ်။ သူ နေမကောင်းမဖြစ်ခင်အထိတောင် အဲဒီနီတိအထည်လေးတွေ ကိုယ်တိုင် ထိုးတယ်။ ဝီလျံက ခေတ္တနားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ 'သူ့မေတ္တာကနီတိအထည်မှာ ဖော်ပြ ထားသလိုပဲ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ တူတယ်။'

ပြုန်းခနဲဆိုသလို ကျွန်မအမေတစ်ချိန်က စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် နံရံကပ်နှင်းဆီပန်းတို့၏ သင်းရနံ့ကို သတိရသည်။ 'ကျွန်မရှင့်ကို အဲဒီနီတိမှန်ပေါင်ကို အလကားပေးချင်တယ်။ လိပ်စာပြောရင် စာတိုက်က ပို့ပေးလိုက်မယ်လေ။'

'ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်တာ ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင်မသိဘူး' ဟု ဝီလျံက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောသည်။ 'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားစာတိုက်က ပို့ဖို့မလိုဘူး။ ကျွန်တော့်အမေဆီကို ကျွန်တော် ဒီစနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ သွားလည်မယ်။ ခင်ဗျားနေတာ သူနဲ့နီးတယ်။ သူ့အိမ်ကို တစ်ခါတည်း ပို့ပေးလို့ရမလား။'

ဝီလျံက သူ့မိခင်၏အိမ်လိပ်စာကိုပြောပြသည်။ ကျွန်မ နီတိမှန်ပေါင်ကို အညှီ ရောင်ထုပ်ပိုးစက္ကူဖြင့် အမြန်ထုပ်ပြီး အလုပ်မသွားမီ အပြေးသွားပို့သည်။

ကျွန်မ ကားကို တစ်ထပ်ခွဲအုတ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ တံခါးတံလံကို နှိပ်သောအခါ အသက် ၅၀ ခန့်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက

ဝီလျံ့မိခင်သည် အိပ်ရာကထနိုင်လောက်အောင် နေမကောင်းဟု ရှင်းပြသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မနာမည်ကို ပြောပြပြီး အထုပ်ကိုကမ်းပေးလိုက်သည်။ 'သူ့သားဝီလျံ့ကပေးတာလို့ပြော လိုက်ပါ။ ကျွန်မနှစ်သက်သောပစ္စည်းတစ်ခုကို သူစိမ်းတစ်ဦးကို ပေးရခြင်းမှ စိတ်ကြည်နူးမှု ခံစားမိသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ဆေးရုံ၏မြက်ခင်းပြင်ကို ကျွန်မသူငယ်ချင်းကေသီ ဖြတ် လျှောက်နေသည်ကိုမြင်တွေ့ရသည်။ ကျွန်မနှုတ်ဆက်သောအခါ သူက ယခင်ရက်သတ္တပတ် များထက် လှိုက်လှဲမှုပိုရှိသောအပြုံးဖြင့် ပြန်ပြုံးပြသည်။ 'နင်ဒီနေ့ဘယ်သူစိမ်းတွေကို ဖုန်း သွားဆက်နေတာလဲ' ဟု ကျွန်မကို ပျော်စေပြန်စေလေသံဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်မ သူ့ကိုတအံ့တဩကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မဘာလုပ်သည်ကို သူဘယ်လိုသိနေ သနည်း။

ကေသီက 'ဝီလျံ့အိမ်ထဲဆိုတဲ့နာမည်ကိုသိလား' ဟုမေးသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

'ဝီလျံ့က ငါ့အစ်ကိုပဲ။ အိမ်ထဲဆိုတာ ငါ့အိမ်ထောင်မကျခင်က ငါ့ရဲ့မိသားစုနာမည် ပဲ။ နင်လက်ဆောင်သွားပေးတာ ငါ့အမေပဲ။ ဝီလျံ့က ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီအကြောင်း ပြောပြတယ်။ ငါ အဲဒီနီတီမှန်ပေါင်ကိုကြည့်ချင်လှပြီ' ဟု ပြောသည်။ 'အမေက သူ့သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ နီတီမှန်ပေါင်ကိုတွေ့တော့ ဝီတီဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝီတီပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

နွေးထွေးသောခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည်
ဆည်းဆာချိန်နေရောင်ကဲ့သို့
လူတိုင်းအပေါ် နှစ်လို့ဖွယ်အလင်းရောင်ပေးသည်။

ဤဟန်ပန်မျိုးစုံဖြင့် ချုပ်ရိုးငယ်ကလေးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ လက်ရာတစ်ခုပြီး တစ်ခုတို့သည် နှစ်များတစ်လျှောက် ကြင်နာမေတ္တာဟန်ပန်တို့ဖြင့် လက်ဆင့်ကမ်းဖြတ်သန်း ခဲ့သည်။ သင့်နီတီအချုပ်အလုပ်တစ်ခုကို ထာဝရတည်တံ့အောင် သင်မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ နီတီ၏အမှာစကားကို သင့်နှလုံးသားတွင် ခံစားပြီး ထိုအမှာစကားကို အခြားသူများဖြင့် မျှဝေလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်။

Roberta Messner

ခိုင်မြဲသောအချစ်

သူသည် အသက် ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အသိကြွယ်သည်။ လောကအကြောင်းလည်းသိသဖြင့် ထိုအရွယ်တွင် သူ့ကြုံတွေ့သော အချစ်သည် စစ်မှန်သည်၊ ခြေခြေမြစ်မြစ်ရှိသည်၊ ခိုင်မြဲသည်ဆိုသည်ကို သိထားသည်။

'ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်တူကိုယ်မျှအဖော်တွေပဲ။ သဘောထားလည်းတူတယ်။ ဒေးဗစ် ငါ့ဘဝထဲရောက်လာတာဟာ ကံထူးခြင်းတစ်ရပ်ပဲ။ နှစ်တွေလည်းကြာခဲ့ပြီ။

သူတို့နှစ်ဦး၏မိခင်များသည်ရင်းနှီးသောသူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး ကလေးနှစ်ဦး တော့တီးတော့တလမ်းလျှောက်ခါစအရွယ်ကပင် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားကြခြင်းကိစ္စကို မကြာ ခဏရယ်မောကြသည်။ ဝါးဆောမြို့တွင် မိခင်နှစ်ဦး ပထမအကြိမ်ဆုံကြစဉ်က မိခင် အသီးသီးပေါင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်နှာပြောင်များ လုပ်ပြကြသည်။ လော်လီပေါ့ပိတ်တစ်ခုကို မျှစားကြသည်။ ခွဲခွာသည့်အချိန်တွင် နှစ်ဦးစလုံး ငိုယိုကြသည်။

ဒေးဗစ်နှင့်မီရီယမ်တို့သည် ကျောင်းအတူတူတက်သည်။ သူတို့ခင်မင်မှုသည် ချစ်မေတ္တာအဖြစ်သို့ ဖွံ့ဖြိုးဝေဆာလာသည်။ အထက်တန်းတွင် စုံတွဲဖြစ်လာသည်။ မိခင် များက သူတို့ ထိုကဲ့သို့ပေါင်းစပ်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်အရွယ် အချစ်သည် ကြာရှည်ခံပါမည်လားဟုတော့ တွေးတောမိကြသည်။ သို့သော် ကြာရှည်ခံသည်။

ဒေးဗစ်က မီရီယမ် အသက် ၁၉ နှစ်ပြည့်သည့်မွေးနေ့တွင် စေ့စပ်လက်စွပ်စိန်ကွင်း ငယ်ကိုပေးသည်။ 'နင့်ကိုငါထာဝရချစ်နေမယ်' ဟု ပြောသည်။

မီရီယမ်ကလည်း 'နင်က ငါ့ရဲ့ဖူးစာရှင်ပဲ' ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက သူတို့အတွက် အခြားအစီအစဉ်များရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် သူတို့နေထိုင်သောဝါးဆောမြို့သို့ ဟစ်တလာ၏စစ်တပ်များ စီးနင်းဝင်ရောက်လာပြီးနောက် သူတို့၏ဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

မိရီယမ်က ဒေးဗစ်ကို ဘူတာရုံတွင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ သူတို့ရပ်ကွက်မှ ဂျူးများကို ရထားများ၏ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တင်သည့်တွဲများပေါ်သို့ တင်နေစဉ်ဖြစ်သည်။ ဂျူးများကို ပြန်လည်နေရာချထားရန်ဟု အကြောင်းပြောဆိုသည်။ လူအုပ်စုများတိုးဝေသည်။ ကလေးငယ်များငိုယိုသည်။ စစ်သားများက အမိန့်များကို ဟိန်းဟောက်သည်။ မိခင်များက ငိုသည်။ ပလက်ဖောင်းတစ်ဖက်အဆုံးတွင် ရထားတစ်တွဲပေါ်သို့ ဒေးဗစ်တက်သွားသည်ကို မိရီယမ်မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ၏စိတ်နှလုံးသည် ဒေသိဒေယိုင်ဖြစ်သွားသည်။ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘ဒေးဗစ်၊ ဒေးဗစ်’ ဟု သူ့အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ၏လက်မှ အိတ်များကို ပစ်ချပြီး ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက်ပြေးသွားသည်။

သူ့မိခင်က ‘မိရီယမ်၊ အမေ့ကိုမထားခဲ့နဲ့’ ဟု အထိတ်တလန့်အော်သည်။

စစ်သားတစ်ယောက်က မိရီယမ်ရှေ့ကကာဆီးလိုက်ပြီး ‘မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်သွား’ ဟု ပြောသည်။

‘တစ်ဆိတ်လောက်ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့စေ့စပ်ထားသူကို တွေ့လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်မ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။ တစ်မိနစ်လောက်ခွင့်ပြုပါလား။’

‘ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်သွား။ အခုသွားစမ်း’ ဟု နာဇီစစ်သားက စိတ်ဆိုးသည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ပြန်လည်နေရာချထားရန်’ ဆိုသည်မှာ လိမ်ညာမှုတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ရထားသည် ယင်းတို့ကို အော့ဇွစ် (Auschwitz) သို့ပို့ဆောင်သည်။ မိရီယမ်၏မိခင်သည် ဓာတ်ငွေ့ဖြင့် ကွပ်မျက်သည့်အခန်းသို့ ပို့ဆောင်ခံရသည်။ ငယ်ရွယ်ပြီး ကျန်းမာသည့်မိရီယမ်က အသက်ရှင်ခွင့်ရသည်။ သို့သော် အသက်ရှင်ရုံမျှသာရှိသည်။

သူ ဒေးဗစ်ကို မရှာသည့်နေ့ မရှိပါ။ အမျိုးသားတန်းလျားကိုဖြတ်ရသည့်အခါ အမျိုးသားအုပ်စုတစ်စု ဖြတ်သွားသည့်အခါ သူက တမ်းတခြင်းအလွမ်းဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မရပ်မနားရှာဖွေသည်။ ဒေးဗစ်မျက်နှာကို တစ်ခဏတာ တွေ့ရုံလောက်သာ မျှော်လင့်သည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်ကို အော့ဇွစ်တွင် ထိန်းသိမ်းထား မထား၊ အသက်ရှင်လျက်ရှိ မရှိပင် သူ မသိရပါ။

သူ မြင်သမျှလူကို ဒေးဗစ်အား အော့ဇွစ်တွင်တွေ့မိလား၊ သူတို့ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် အခြားစခန်းများတွင်ကော တွေ့မိလားမေးသည်။ မည်သူမျှမပြောပြနိုင်ပါ။ သို့သော် ဒေးဗစ်သေဆုံးပြီဟု သူလက်မခံနိုင်ပါ။ ဘုရားသခင်ထံ ဒေးဗစ် ဘေးမသိရန်မခဘဲ ရှိစေရန် ဟုတောင်းသည်။ ဒေးဗစ်အသက်အစား သူ့အသက်ကို ယူရန် ငိုယိုပြောသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသောအခါ အော့ဇွစ်မှအကျဉ်းသားများ လွတ်မြောက်သည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်ရုံသာရှိသည့် ကြွင်းကျန်သူများထဲတွင် မိရီယမ်ပါဝင်သည်။ သူနှင့်တစ်ပြည်တည်းသားများသည် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းများတွင် အနားယူနာလန်ထူကြပြီး နောက် အစွရေး၊ အမေရိကား၊ ကနေဒါ၊ တောင်အမေရိက၊ ဩစတြေးလျ စသည့် နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်အခြေချကြသည်။ မိရီယမ်က ထိုသူတို့နှင့် မလိုက်သွားပါ။ ဥရောပတွင် သုံးနှစ်ကျော်နေပြီး ဒေးဗစ်ကို လိုက်ရှာသည်။ လုံးဝရှာမတွေ့ပါ။ သုံးနှစ်ရှာဖွေပြီးပြီဖြစ်၍ တော်လောက်ပြီဟု သူ့ကို ပြောကြသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ ဘဝအသစ်တစ်ခု စတင်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

‘ဒေးဗစ်မရှိတဲ့ဘဝမှာ ငါဘယ်လိုနေနိုင်မှာလဲ’ ဟု သူ့တွေးတောသည်။ အချို့က သူ့ကို နားလည်စာနာသည်။ အချို့က စိတ်မရှည်ပါ။ ‘နင်တို့လိုအချစ်မျိုးကို လူအများစုက မခံစားဖူးကြဘူး။ အဲဒီခံစားချက်အတွက်ကျေးဇူးတင်ပြီး ဘဝလမ်းခရီးကို ဆက်လျှောက်ပါ’ ဟု တွန်းအားပေးကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိရီယမ်က သူ၏ရှာပုံတော်ဇာတ်လမ်းသည် အချည်းနှီးသာ ဟုထင်မှတ်လာသည်။ ဆွီဒင်ရှိ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းတစ်ခုတွင် ဆောလ်ဆိုသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးကို ဆုံတွေ့သည်။ ကြင်နာညင်သာသောဆောလ်သည် မိရီယမ်၏ လက်တွဲဖော်ဖြစ်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိရီယမ်က ဆောလ်ကို မချစ်ပါ။ သို့သော် ခင်မင်သည်။ သူ့ခံစားချက်အမှန်ကို ပြောပြသည်။ ဆောလ်က လက်ခံသည်။ ဂျူးအကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသူအများစုသည် ချစ်မေတ္တာကို မစောင့်ဆိုင်းလိုကြပါ။ ပြိုကွဲခဲ့သည့် သူတို့ဘဝကို အမြန်ပြန်လည်တည်ဆောက်လိုကြသည်။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ရှိပြီး အဖော်အဖက်ဖြစ်လျှင် ရောင့်ရဲကြသည်။ အပိုဆာထား မလိုလားပါ။

ဆွီဒင်တွင် သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် မကြာမီ အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် အကြံအစည်ရှိသည်။ မိရီယမ်၏မိသားစုတစ်စုလုံး ချေမှုန်းခံခဲ့ရသဖြင့် မည်သည့်နေရာဒေသကိုမှ အစွဲအလမ်းမရှိပါ။ အခြားသူအများစုကဲ့သို့ အစွဲရေးသို့မဟုတ် အမေရိကားသို့သွားမည်ဟုတော့ စိတ်ကူးသည်။ ဆောလ်က တောင်အာဖရိကရှိ ပို့တံအယ်လီဇဘက်တွင် သူ့အတွက် အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းကောင်းသည်ဟုပြောသည့်အခါ မိရီယမ်ကအံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ပို့တံအယ်လီဇဘက်ဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ အဲဒီကို ဘာလို့သွားမှာလဲ’ ဟု မိရီယမ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောသည်။

'စစ်မဖြစ်ခင်က ကိုယ်နဲ့တစ်မြို့တည်းသားတစ်ယောက်က အဲဒီမှာ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ထားတယ်။ သူ့အကူအညီလိုလို ကိုယ့်ကိုခေါ်နေတယ်။ လုပ်ငန်းမှာ တွဲဖက်အဖြစ် နေရာပေးမယ်တဲ့။ တခြားမှာ ဒီလိုအခွင့်အရေးမရှိနိုင်ဘူး။

'ဒါပေမဲ့ အမေရိကား၊ ဒါမှမဟုတ် ကနေဒါက ဂျူးရပ်ကွက်ကြီးကြီးတစ်ခုမှာ သွားနေမယ်လို့ ထင်ထားတာလေ။ ဂျီဟန်းနစ္စဘတ်ဂ်ဆိုရင်တောင် မဆိုးဘူး။ ပို့တ်အယ်လီဇဘက်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးကြီးလဲ။

'ကမ်းရိုးတန်းမြို့လေးတစ်မြို့ပဲ။ ဂျူးလူမျိုးတော့ နည်းနည်းပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ့်အတွက်အခွင့်အလမ်းရှိတယ်။

မိရီယမ်က စိတ်လေးနေသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ပါ။ သူက လူဦးရေထူထပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က တက်ကြွမှုရှိသည့် ဂျူးမြို့တစ်မြို့တွင် ပြန်လည်ထူထောင်နေထိုင်လိုသည်။ ပို့တ်အယ်လီဇဘက်လိုမျိုးမျိုးတွင် မည်သို့နေထိုင်ရမည်ကို စဉ်းစားမရပါ။ သူက သစ်တစ်ပင်မှလွင့်ကြွေသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကဲ့သို့ ဦးတည်ရာမရှိ လွင့်မျောနေသည်ဟု ခံစားရသည်။

'အင်းလေ၊ ပို့တ်အယ်လီဇဘက်ကိုပဲသွားကြတာပေါ့။ ဒီလောက်ဒုက္ခတွေကြုံပြီး မှတော့ နောက်ထပ်ကြုံလာရင် မဆန်းတော့ပါဘူး' ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင် ကြိတ်မှိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

ပို့တ်အယ်လီဇဘက်ရှိ ဂျူးအေဂျင်စီတစ်ခုတွင် လိုအပ်သည့်ပုံစံများဖြည့်ရန်သွားစဉ် ဒေးဗစ်ကို သူတွေ့သည်။ ဒေးဗစ်က ကိုယ်ခန္ဓာကိုကိုင်းညွတ်ပြီး ကလစ်ကတ်ပြားခံထားသည့် စာရေးစက္ကူပေါ်တွင် အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို သော့ရေးနေသည်။ မိရီယမ်က ဒေးဗစ်၏ဇက်ပိုးပုံစံကို သိသည်။ ဒေးဗစ်၏ဦးခေါင်းကောက်ကြောင်းကို သိသည်။ ဒေးဗစ်၏ဆံပင်အရောင်ကိုသိသည်။ ဧည့်ကြိုခန်းမကိုဖြတ်ပြီး ဒေးဗစ်၏ရနံ့ကိုရသည်။ ရေမွှေးရနံ့တစ်ခုအလား မိရီယမ်ရှုရှိုက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် 'ဒေးဗစ်၊ ဒေးဗစ်' ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူက လှည့်ကြည့်ပြီး မိရီယမ်ကို တွေ့သွားသည်။ သူတို့မျက်လုံးချင်းဆုံကြသည်။ ဒေးဗစ်၏မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားသည်။

'မိရီယမ်၊ နင်အသက်ရှင်နေတာလား။ ဘုရားရေ၊ နင်သေပြီလို့ ငါ့ကိုပြောကြတယ်။

'ငါ့ကိုလည်း နင်သေပြီလို့ပြောကြတယ်။ နင့်ကို ငါ သုံးနှစ်တိတိရှာခဲ့တယ်။

'ငါလည်းနင့်ကို နှစ်နှစ်ရှာခဲ့တယ်။ ဒေးဗစ်က သူ့မျက်လုံးများကို ကြမ်းခင်းဆီသို့ ကြည့်နေလိုက်သည်။ 'မိရီယမ်၊ ငါနင့်ကိုပြောစရာတွေရှိပေမဲ့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ငါ အခုအိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေပြီ။

'ဒေးဗစ်၊ နင် ငါ့ကိုရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ နင်က ငါသေပြီလို့ထင်သလို ငါလည်းနင်သေပြီလို့ထင်တယ်လေ။ ငါလည်း အခုအိမ်ထောင်နဲ့ပဲ' ဟု မိရီယမ်က ညင်သာစွာပြောသည်။

ဒေးဗစ်က မိရီယမ်အား ဝမ်းနည်းသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ 'မိရီယမ်၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ငါတို့အခုရောက်နေတာ လန်ဒန်မဟုတ်ဘူး။ ဆစ်ဒနီလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဂျီဟန်းနစ္စဘတ်တောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီမြို့ကဂျူးအသိုင်းအဝိုင်းက သေးသေးလေးပဲဆိုတော့ ငါတို့မကြာမကြာတွေ့နေကြမှာပဲ။

'ဒေးဗစ်၊ ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနေထိုင်ရမယ်။ ငါတို့အိမ်ထောင်ဖက်တွေကို အရှက်မရစေသင့်ဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သူတို့ မသိတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲနေကြရင် ကောင်းမယ်။ ပြောရင်စိတ်ထိခိုက်ရမယ်။ အန္တရာယ်လည်း ရှိမယ်။

ဒေးဗစ်က 'မိရီယမ်၊ နင့်ကိုငါ စကားမပြောဘဲနေရမယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရက်စက်ရာကျလွန်းတယ်။ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။

'ဒေးဗစ်၊ နင့်ကိုငါ အရမ်းချစ်တယ်။ နင့်ကိုချစ်သလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အိမ်ထောင်တွေ မွန်မြတ်သန့်စင်အောင်စောင့်ရှောက်ရမယ်လေ။

နှစ် ၄၀ တိုင်အောင် ပို့တ်အယ်လီဇဘက် ဂျူးအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုတည်းတွင် သူတို့နေထိုင်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောပါ။ ကလေးများမွေးသည်။ ပြုစုပျိုးထောင်သည်။ မိသားစု မှတ်တိုင်များစိုက်ထူသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်များကို သစ္စာစောင့်ထိန်းသည်။ မိမိချစ်သူသည် မနီးမဝေးတွင် မိမိနှင့်အလားတူ ဘဝတစ်ခုနေထိုင်လျက်ရှိသည်ကို သိထားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘုရားကျောင်းတွင်၊ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုခုတွင်၊ ဈေးတွင် တဒင်္ဂဆုံမိသည့်အခါ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တမ်းတမိသည်။ သို့သော် ဦးခေါင်းညိတ်ပြရုံမှလွဲပြီး အခြားဘာဆက်ဆံရေးမှမရှိပါ။ မိရီယမ်၏အသည်းနှလုံးနာကျင်သည်။ အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ သူမပြောပြပါ။ ကြိတ်မှိတ်ခံစားသည်။ အကယ်၍သာ ထူးခြားသည့်ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းတစ်ခု မဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့နှစ်ဦး၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့သေသည်အထိ ထိန်းသိမ်းသွားကြမည် ဖြစ်မည်။

နှစ် ၄၀ ကြာပြီးနောက် မိရီယမ်၏ခင်ပွန်းဆောင်သည် တစ်နေ့တွင် နှလုံးဖောက်ပြန်ပြီး ပြုန်းခနဲသေဆုံးသွားသည်။ နောက်နှစ်လတွင် ဒေးဗစ်၏ဇနီးလည်း လေဖြတ်ပြီးသေဆုံးသွားသည်။

နောက်တစ်နှစ်အတွင်း ဒေးဗစ်နှင့်မိရီယမ်တို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အဆက်
အသွယ် မလုပ်ကြပါ။ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်အတွက် စစ်မှန်စွာ ပူဆွေးကြသည်။ သို့သော်
တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး နားစွင့်ထားသည်။

အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ဦးစလုံး၏ တစ်နှစ်ပြည့်လွမ်းဆွတ်ပွဲအပြီးတွင် ဒေးဗစ်က
မိရီယမ်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ နောက်ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးလက်
ထပ်ကြသည်။ လက်ထပ်ပွဲတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို သားသမီးများ၊ ရင်းနှီးသော
မိတ်ဆွေများကို ဖွင့်ဟပြောပြသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဘဝတိုက်ပွဲကို သူတို့မည်မျှ
အလူးအလှံမခံခဲ့ရကြောင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ချစ်နေသော်လည်း အိမ်ထောင်ဖက်များ
ကို သစ္စာမပျက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

စစ်ပွဲကြီးကြောင့်ရပ်တန့်ခဲ့ရသည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်မျှော်လင့်ချက်ကို နှစ်
၄၀ အကြာတွင် ပြန်လည်ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ယုံကြည်အပ်နှံမှု

ဤအခိုက်အတန့်ကို သူ့ရှောင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သက်
ဆိုင်ရာစကားလုံးများကို ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ဘဝပြောင်းလဲသွားမည်ကို သိနေ၍ဖြစ်သည်။
ယခု အချိန်ကျပြီဖြစ်သည်။ သူမတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကုလားထိုင်က ကြမ်းပြင်ကို
ခြစ်သွားသည့်အသံကို ကျယ်လောင်စွာကြားရသည်။ မျက်နှာ ၃၀ က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်
သည်။ သူ့အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှုလိုက်ပြီး ပြောစရာရှိသည်ကိုပြောချလိုက်သည်။
'ကျွန်မနာမည် အယ်လာပါ။ ကျွန်မဟာ အရက်စွဲနေသူတစ်ယောက်ပါ။'

ထိုနေရာရှိလူများ၏မျက်လုံးထဲမှ စာနာသောအကြည့်ကြောင့် သူ ဆက်ပြောရန်
စားရုံသွားသည်။ 'ကျွန်မ အရက်ဖြတ်နိုင်မှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ထိခိုက်
နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုကျွန်မမှာ ဟင်နရီဆိုတဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။' သူ
ရပ်သွားသည်။ သူ့ဆီသို့ ဝဝကစ်ကစ် လက်ကလေးများကမ်းပေးနေသည့် ပြုံးရွှင်နေသော
သားငယ်ကလေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်လိုက်၍ဖြစ်သည်။ 'သူက ချစ်ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်။
သူ့ကို စိတ်မထိခိုက်စေချင်ဘူး။ ကျွန်မအဖေတုန်းက အရက်စွဲခဲ့လို့ ကျွန်မခံစားရသလို
သားလေးကို မခံစားစေချင်ဘူး။'

တွေ့ဆုံပွဲပြီးသောအခါ အယ်လာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ
သည်။ သူ့ဘယ်တော့မှ အရက်ပြတ်နိုင်မည်ဟု မထင်ပါ။ ပြတ်ခဲ့လျှင်ပင် နှစ်ရှည်လများ
စောင့်ထိန်းနိုင်ပါမည်လား။ တွေ့ဆုံပွဲတွင် အခြားသူများ၏ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ရုန်းကန်
လှုပ်ရှားမှုများ၊ အရက်၏ အဆက်မပြတ်ဖြားယောင်းမှုများ၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ဆုံးရှုံးမှုများနှင့်
မက်မိစွာရယူရသော အောင်နိုင်မှုများ၊ ယင်းကိုပြန်လည်ဖျက်ဆီးသည့် ချိုးဖောက်မှုများ
အကြောင်း ကြားသိရသည်။ အသောက်အစားကင်းအောင်နေနိုင်ရန်မှာ အဆုံးမရှိသည့်
တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သည်။ သားကလေးဟင်နရီကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ အယ်လာ ထိုတိုက်ပွဲ
ကို အောင်နိုင်ရန် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။

'အယ်လာ' ဟု တစ်ဦးတစ်ယောက်ကခေါ်သဖြင့် သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ရည်နှစ်လို့ဖွယ်ရှိသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက အယ်လာပခုံးပေါ် သူ့လက်ကို တင်ပြီး ညင်သာစွာညှစ်လိုက်သည်။ 'စိတ်မပူပါနဲ့။ ရှင် ရေရှည်ကြိုးစားရင် ရသွားမှာပါ' ဟု ပြောသည်။

ရေရှည်တဲ့လား။ နောက်နှစ်နှစ်အတွင်း ထိုစကားလုံးများသည် အယ်လာစိတ်တွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပုံမှန်တစ်နေ့တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံပွဲများသို့ တက်ရောက်သည်။ အရက်ဖြတ်နိုင်ရန် အင်အားရှာဖွေစုဆောင်းသည်။ ထိုနေရာများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ လော်ရင်ကို တွေ့သည်။ သူ့ကိုအားပေးခဲ့သည့် နှစ်လို့ဖွယ်အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ချိုးကပ်အောင် အရက်စွဲနေခြင်းကို ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အုပ်စုစည်းမျဉ်းအရ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကိုတတ်နိုင်သလောက် အကျဉ်းချုံးပြောရန်နှင့် တွေ့ဆုံပွဲပြင်ပတွင် ရောရောနှောနှောမနေကြရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အယ်လာက လော်ရင်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးလို သဘောထားသည်။ လော်ရင်ပြောသောစကားများသည် အယ်လာကြားလိုသည်စကားများ တစ်မူထူးစွာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အယ်လာကို နှစ်သိမ့်မှု ရရှိစေရန်နှင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိစေရန် အင်အားများပေးသည့်စကားလုံးများကို ပြောသည်။

တစ်ခါက အယ်လာ ညအချိန်ကို အရက်မသောက်ဘဲ ဖြတ်သန်းရန် ချောက်ချားနေစဉ် လော်ရင်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး 'အယ်လာ၊ ရှင် တစ်ကြိမ်ကို ၁၈ မိနစ်ထိန်းနိုင်ရင်ရပြီ' ဟုပြောသည်။ ၁၈ မိနစ်လား။ ၁၈ မိနစ်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်ထပ် ၁၈ မိနစ်၊ နောက်ထပ် ၁၈ မိနစ်နှင့် ရေရှည်ထိန်းသွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် အယ်လာက သူ့ဖခင်အကြောင်းနှင့် ဖခင်ကို သူဒေါသထွက်ခြင်းအကြောင်း ပြောသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက သူ၏ပန်းချီဆရာဘဝကို မချင့်မရဲဖြစ်ပြီး အရက်ဖိသောက်သည်။ သောက်တိုင်းလည်း ရမ်းကားသည်။ လော်ရင်ကလည်း သူ့ဘဝမည်သို့ရုန်းကန်ခဲ့ကြောင်းနှင့် အရက်ဖြင့် နှစ်သိမ့်မှုရှာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ 'အနုပညာလောကမှာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တအားခက်ခဲပါတယ်။ အယ်လာဖခင်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် စပြီးကြိုးစားကြည့်ပါလား' ဟု ပြောသည်။

သားကလေးဟင်နီရီကို အိပ်ရာထဲသို့သွင်းပေးချိန်တွင် လော်ရင်၏စကားများက သူ့အာရုံကို လှုံ့ဆော်သည်။ သူ ဟင်နီရီကို သည်းလှိုက်အူလှိုက်ချစ်သည်။ သို့သော် မိခင်ကောင်းဖြစ်မနေပါ။ တစ်နေ့တွင် ဟင်နီရီလည်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ရန် လိုအပ်ကောင်းလိုအပ်နိုင်မည်။ ထိုအတွေးကြောင့် သူ့ဖခင်အပေါ်ထားရှိသည့်အမျက်ဒေါသသည် အနည်းငယ်

ပျော့ပျောင်းလာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အယ်လာအနေဖြင့် လော်ရင်၏စကားများပင် မလိုအပ်ပါ။ တစ်ခါက အယ်လာ အရက်ကိုမက်မောတောင့်တပြီး လမ်းလျှောက်လာစဉ် လမ်းမှအရက်ဆိုင်များက သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်နေသယောင်ပင်။ သူ့စိတ်မခိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်တော့မည်အပြု နှစ်လို့ဖွယ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့ထံလျှောက်လှမ်းလာပြီး အပြုံးကလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်သွားသည်။ လော်ရင်ဖြစ်နေသည်။ အယ်လာ ဆိုင်တံခါးဝမှပြန်လှည့်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လိုက်သည်။

အသောက်အစားကင်းစွာ နှစ်နှစ်နေပြီးနောက် အယ်လာအနေဖြင့် နာလန်ထူခြင်း၏ နောက်တစ်ဆင့်ကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သည်။ သူ့မှားခဲ့မိသမျှ လူများကိုတောင်းပန်ခြင်းဖြစ်သည်။ နာကျင်ခံစားရသော်လည်း ထူးခြားစွာရင်ဖိုရသည်။ အယ်လာက သူ့စိတ်တွင် သူတောင်းပန်သင့်သူများကို စာရင်းပြုစုသောအခါ ဆိုဖီယာဆိုသူ၏ပုံရိပ်က သူ့ကို သောကရောက်စေသည်။ နောက်တွေ့ဆုံပွဲတစ်ခုတွင် သူ့ထံပြီး 'ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက ပြည်ပမှာကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မအဖေက ပန်းချီဆရာလုပ်ဖို့ ဒီနိုင်ငံကထွက်ခွာတော့ ကျွန်မတို့ကိုခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်မကို ထိန်းကျောင်းတာက ကျွန်မတို့အိမ်ထိန်းဆိုဖီယာဆိုတဲ့ ချီးကျူးလောက်စရာကောင်းသူတစ်ဦးပဲ။ ကျွန်မမိဘတွေက ပရမ်းပတာနဲ့ အသည်းအသန်သမားတွေလေ။ ဆိုဖီယာက တည်ငြိမ်တယ်၊ ကြင်နာတယ်။ ကျွန်မကို အရိပ်သုံးပါးနားလည်အောင် သင်ပေးတယ်။ အခုဒီနှစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်မအရက်ဖြတ်ဖို့ စည်းကမ်းရှိအောင် အသိစိတ်အတွက်လည်း သူ့ကိုကျေးဇူးတင်သင့်တယ်'။

'ဆိုးတာက ခရစ္စမတ်တိုင်း သူက ကျွန်မဆီစာရေးပြီး သူ့ဆီလာလည်ဖို့ ဖိတ်တယ်။ ကျွန်မ အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူက အလုပ်ကအငြိမ်းစားယူပြီး သူ့ရွာမှာပြန်နေတယ်။ အထီးကျန်ဆန်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ သူက ကျွန်မအမေလိုပဲ။ သူ့ကိုဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သူ့ဆီသွားလည်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကြောက်တယ်။ သူနားလိုက်သည်။ လော်ရင်၏ အားပေးသည့်အကြည့်က သူ့ကိုဆက်ပြောစေသည်။ 'ကျွန်မ အဲဒီနေရာမှာ တွေ့ဆုံပွဲတွေ မရှိမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီတွေ့ဆုံပွဲတွေကို တစ်နေ့တစ်ခါလာလို့ အရက်ဖြတ်နိုင်နေတာ။ ဒါမျိုးမရှိတဲ့နေရာဆိုရင် ကျွန်မ အရက်ပြန်စွဲသွားနိုင်တယ်'။

လော်ရင်က 'ရှင်သွားဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ရှင်တကယ်ထင်လား' ဟု မေးသည်။ 'ထင်တယ်'။

'ဒီလိုဆိုရင်သွားပေါ့။ တစ်ခုခုကို အလွန်အလွန်လိုအပ်ချက်ရှိရင် အဲဒါကို ရနိုင်မမြဲ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါ။'

လော်ရင်စကားများက အယ်လာကို ယုံကြည်မှုပေးသည်။ သားငယ်ဟင်နီရီကို ညီမဖြစ်သူနှင့်ထားပြီး ဂရိနိုင်ငံ၊ အေသင်မြို့သို့ လေယာဉ်ခရီးဖြင့် သွားသည်။ သူ့ရောက်

သည်နှင့် တွေ့ဆုံပွဲရှိ၊ မရှိ ရှာသည်။ တစ်ခု ချက်ချင်းတွေ့၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ
ငယ်စဉ်က ခရစ်ယာန်အသင်းဝင်ခွင့်ရရှိခဲ့သော ဘုရားကျောင်းတွင်ဖြစ်သည်။ တွေ့ဆုံပွဲ
သည် ညနေမှဖြစ်၍ အယ်လာက မြို့ထဲ လျှောက်သွားသည်။ သူတိုး၍တိုး၍ စိတ်လှုပ်ရှား
လာသည်။ အမှတ်တရများစွာ ရှိသည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် စားပွဲထိုးက ဝိုင်တစ်ခွက်
ငဲ့ပေးသည်။ သူက ထိုဝိုင်ခွက်ကို ပြန်သိမ်းစေသည်။ ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင်
သူချည့်နဲ့နေသည်။ အားငယ်နေသည်။ သူ့ခြေသံများက စကျင်ကျောက်ကြမ်းခင်းတွင်
ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုအမျိုးသားတစ်ပါး၏ခန့်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကြသည်။
အမျိုးသမီးက သူတစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။ အယ်လာက ထိုင်ခုံနေရာယူလိုက်သည်။ အထီး
ကျန် ဆန်နေသည်။ ထိုစဉ် နောက်ထပ်ခြေသံကြားရသည်။ အယ်လာလှည့်ကြည့်လိုက်သော
အခါ လော်ရင်ဖြစ်နေသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’ ဟု အယ်လာက ပင့်သက်ရှိုက်ရင်းပြောသည်။

လော်ရင်ကလည်း အယ်လာ့ကိုအံ့အားသင့်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြေးဖက်ကြသည်။

‘နင်ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ’ ဟု အယ်လာက လော်ရင်ကို မေးသည်။

‘ဂီတဖြေဖျော်ပွဲတစ်ခုနဲ့လိုက်လာတာ။ အရက်မသောက်မိအောင် မနည်းထိန်း
နေရတယ်။’

‘ငါလည်း မနည်းထိန်းနေရတယ်။’

‘အတူတူထိန်းကြတာပေါ့။’

ထိုညတွင် အယ်လာမအိပ်နိုင်ပါ။ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်ပြီး နေရပ်မှ မိုင်
ထောင်ချီဝေးသောနေရာတွင် လော်ရင်နှင့် ဆုံတွေ့ရသည်ကို အံ့ဩမဆုံးပါ။ ကြုံကြိုက်မှု
တစ်ခုလား။ စကြဝဠာက စီစဉ်သည့် ဆန်းပြားမှုတစ်ခုလား။ သူ့အရက်ဖြတ်သည့်အစီအစဉ်
ကို ကူညီပံ့ပိုးပေးနေသည့် ပဉ္စလက်ရှိနေခြင်းလား။

နောက်ရက်အနည်းငယ်တွင် အယ်လာနှင့်လော်ရင်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ဖေးမပြီး နေထိုင်ကြသည်။ အယ်လာက ထွက်ခွာရမည့်အချိန်နီးလေ၊ သူ့ချောက်ချားလာ
လေဖြစ်သည်။ ဆိုဖီယာထံသွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ လူသူမနီးသော တောင်ပေါ်ရွာငယ်
တွင် နှစ်ပတ်နေရမည်ဖြစ်သည်။ ပဉ္စလက်တို့ အံ့ဖွယ်တို့အသာထားလိုက်၊ တွေ့ဆုံပွဲရှိနိုင်မည့်
နေရာတော့ မဟုတ်ပါ။

‘ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ တွေ့ဆုံပွဲမရှိရင် စိတ်ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ငါပြောတာမှတ်ထားလေ။ အလွန်အမင်းလိုချင်တာတစ်ခုရှိရင် အဲဒါကိုရနိုင်ခြေ
ရှိတယ်လို့ယုံကြည်ထားပါ။’

လော်ရင်စကားများ၏နှစ်သိမ့်မှုဖြင့် အယ်လာခရီးဆက်ထွက်သည်။ ဆိုဖီယာ
၏အိမ်တံခါးဝသို့ မောပန်းစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်ရောက်သည်။ ဆိုဖီယာက ပြေးထွက်လာပြီး
အနမ်းမိုးရွာသည်။ ‘ပျော်လိုက်တာ အယ်လာရယ်။ လာလာ အထဲဝင်။’

အယ်လာက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်အထဲဝင်သည်။ ပထမဆုံးသူတွေ့သည်က ညာ
ဘက်က တံခါးတစ်ချပ်ဖြစ်သည်။ တံခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့်ရွှေရောင်သတ္တုပြားပေါ်တွင်
အယ်လာတို့တွေ့ဆုံပွဲများ၏ ဆုတောင်းစာရှိနေသည်။

‘ဆိုဖီယာ၊ ဒီမှာဘာလို့အဲဒီသတ္တုပြားချိတ်ထားတာလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘အော်၊ အဲဒါလား။ ဘုန်းတော်ကြီးက အဒေါ်အိမ်မှာ အခန်းပိုတစ်ခန်းရှိတာကို
သိတော့ အေအေဆိုတဲ့အသင်းရဲ့တွေ့ဆုံပွဲတွေလုပ်ဖို့ သုံးနိုင်မလားလို့ မေးတယ်။ ညတိုင်း
လူတွေ ဒီအခန်းကို လာကြတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့။ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရပါဘူး။’

အယ်လာက ဆိုဖီယာကို ဖက်လိုက်ပြီး ‘သမီးစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။
တွေ့ဆုံပွဲတွေကိုသမီးလည်းတက်မယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယနေ့အခါတွင်အယ်လာသည် ဆယ်နှစ်ကျော်အရက်ကင်းပြီး တည်ကြည်သော
အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်လျက်ရှိသည်။ ‘ကျွန်မ အဲဒီခရီးကို ပြန်ကြည့်ရင်
ကျွန်မဘဝအလှည့်အပြောင်းအဖြစ် မြင်တယ်။’

ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေက ကျွန်မကို ဘဝယုံကြည်မှုရှိစေတယ်။ ကိုယ်
လိုချင်တာကို တကယ်ရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အထောက်အထား တစ်ခါတလေ လိုအပ်တယ်လေ။
အဲဒီခရီးက ကျွန်မအတွက် အထောက်အထားပဲ။

Peggy Sarlin

သလင်းကျောက်ရှန်ပိန်အရက်ခွက်ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံးစားပွဲအလှတင်ပစ္စည်းတစ်ခုပင်။

'ဒီပါတီပွဲကအရေးပါမှန်းငါသိတယ်။ ဒါကြောင့် ထူးခြားမှုရှိအောင် ဒီခွက်ကို ပေးလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဂရုတော့စိုက်ပါ။ ငါအကြိုက်ဆုံးပစ္စည်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုလိုချင်လို့ ထပ်ရှာခဲ့တာ လုံးဝရှာမရဘူး။'

'နင်က စိတ်ထားကောင်းလိုက်တာ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ ဒီခွက်ကိုသေချာစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။'

ကျွန်မ အိမ်သို့ အမြန်ပြန်သည်။ ပါတီစားပွဲကိုအလှဆင်ရန် အဆောင်အယောင်မျိုး စုံရခဲ့သဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ပါတီပွဲချိန်မရောက်မီ စားပွဲကိုဆင်ရန် စိတ်စောနေသည်။ ဆင်ပြီးသောအခါ ကျွန်မလက်ရာကို ကျွန်မမိမိအားပြောပြပြီး အားရသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းကို ခေါ်ပြပြီး သူ့ချီးကျူးမှုကိုခံယူသည်။ အလှပြင်ထားသည့်စားပွဲသည် အဆင်အယင်တောက်ပနေသည်။

မကြာမီ မိသားစုဝင်များ (ကျွန်မယောက္ခမမှအပ) စားပွဲတို့ လာကြည့်ကြသည်။ အမွမ်းတင်ကြသည်။ ကျွန်မအဘွားက 'နင့်ယောက္ခမတော့ အရမ်းသဘောကျမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် ရှန်ပိန်ခွက်ကိုပေါ့။ လှလိုက်တာ။ သူ အံ့ဩသွားမယ်။'

လက်ဆောင်ပေးသည့်ပွဲမစမီ နှစ်ရက်အလိုတွင် ထိုအံ့အားသင့်စေရန် ကြံစည်မှုသည် ပျက်စီးလုလုဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မယောက္ခမ၏ခင်ပွန်းလောင်းထံမှ မမျှော်လင့်သည့် တယ်လီဖုန်းခေါ်ဆိုမှုတစ်ခု ဝင်လာ၍ဖြစ်သည်။ သူ့နှင့်ကျွန်မယောက္ခမတို့သည် ကျွန်မတို့ နေအိမ်မှ နှစ်မိနစ်ခန့်အကွာအဝေးတွင် ရောက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်မခင်ပွန်းထံလာပြီး စာအဟောင်းအချို့ပေးလိုသည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မစိတ်ပျက်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းသို့ အမြန်ပြေးပြီး စားပွဲပေါ်မှပစ္စည်းများအားလုံးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲများ၊ ဘီရီများအတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ တံခါးဘဲလ်မြည်သည့်အခါ နောက်ဆုံးကျန်နေသည့်ရှန်ပိန်ခွက်ကို စတုရန်းငယ်၏ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ဂရုတစိုက်ချထားလိုက်သည်။ ဧည့်သည်များကို ထွက်ကြိုသည့်အချိန်တွင် ထိုတနင်္ဂနွေနေ့အတွက် စီစဉ်ထားသည့် အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ အထောက်အထား ဘာတစ်ခုမှမကျန်ပါ။ ကျွန်မယောက္ခမနှင့် ခင်ပွန်းလောင်းတို့သည် အတော်ကြာကြာနေပြီးမှ ပြန်သွားကြသဖြင့် ထိုနေ့က စားပွဲပြန်မခင်းနိုင်တော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှ ခင်းနိုင်သည်။

ကျွန်မထမင်းစားခန်းတွင် ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့် ဖွက်ထားသည့်ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ရသည်။ အပြီးသတ်တွင် ရှန်ပိန်အရက်ခွက်ကိုတင်ရန် အချိန်ကျမရောက်သည်။ စတုရန်းငယ်တံခါးကို ကျွန်မဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ရင်ကွဲရသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်မိသည်။ 'ဒါ ငါတန်ဖိုးအထားဆုံးပစ္စည်းပဲ' ဟု ပြောခဲ့သည့်မိတ်ဆွေ၏အသံကို ကြား

လက်ဆောင်

'ငါ နောက်တစ်ခါအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် ငါလိုချင်တာ မင်္ဂလာသတို့သမီးကို လက်ဆောင်ပိုင်းဝန်းပေးအပ်တဲ့ပွဲပဲ' ဟု ကျွန်မ၏ယောက္ခမကပြောသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ကွဲနေသည်မှာ ရှစ်နှစ်ရှိပေပြီ။ သူ့သားနှစ်ယောက်၏သတို့သမီးများဖြစ်သည့် ကျွန်မယောင်းမနှင့်ကျွန်မတို့၏ လက်ဆောင်ပေးအပ်သည့်ပွဲများကိုကြည့်ပြီး သူ့အတွက် မည်မျှဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ဖြစ်နေမည်နည်း။ 'ငါ့သားတွေလို ငါ ပျော်ရွှင်ခွင့်ရပါ့မလား' ဟု သူ အသံထွက်တွေးသည်ကို ကြားရသည့်ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့အတွက်စိတ်မကောင်းပါ။

သားနှစ်ယောက် (တစ်ယောက်မှာ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း) ကို တစ်နှစ်အတွင်း လက်ထပ်ပေးပြီးနောက် တတိယမင်္ဂလာတစ်ခုကျင်းပနိုင်လျှင် ကံကောင်းခြင်းယူဆောင်လာမည်ဟု ယူဆပုံရသည်။ သူ လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့သဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံး သူ့အတွက်ဝမ်းသာကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့်လများက သူ၏တမ်းတမှုကိုကြားခဲ့ရသော ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့အတွက် မမေ့နိုင်သော လက်ဆောင်ပေးအပ်ပွဲကျင်းပပေးရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

ကျွန်မအစီအစဉ်များကို စတင်ရေးဆွဲသည်။ ဖိတ်စာများပို့ရမည်။ ခွဲများငှားရမည်။ အိမ်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမည်။ သာမန်ပါတီပွဲများထက် သာရမည်။ ကာယကံရှင်ကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး အံ့အားသင့်သွားစေရမည်။ အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံစေရမည်။ အဆင့်အတန်းရှိသော ပါတီပွဲတစ်ခုဖြစ်စေရန် ပါတီပွဲများစီစဉ်ပေးခြင်းအလုပ်လုပ်သော ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီက ပါတီအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ငှားရမ်းသည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးအရုပ်များ၊ ရောင်စုံဖန်ခွက်များ၊ စားပွဲပေါ်တွင် အလှတင်ရန် သစ်သားငှက်အိမ်များ စသည်တို့ လက်တွင် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ထိုမိတ်ဆွေအိမ်မှ ထွက်လာစဉ် သဘောကောင်းသော မိတ်ဆွေက လှမ်းခေါ်သည်။ 'နေဦး၊ ငါနောက်တစ်ခု နင့်ကို ငှားလိုက်ချင်သေးတယ်'။

သူထုတ်ပေးသည်မှာ သူတန်ဖိုးအထားဆုံးပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သည့် ပုံမှန်ထက်ကြီးသော

ယောင်မိသည်။ 'စိတ်မပူနဲ့၊ ငါစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်' ဟုပြောခဲ့သည့် ကိုယ့်အသံက ကိုယ့်ကို ပြန်သရော်နေသယောင်ပင်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

အပြစ်မတင်နိုင်သော်လည်း အပြစ်ရှိသူမှာ ကျွန်မအဖေဖြစ်သည်။ သူက ထိုနေ့ နံနက်အစောပိုင်းက ဖုန်သုတ်စက်လိုချင်သဖြင့် စတိုခန်းငယ်အတွင်းသို့ဝင်ရာ ရှန်ပိန်ခွက် ကို မတော်တဆ တက်နင်းမိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ချောက်ချားသွားသည်။ ယူကျုံးမရဖြစ်သည်။ ကျွန်မမိသားစုဝင် အားလုံးကို မန်ဟက်တန်စတိုး ဆိုင်အသီးသီးတွင် အလားတူရှန်ပိန်ခွက်မျိုး ရှာခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေပြောခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ ထိုခွက်မျိုး လုံးဝရှာမရပါ။

ကျွန်မခင်ပွန်းက 'စိတ်မပူပါနဲ့။ အမေအပေါ် မင်းကောင်းထားတာအတွက် ဘုရား သခင်က တစ်နည်းနည်းနဲ့ မင်းကိုဆုချမှာပါ' ဟု နှစ်သိမ့်သည်။ သူက ကျွန်မ သောကလျော့ နည်းအောင် ကြိုးစားနှစ်သိမ့်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အနေအထားတိုးတက်လာမည်ဟုတော့ ကျွန်မ မထင်ပါ။

တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်သောအခါ ကျွန်မစိတ်ပူနေခြင်းများကို ခဏဘေးချိတ်ပြီး မင်္ဂလာပစ္စည်းများကို ကျွန်မယောက္ခမအား အပ်နှင်းသည်။ သူက အမှန်တကယ်ပင်အံ့ဩ သည်။ ကလေးသူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာလက်ဆောင်များကို စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ အားရ ကျေနပ်မှုဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သည်။

ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်များ၊ အိုးခွက်များ၊ အဝတ်အထည်များ၊ သတို့သမီးတိုင်းနှစ် သက်သည့် ပစ္စည်းများ စသည်တို့ဖြစ်သည်။ လက်ဆောင်အပ်နှင်းပွဲသည် အောင်မြင်သည်။ ရှန်ပိန်အရက်ခွက်ကို ကျွန်မမှအပ အခြားမည်သူကမျှ တမ်းတမနေပါ။

ဧည့်သည်များ စတင်ပြန်ကြသည့်အချိန်တွင် မိသားစုဝင်များနှင့် မိတ်ဆွေများက ကုလားထိုင်များခေါက်သိမ်းရန်နှင့် စားပွဲသိမ်းရန် နေခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မဖိတ်မိ သည်ဟုပင်မမှတ်မိသော အမေသူငယ်ချင်းတစ်ဦး ကျွန်မထံလာပြီး 'သမီးအတွက် လက် ဆောင်တစ်ခုပါလာတယ်' ဟု ပြောသည်။

'ကျွန်မအတွက် ဟုတ်လား။ ကျွန်မယောက္ခမအတွက် မဟုတ်ဘူးလား။'
'မဟုတ်ဘူး။ သမီးအတွက်။ ငါက အိမ်ရှင်အတွက်လက်ဆောင်မပါဘဲ ဘယ်တော့မှ ပါတီပွဲမတက်ဘူး။'

ညဘက် အိမ်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဧည့်သည်တစ်ဦးမှ မကျန်တော့သည့်အခါ ကျွန်မ ရထားသည်လက်ဆောင်ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အတွင်းပါပစ္စည်းမှာ ကွဲသွားသည့် ရှန်ပိန်အရက်ခွက်နှင့် တစ်ထပ်တည်းတူသော အရက်ခွက်တစ်လုံးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ ဧည့်စာရင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးနာမည်သည် စာရင်းတွင်

မပါပါ။ 'ဒါမျိုးတွေက တကယ့်လောကမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိဘူး' ဟု ကျွန်မခင်ပွန်းကို ပြော လိုက်သည်။ သူလည်း မျက်ရည်များပင် ကျနေသည်။

'ဘုရားသခင်ရဲ့ချီးမြှောက်တဲ့နည်းလမ်းတွေက လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လွန်းတယ်။ မင်းက ကိုယ့်အမေအတွက် စေတနာအထူးထားပြီး စီစဉ်ပေးတာတစ်ခုအတွက် အမေက တကယ်လည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်တယ်။ ကွဲသွားတဲ့အရက်ခွက်ကို အစားထိုးပေးဖို့ ဘုရား သခင်က အဲဒီအမျိုးသမီးကို လွှတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်။ ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုရဲ့ အကျိုး ဆက်အနေနဲ့ နောက်ထပ်ကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်ဆိုတာ တကယ် အမှန်ပဲ။'

C.Stern

ဆောင်ပုဒ်

၁၉၇၅ ခုနှစ် တစ်နေ့နံနက်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တောင်ကယ်လိုလိုင်း နားပြည်နယ် ဂရင်းဝွတ်မြို့တွင် ဒေါ်ရသီနစ်ကိုးလတ်စ်သည် မီးဖိုချောင်စားပွဲ၌ ထိုင်ပြီး စာသော့ရေးနေသည်။ သူမ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုရေးရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရသီ သည် စာပေဆုရ စာရေးဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သလို၊ ယခင်ကလည်း ကြော်ငြာစာသားများရေး သူဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ သင့်တော်သောစကားလုံးရွေးချယ်ရန် အခက်အခဲ တွေ့တတ်သည်။ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုသည် ပြည့်စုံကောင်းမွန်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။

ယခုဆောင်ပုဒ်သည် ဒေါ်ရသီနှင့် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသူ သူ၏ခင်ပွန်းတို့လုပ်ကိုင် သည့် ကိုယ်ထူကိုယ်ထာတ်ဆီဆိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားရန်ဆိုင်းဘုတ်အတွက်ဖြစ်သည်။ သူ တို့လင်မယား ထိုနေရာတွင် စတင်လုပ်ကိုင်သည်မှာ တစ်ပတ်သာရှိသေးသည်။ သူတို့သည် ထရေလာနောက်တွဲယာဉ်အိမ်မျိုးဖြင့် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခင်နေထိုင်ခဲ့သည့်အော်လန်ဒီမှ ဂရင်းဝွတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆီလာထည့်သူများ၏ကားထဲမှ လှမ်းပေးသော ဆီဖိုးငွေယူရုံမျှသာ အလုပ်ရှိသဖြင့် အလုပ်မှာရှိုးရှင်းသည်။

‘ကျွန်မတို့အတွက် အပျော်အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ သဘောထားတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်စလုံး ခရီးသွားရတာကြိုက်တယ်။ ကလေးတွေလည်းကြီး နေပြီဆိုတော့ ထရေလာနဲ့ခရီးသွားပြီး တချို့နေရာမှာဆိုရင် ကြာကြာလေးနေတတ်တယ်။ ဂရင်းဝွတ်က အဲဒီလိုနေဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာတစ်ခုပဲ။’

အဆောက်အအုံပေါ်တွင် မီးဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိနေပြီးဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ရသီ၏ အလုပ်ရှင်အသစ်က ဒေါ်ရသီစိတ်ကြိုက် ဆိုင်းဘုတ်စာသားဖြင့် အစားထိုးနိုင်ကြောင်း ပြောထားသည်။ ‘ကျွန်မကြားမိတာတော့ ဒီဘက်ပိုင်းက ဓာတ်ဆီဆိုင်တွေကို မကြာခဏ လှယ်ကယ်တယ်ဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် လုံခြုံမှုနဲ့စပ်လျဉ်းတဲ့ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုလောက်ရေးချင် တယ်’ ဟု ဒေါ်ရသီက ပြောထားသည်။ ဒေါ်ရသီက ဘုရားသခင် သူ့ကိုအသာအယာတွန်းပြီး ဆောင်ပုဒ်ကောင်းတစ်ခု ရေးခိုင်းနေသည်ဟု ခံစားရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဉာဏ်ကွန်မြူမတစ်ခုရသွားသည်။ သူရေးချလိုက်ပြီး သူခင်ပွန်းကို ပြသည်။ ‘ဒီဆောင်ပုဒ်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ရသီလက်ရေးကို သူခင်ပွန်းက ဖတ်လိုက်သည်။ ‘ကျွန်ုပ်တို့၏ လုံခြုံရေးတာဝန် ခံမှာ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်ပြီး ထိုအလုပ်တွင် ဘုရားသခင်က အချိန်ပြည့်တာဝန် ယူလျက်ရှိသည်။’ (God is our security guard, Always on the job.) ‘ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ထိမိတယ်’ ဟု ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ပြောပြီး နောက်နေ့တွင် မီးဆိုင်းဘုတ်၌ ဆောင်ပုဒ်အသစ်ကို တင်လိုက်သည်။

ဆိုင်းဘုတ်သည် အထင်ကြီးလောက်သည်။ သို့သော် ဆီလာထည့်သူအနည်း အကျဉ်းကသာ မှတ်ချက်ပြုသည်။ ကျန်လူများအပေါ် သက်ရောက်မှုရှိပုံမပေါ်ပါ။

ငါးလခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့လင်မယား ပြောင်းရွှေ့လိုစိတ်ဖြစ်လာပြန်သဖြင့် ထိုအလုပ်ထွက်ခါ ထရေလာနှင့်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်များကုန်ဆုံးသွားသည်။

‘တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့အဲဒီဆိုင်ရှိတဲ့လမ်းကဖြတ်သွားပြီး ကျွန်မဆိုင်းဘုတ် စာသားကိုတွေ့တိုင်း စိတ်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်မိတယ်။ နောက်လာတဲ့မန်နေဂျာတွေက အဲဒီ စာသားကို ကြိုက်လို့ ဒီအတိုင်းဆက်ထားကြတယ်။’ သို့သော် ဒေါ်ရသီကသူ့ဆိုင်းဘုတ်စာ သားသည် ဘုရားသခင်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရဲ့လားဟု သူ အမြဲတွေးသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်ရသီနှင့်ခင်ပွန်းတို့သည် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ဂိန်းစ်ဗီးလ် မြို့တွင် ရောက်နေသည်။ ထိုနေရာရှိ ဘုရားကျောင်းသို့သွားရာတွင် ဂျဲနက်နှင့်လယ်ရီဆို သူ ငယ်ရွယ်သောလင်မယားနှင့် ဆုံတွေ့သည်။ သူတို့ လေးယောက်ခင်မင်သွားသည်။ ဒေါ်ရသီနှင့်ခင်ပွန်းတို့ နာမကျန်းဖြစ်သောအခါ ဂျဲနက်နှင့်လယ်ရီတို့က စောင့်ရှောက်ကြ သည်။ ဒေါ်ရသီက လယ်ရီကို ကျေးဇူးတင်စကားတစ်ကြိမ်မက ပြောသည်။ ‘မင်းတို့မရှိရင် ငါတို့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲမသိဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ကြင်နာတတ်ပြီး သန့်ပြန့်သောလူငယ်ကို ဒေါ်ရသီက ခင်တွယ်လာသည်။

တစ်ညနေတွင် ဒေါ်ရသီက ဂျဲနက်နှင့်လယ်ရီကို ထမင်းစားရန်ဖိတ်သည်။ သူတို့ လေးယောက် ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောနေကြသည်။ လယ်ရီသည် ဂရင်းဝွတ်တွင် ကြီးပြင်းသူဟုသိရသဖြင့် ဒေါ်ရသီတို့လင်မယား အံ့ဩသည်။

‘ငါတို့အဲဒီမှာ တစ်ခါကအလုပ်လုပ်ဖူးတယ်’ ဟု ဒေါ်ရသီက ပြောသည်။ သူတို့ကို လယ်ရီတွေ့ဖူးသလားမေးမည်အပြု လယ်ရီက သူ့အကြောင်းပြောတော့သည်။

‘ကျွန်တော်အတိတ်က သိပ်မညင်သာဘူးဆိုပြီး မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရသော စကားလုံး များ ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။ သူ့အသက် ၁၆ နှစ်က အပေါင်းအသင်းများခဲ့သဖြင့် လူငယ် ပြုပြင်ရေးစခန်းတွင် တစ်နှစ်နေခဲ့ရဖူးကြောင်း၊ ထိုနောက်တွင် သူ အလုပ်ရှာသော်လည်း

သူ့မှတ်တမ်းကြောင့် အလုပ်မရခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

'၁၉၇၅ ခုနှစ် တစ်ညမှာ ကျွန်တော်အိမ်က ထွက်ပြေးဖို့ငွေလိုလို့ ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ခု ခုကို ဓားပြတိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

လယ်ရိက္ခာသူဖခင်၏သေနတ်နှင့် ကားကိုခိုးယူသည်။ ယင်းတို့နေထိုင်ရာအနီးရှိ ကိုယ်ထူကိုယ်ထဓာတ်ဆီဆိုင်သို့ ကားမောင်းသွားပြီး ငွေသိမ်းရုံတွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီး ကို ဓားပြတိုက်ရန် ကြံစည်သည်။

သူ့သေနတ်ဆွဲမထုတ်မီ အဆောက်အအုံ၏အမိုးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်း ဘုတ်တွင် ဆောင်ပုဒ်အသစ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သွားသည်။ 'ကျွန်တော် အဲဒီစာသားကို တွေ့တဲ့အခါ အဲဒီဆိုင်ကို ဓားပြတိုက်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တခြားဥပဒေချိုးဖောက်တာမျိုး လည်း ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ဘူး။ သူ့အိမ်ပြန်ပြီး တစ်ညလုံးဘုရားရှိခိုးသည်။ သူ့ဘဝဖြောင့် ဖြူးရန် စောင့်မဖို့ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းသည်ဟု လယ်ရိက္ခာ ပြောပြသည်။

ဒေါ်ရသီနှင့်ခင်ပွန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။ 'ဆိုင်း ဘုတ်စာသားက ဘယ်လိုလဲ' ဟု လယ်ရိက္ခာကို ညင်သာစွာမေးလိုက်သည်။

'စာသားကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံမှာ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ဖြစ်ပြီး ထိုအလုပ်တွင် ဘုရားသခင်က အချိန်ပြည့်တာဝန်ယူ လျက်ရှိသည်' တဲ့။ တကယ်လည်း ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အခုထိ ဘေးအန္တရာယ်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်။

ဒေါ်ရသီစိတ်ဓာတ် တက်ကြွလန်းဆန်းပြီး ပီတိဖြစ်သွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၁၃ နှစ်က ဘုရားသခင်၏လှုံ့ဆော်မှုဖြင့်ရေးခဲ့သော ထိုဆောင်ပုဒ်စာသားသည် လမ်းမှားနေ သော လူငယ်တစ်ဦးကို ဘုရားတရားသိအောင်၊ ဘာသာရေးယုံကြည်သက်ဝင်အောင်တွန်းပို့ ပေးနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

Joan Wester Anderson

မိခင်မေတ္တာ

ရှေးဦးစွာ သေနတ်ပစ်သံများ တရစပ်ကြားရသည်။ ထိုနောက် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံများကြားရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယတိပြတ်ဖြစ်သော သေဆုံးခြင်း၏ဆိတ်ငြိမ်မှုက လွှမ်းခြုံသွားသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အကျဉ်းစခန်း၏ အမျိုးသမီးတန်းလျားများတွင် တီးတိုးပြောဆိုကြသဖြင့်သိရသည်မှာ အမျိုးသားအချို့ ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားခြင်း မအောင်မြင်ကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အက်စ်သာ သိလိုက် ရသည်မှာ အဆိုပါအမျိုးသားများအုပ်စုတွင် သူ၏အစ်ကိုပါသွားကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုနာမည်မှာ ယီဒဲလ်ဖြစ်ပြီး အက်စ်သာကလွဲလျှင် သူတို့မိသားစုတွင် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူဖြစ်သည်။

ယခုအက်စ်သာ၏ဘဝသည် ပျက်ပြားသွားပြီဖြစ်သည်။ မိသားစုတွင် သူတစ်ဦး တည်းသာကျန်တော့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်က ပိုလန်တွင် ဟစ်တလာ၏ ထိတ်လန့်ဖွယ် ရာ နှိပ်စက်မှုကြီးပွင့်အန်ထွက်စဉ်က အက်စ်သာ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံ ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ထက်လေးနှစ်ပိုကြီးသော ယီဒဲလ်က သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သူတို့နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အကျဉ်းစခန်းအသီးသီးတွင် ယီဒဲလ်သည် သူ့အားထားရသူ၊ သူ၏ခို လှုံရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု အစ်ကိုမရှိတော့ပေ။ အသက် ၂၀ သာရှိသေးသော အက်စ်သာသည် တစ်ဦးတည်းခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်သွားသည်။

'အစ်ကိုကသူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်လို သေသွားတာပဲလေ' ဟု အက်စ်သာက သူ့ကိုယ်သူ့နှစ်သိမ့်သည်။ 'ကျောမှာကျည်ဆန်ထိပြီးသေရတာက အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ခန်း မှာသေရတာထက် အများကြီးသာပါတယ်။ ထိုအခန်းမျိုးတွင်သေရမည်မှာ သူ၏ ကံကြမ္မာ ဖြစ်လာမည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ နောက်ပြောင်းရွှေ့ရမည့်နေရာ သည် သတင်းဆိုးဖြင့်ကျော်ကြားသော သေမင်းစခန်းဆိုဘိဘော်ဖြစ်သည်။

ယခုထိ အက်စ်သာသည် များသောအားဖြင့် ကံကောင်းခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အတွင်း သူ့ကိုစခန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစခန်းများအားလုံး

သည် အလုပ်စခန်းများဖြစ်သည်။ ဂျာမန်အင်ပိုင်ယာအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အလုပ်ကြမ်းများလုပ်ကိုင်ရသော်လည်း အသက်ရှင်နိုင်ခြေတော့ရှိသေးသည်။

သို့သော် ဆိုဘီဘော်သည် ထရယ်ဘလင်ကာနှင့် ဘဲလ်ဇက်တို့ကဲ့သို့ သေမင်းစခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ၏အဆုံးသတ်မှာ မျိုးပြုတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အက်စ်သာအား ဆိုဘီဘော်သို့ ပို့မည်ဟု ပြောလာသောအခါ သူ့ဆုံးခန်းတိုင်တော့မည်ကို သိသည်။ ဆိုဘီဘော်တွင် ဇာတ်သိမ်းကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဆိုဘီဘော်၏အဝင်ဝတ်ခါးမကြီးမှ အခြားရာချီသော အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ ဝင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အက်စ်သာခံစားရသည်မှာ မျှော်လင့်ချက်ပျက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမြူးနေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ 'နင်ဒီနေရာက ထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မယ်' ဟု သူ့အတွင်းစိတ်ကပြောနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က မြင့်မားသောသံဆူးကြီး ခြံစည်းရိုးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရှိန်လောက်သော ကင်းတဲမျှော်စင်ကိုလည်းကောင်း၊ သွားဖြူပြနေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအစောင့်ခွေးများကိုလည်းကောင်း သူ မမှုမိပါ။

ဆိုဘီဘော်တွင် ရောက်နေသည့်ပထမအချိန်ပိုင်းတွင်ပင် မအပ်စပ်သောသူ့အတွေးက ငရဲပါးစပ်အတွင်း သူ့ကံကောင်းမည်ဆိုသည်ကို ပိုယုံကြည်စေသည်။ အကျဉ်းသားအသစ်တစ်သုတ်ရောက်လာတိုင်း ရွေးချယ်မှုတစ်ခုရှိသည်။ အားလုံးနီးပါးကို မီးပြင်းဖိုသို့ပို့ပစ်သည်။ သို့သော် လက်တစ်ဆုပ်စာကိုတော့ ချန်ထားလေ့ရှိသည်။

ဆိုဘီဘော်သည် သေမင်းစခန်းသာလျှင်မဟုတ်။ နာဇီဝန်ထမ်းများနေထိုင်ရာလည်းဖြစ်သဖြင့် ယင်းတို့လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန်နှင့် စခန်းကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရန် ကျွမ်းကျင်လုပ်သားများ လိုအပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်သမားများ၊ သို့မဟုတ် ရွှေပန်းထိမ်သည်များ၊ သို့မဟုတ် သွားဆရာဝန်များကို လိုအပ်သည်။ ဂီတအနုပညာရှင် သို့မဟုတ် အဆိုတော်၊ အကမယ် စသည်တို့ကိုလည်း ယင်းတို့ပျင်းရိလျှင် ဖြေဖျော်နိုင်ရန် စုဆောင်းထားသည်။

ထိုနေ့ကစုဆောင်းရေးတာဝန်ခံ နာဇီအမှုထမ်းက သိုးမွေးထိုးကျွမ်းကျင်သူအမျိုးသမီးများကို ရွေးချယ်နေသည်။ အက်စ်သာက ထိုအတတ်တွင် ထူးချွန်သည်။

ထိုနေ့က ဆိုဘီဘော်သို့ရောက်လာသော စုစုပေါင်းအကျဉ်းသားရှစ်ရာတွင် ခုနစ်ဦးကိုသာ လျှော့ပေါ့မိန့်ဖြင့် ယာယီအသက်ရှင်ခွင့်ပေးသည်။ အက်စ်သာသည် ထိုခုနစ်ဦးတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

'နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ငါတို့ကိုလည်း တခြားလူတွေနဲ့အစားထိုးမှာပဲ' ဟု ဘဝတူအချင်းချင်းတိုးတိုးပြောကြသည်။

'ဒီနေရာက အသက်ရှင်ပြီး ပြန်ထွက်နိုင်တဲ့လူမရှိဘူး'။

'ငါတို့ထွက်ပြေးမှုဖြစ်မယ်'။

သို့နှင့် ထိုစိတ်ဓာတ်ကျစရာကောင်းပြီး အထီးကျန်ဆန်သော အကျဉ်းစခန်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ အက်စ်သာသည် နောင်အခါတွင် လူအများသိလာကြမည့် ဆိုဘီဘော်အံ့ကြွမှုကြီးအတွက် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွင် တက်ကြွစွာပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအံ့ကြွမှုသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင် အကျဉ်းသားထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုအများဆုံးကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

ပုန်ကန်မှုမတိုင်မီတစ်နေ့တွင် အက်စ်သာသည် သူတို့၏တန်းလျားမှပုန်ကန်မှုတွင် မပါဝင်မည့် မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်သည်။ နာမကျန်းဖြစ်နေသူများနှင့် စိတ်ဓာတ်အကျလွန်နေသူများဖြစ်သည်။ 'ငါတို့လည်း အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု အက်စ်သာက သူ့မိတ်ဆွေများကို နမ်းရင်းစဉ်းစားသည်။ သို့သော် ကျောတွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး သေရခြင်းသည် အဆိတ်ဓာတ်ငွေ့ခန်းတွင် သေရခြင်းထက် သာသည်ဟု စဉ်းစားသည်။

ထိုညတွင် သူ့ကောင်းကောင်းအိပ်မရပါ။ အိပ်မက်များကလည်း စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ အိပ်မက်တစ်ခုတွင် သူ့မိခင်က ဆိုဘီဘော်အကျဉ်းစခန်း၏ဂိတ်တံခါးဝကို ဝင်လာသည်ကိုမြင်ရသည်။ သူက မယုံကြည်နိုင်ခြင်းဖြင့် 'အမေ ဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲ။ သမီးတို့ မနက်ဖြန် ဒီကထွက်ပြေးကြမှာကို မသိဘူးလား'။

'အမေသိလို့လာခဲ့တာပေါ့' ဟု သူ့မိခင်က အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

ထိုနောက် သူ့မိခင်က ကြင်နာယုယစွာဖြင့် 'သမီးလေး၊ သမီးထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မယ်လို့ အမေ ပြောနိုင်တယ်။ သမီးဘယ်ကိုသွားရမလဲဆိုတာ အမေပြမယ်' ဟုဆိုပြီး အက်စ်သာကို လက်ကိုင်ဆွဲကာ ဂိတ်တံခါးဝမှထွက်သည်။ တင်းကုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တင်းကုပ်အထပ်ခိုးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး 'အဲဒီမှာသမီးပုန်းနေရင် သမီး အသက်ရှင်လိမ့်မယ်'။ ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

အက်စ်သာအိပ်ရာကလန့်နိုးပြီး တုန်ယင်နေသည်။ သူ့နှင့်အတူအိပ်သူကို လှုပ်နှိုးပြီး အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုသူက စိတ်မဝင်စားပါ။ 'နင်ထွက်ပြေးဖို့ အကြောင်း စဉ်းစားပြီး ကြောက်နေလို့ ဒီအိပ်မက်ကိုမက်တာ။ စိတ်ထဲမထားနဲ့။ ဘာနိမိတ်မှ မကောက်နဲ့' ဟု ပြောသည်။

ထိုသူပြောသောစကားကြောင့်တော့ အက်စ်သာ စိတ်မယိုင်သွားပါ။

'ဘာပဲပြောပြော၊ တကယ်တမ်းထွက်ပြေးနိုင်ရင် အိပ်မက်ထဲမှာ အမေပြသွားတဲ့နေရာကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်' ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှ တင်းကုပ်ကို သူ သေချာမှတ်မိနေသည်။ သူငယ်စဉ်က ထိုတင်းကုပ်ထဲက ကောက်ရိုးပုံများထဲတွင် ကျွမ်းထိုးသည်။ တူတူပုန်းတမ်းကစားသည်။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် သူ့မိခင်၏မိတ်ဆွေ

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်လယ်သမားတစ်ဦးပိုင်သည့် နေရာဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုနေထိုင်ခဲ့သည့် ချဲလ်မ်မြို့မှ ၁၈ ကီလိုမီတာအကွာအဝေးတွင် ရှိသည်။ လက်ရှိတွင်နာဇီစစ်တပ်များ သိမ်းပိုက်အခြေချထားသောနေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

အက်စ်သာအပေါင်းအဖော်က မယုံနိုင်စွာဖြင့် 'နင်အဲဒီနေရာကိုသွားမယ် ဟုတ်လား။ ရန်သူနယ်မြေထဲကိုသွားမယ်ဆိုတာ နင်ရူးနေလို့ပဲ။ ဒီမှာသေလိုက်တာနဲ့ဘာထူးမှာလဲ' ဟုပြောသည်။

'အမေက ငါ့ဆီကို အကြောင်းမရှိဘဲ လာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို အဲဒီတင်းကုပ်ကို သွားခိုင်းတာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ရှိရမယ်'။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၁၄ ရက်တွင် ဆိုဘီဘော်က အကျဉ်းသားသုံးရာသည် တော်လှန်ရေးပြောက်ကျားများထံမှ စခန်းတွင်းသို့ လျှို့ဝှက်တင်သွင်းထားသော လက်နက်များကိုအသုံးပြုပြီး ပုန်ကန်ထကြွသည်။ ဖုန်းကြိုးများဖြတ်တောက်ခြင်း၊ လျှပ်စစ်ကေဘယ်လ်ကြိုးများ ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ အစောင့်များကို စီးနင်းခြင်း၊ တင့်ကားများကို သိမ်းပိုက်ခြင်း၊ နာဇီစစ်သားများကို ပစ်သတ်ခြင်း၊ ရာချီသောအကျဉ်းသားများ သံဆူးကြိုး နံရံကို ခုန်ကျော်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ပရမ်းပတာဖြစ်သွားသည်။ အက်စ်သာနံရံမှ ခုန်ထွက်ပြီး အနီးရှိသစ်တောထဲသို့ပြေးဝင်သည့်အခါ သူ၏ဦးခေါင်းခွံက သွေးများစီးကျနေသည်။ သူ့ကျောတွင်ကျည်ဆန်မှန်မည်ကို အမြဲစိုးရိမ်နေခဲ့သော်လည်း ယခုကျည်ဆန်သည် သူ့ဦးခေါင်းကိုသာ ရှုပ်ထိသွားသည်။

ဆာလောင်မှုဖြင့် အားနည်းနေခြင်း၊ ဒဏ်ရာများကြောင့် အားအင်ကုန်ခန်းနေခြင်းတို့ ခံစားနေရသော်လည်း အက်စ်သာအသက်ဆက်နိုင်သည်။ သစ်တောထဲတွင် ဆုံတွေ့သော တော်လှန်ရေးပြောက်ကျားအချို့နှင့်အတူ ခရီးဆက်သည်။ နေ့အခါတွင် ပုန်းရှောင်နေပြီး ညအခါတွင် လမ်းလျှောက်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဖြင့် ရူးမတတ်ဖြစ်သည့် အခါ လယ်ကွင်းထဲက အိမ်ငယ်လေးများတွင် တံခါးခေါက်ပြီး အစာတောင်းသည်။ အားလုံးက ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

ပြောက်ကျားတို့က အက်စ်သာကို 'ယင်းတို့နှင့် အမြဲတမ်းအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆက်နေရန် တိုက်တွန်းသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အန္တရာယ်ပိုကင်းမည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် အက်စ်သာက စိတ်မပြောင်းပါ။

'ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲကတင်းကုပ်ကို တွေ့အောင်ရှာမှဖြစ်မယ်' ဟု ပြောသည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာသော် ထိုတင်းကုပ်ကို သူ့ရှာတွေ့သည်။ သစ်တောစပ်အလွန်တွင် သူ့ရဲ့နပဲကြီးစွာရှာဖွေနေခဲ့သည့် တင်းကုပ်၏ကောက်ကြောင်းကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ မှောင်ရီပျိုးချိန်အထိစောင့်ပြီးနောက် သူထိုတင်းကုပ်ထဲသို့ သတိနှင့်ဝင်လိုက်သည်။ တင်းကုပ်

ထဲတွင် ဘာမှမရှိပါ။ သူ့အထပ်ခိုးသို့လှေကားမှတက်ပြီး ကောက်ရိုးမွေ့ရာ ပြုလုပ်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့အစာထွက်ရှာသည်။ သနားကြင်နာတတ်သည့် လယ်သမားတစ်ဦးက သူ့ကို ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် နို့တစ်ပုလင်းပေးသည်။ အစာစားရန် သူ့အထပ်ခိုးသို့ သူပြန်သည့်အခါ ထူးခြားသည့်အရာတစ်ခုဖြစ်ပျက်သည်။ သူက နို့ပုလင်းကို ကောက်ရိုးတစ်ထုပ်ပေါ်တွင်တင်ထားပြီး ပေါင်မုန့်ကိုစားသည်။ ထိုနောက် နို့ပုလင်းကိုလှမ်းယူရာ နို့ပုလင်း မရှိတော့ပေ။ ကောက်ရိုးထုပ်ထဲကျသွားခြင်းလား။ အောက်ထပ်ကြမ်းပြင်သို့ကျသွားခြင်းလားသူမသိပါ။ သူ့အသည်းအသန် ရေငတ်နေသည်။ ကောက်ရိုးပုံထဲတွင်ရှာသလို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း လိုက်ရှာသည်။ ကောက်ရိုးပုံထဲတွင် ကုတ်ခြစ်ရှာနေသောအသံများက တင်းကုပ်တစ်ဖက်တွင် ကွေးအိပ်နေသူတစ်ဦးကို လန့်နှိုးစေသည်။

'ဒါဘယ်သူလဲ' ဟု ထိုသူက အိပ်ရာမှ ခုန်ထပြီး မေးသည်။

အက်စ်သာက 'ငါတော့သွားပြီ' ဟု တွေးလိုက်သည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် ထိုအသံက 'ဘယ်သူလဲ' ဟု နောက်တစ်ကြိမ်အော်မေးသည်။

အက်စ်သာ အံ့အားသင့်ပြီး အေးခဲသွားသည်။

'ယီဒဲလ်လား' ဟု မေးလိုက်သည်။ သူ့အစ်ကို၏အသံကို သူမှတ်မိသည်။

'အက်စ်သာလား' ဟု ထိုသူက စူးစူးဝါးဝါးအော်မေးသည်။ 'အက်စ်သာလေးလား'။

'ယီဒဲလ်၊ အစ်ကိုသေပြီမှတ်လို့'။

'အစ်ကိုလည်း ညီမလေးသေပြီမှတ်လို့'။

'အကျဉ်းစခန်းမှာတုန်းက အစ်ကိုက အသတ်ခံရတဲ့သူတွေထဲမှာ ပါသွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်'။

'အဲဒီညက အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း လွတ်ခဲ့တာ။ ညီမလေး သေပြီထင်လို့ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ' ဟု မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပြောသည်။ 'ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကိုလာဖို့ ဘယ်လိုသိလဲ' ဟု တအံ့တကြနှင့်မေးသည်။

'အမေပြောတာ။ သူက အိပ်မက်ထဲမှာလာပြောတာ။ နောက်မှ အစ်ကိုကို သေချာပြောပြမယ်။ အခုညီမလေးသိချင်တာက အစ်ကိုဒီမှာရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'။

'ဆယ်လရှိပြီ။ အစ်ကိုလွတ်လာကတည်းက အဖေ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အစ်ကိုကို ဒီမှာဝှက်ထားပေးတယ်'။

'အစ်ကိုယီဒဲလ်ရယ်၊ ညီမလေးလက်ကို ကိုင်ထားပါ။ တစ်ညလုံးအတူထိုင်ပြီး နေထွက်တာကိုလည်း အတူကြည့်ကြရအောင်'။

နံနက်လင်းသော် တင်းကုပ်အပြင်မှ စူးရှသည့်လေချွန်သံတစ်ခုကိုကြားရသည်။
'အဲဒါအစ်ကိုကိုအပြင်ထွက်လာဖို့ အချက်ပေးတဲ့အသံပဲ။ အဖေ့သူငယ်ချင်းက အစ်ကိုကို
စကားပြောစရာရှိလို့ဖြစ်မယ်။'

လယ်သမား၏မျက်လုံးများသည် စိတ်ပူနေပုံရသည်။

'ငါမင်းကို ဒီနေရာမှာဆက်ထားလို့ဖြစ်ပါ့မလားမသိဘူး။ သူစိမ်းအမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကို ဒီနေရာနားမှာ သတိထားမိကြတယ်။ ပြောက်ကျားအုပ်စုထဲကလား၊ ဘာလား၊
လည်း မသိဘူး။ တော်ကြာအိမ်နီးနားချင်းတွေ သံသယဝင်မှာ စိုးရတယ်။'

'အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ညီမပဲ။' ထိုနောက် ယီဒဲလ်က သူ့ညီမအကြောင်း၊
ထူးဆန်းသည့်အိပ်မက်အကြောင်းနှင့် ဆိုဘိဘော်မှ သူ့ညီမထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည့်
အကြောင်းများ ပြောပြသည်။

လယ်သမားက ယီဒဲလ်ပြောပြချက်များကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

'ဘုရားသခင်ကတောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ဆုံစေမှတော့ ငါကဘာလို့မင်းတို့
ကို ခွဲပစ်ရမှာလဲ။ မင်းညီမလည်း မင်းနဲ့ဒီနေရာမှာနေနိုင်တယ်' ဟု ပြောသည်။

တမလွန်မှ ချစ်လှစွာသောမိခင်၏စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် အက်စ်သာနှင့် ယီဒဲလ်တို့
မောင်နှမသည် နောက်ထပ်ကိုးလ ထိုနေရာတွင် အန္တရာယ်မကျရောက်ဘဲ နေထိုင်နိုင်ကြ
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရုရှားစစ်တပ်များက သူတို့ကို ကယ်တင်သည်။ စစ်ကြီးလည်း တဖြည်း
ဖြည်း အဆုံးသတ်သွားသည်။

နောက်နှစ် ၅၀ အကြာတွင် ဆိုဘိဘော်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြရန် လူ ၃၀ သာကျန်
သည်။ ထိုအထဲတွင် အက်စ်သာနှင့်ယီဒဲလ်တို့လည်းပါဝင်သည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ဦး
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုနေမိသည်မှာ မိခင်မေတ္တာပင်ဖြစ်သည်။ မိခင်တစ်ဦး၏
မေတ္တာသည် အချိန်ကာလကိုသော်လည်းကောင်း၊ မှတ်နိုင်စွမ်းတို့ကို သော်လည်းကောင်း၊
စိန်ခေါ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဥစ္စာရှင်

ဟေဇယ်လ်ဒေးဗစ်ကိုသိသူတိုင်း သူ၏လက်စွပ်များအကြောင်းသိကြသည်။
စုစုပေါင်း လေးကွင်းရှိပြီး အားလုံးသည် လှပသောစိန်လက်စွပ်များဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်
သွားသူခင်ပွန်းက မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နှင့် မွေးနေ့များတွင် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချစ်ရသူခင်ပွန်းဆုံးပြီးကတည်းက ဟေဇယ်လ်က ထိုလက်စွပ်များကို နေ့စဉ်
ဝတ်ထားသည်။ လက်စွပ်များကိုသန့်စင်ရန်နှင့် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမှသာ ချွတ်လှေချွတ်
ထရှိသည်။ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့တွင် ကားဖြင့်တစ်နေရာသွားနေစဉ် သူ့လက်ချောင်းများကို
လိုးရှင်းလိမ်းရန် လက်စွပ်များကို ခဏချွတ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းအာရ်မာကားမောင်းနေ
စဉ် သူက လက်စွပ်များကို ချွတ်ပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

အာရ်မာက 'ငါအရမ်းဗိုက်ဆာနေတယ်' ဟု ပြောပြီး ခရက်ကာဘယ်ရာလ် စား
သောက်ဆိုင်၏ ကားရပ်ကွင်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဗာဂျီးနီးယားသို့သွား
နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နေထိုင်သည့် မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားမှ မိုင်တစ်ရာခန့်ခန့်ဖြတ်
သန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဟေဇယ်လ်က မိနူးကိုကြည့်ရင်း သူ့အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ရာ အိတ်ပေါက်နေ
သည်ကို စမ်းမိသည်။ သူ့ဆို့နှင့်ပြီး 'အာရ်မာ' ဟုသာ ခေါ်လိုက်နိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကားရပ်ကွင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာသည်။ ကားထဲတွင်လည်းပြန်ရှာသည်။
အချည်းနီးပင်။ အဝေးပြေးလမ်းမ ၄၀ တစ်လျှောက် ကားဆက်မောင်းနေစဉ် အာရ်မာက
သူ့သူငယ်ချင်းကို နှစ်သိမ့်စကားများပြောသည်။

သို့သော် မျက်ရည်များက ဟေဇယ်လ်လုံမျက်နှာတွင် စီးကျနေသည်။ 'တစ်ယောက်
ယောက်ကတွေ့သွားပြီး တန်ဖိုးကြီးမှန်းသိလို့ ယူထားလိုက်ပြီနဲ့ တူပါတယ်' ဟု ငိုရင်းပြော
သည်။

သူမှန်တော့မှန်သည်။ ဟေဇယ်လ်နှင့်အာရ်မာတို့ထွက်သွားပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၊
ဘုန်းတော်ကြီးဂျင်းမီဒီယဲလ်နှင့်ဇနီးဖြစ်သူ ကရယ်န်တို့က သူတို့သားငယ်များနှင့် မိမိသွား

ရာမှအပြန် ခရက်ကာဘယ်ရာလ်တွင် ကားဝင်ရပ်သည်။ နေရောင်ထဲတွင် တလက်လက် ဖြစ်နေသောအရာကိုတွေ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ စိန်လက်စွပ်များ ဖြစ်နေသည်။

ကရယ်နံက သူ့လက်ထဲရှိဂျင်းမိပေးထားသည့်လက်စွပ်ကိုကြည့်ပြီး ယခုလက်စွပ် များသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးကြီးမည်မှန်းသိလိုက်သည်။ 'ကျွန်မတို့ ဒီလက်စွပ်တွေရဲ့ပိုင်ရှင်ကို ရှာမှဖြစ်မယ်' ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်ပတ်အတွင်း သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်နှင့်လည်းကောင်း၊ ရဲများနှင့် လည်းကောင်း၊ ဆက်သွယ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာတိုင်တန်းချက်ရှိ မရှိမေးသည်။ ဟေဇယ်လ်က ထိုနေ့က စိတ်ချောက်ချားတုန်လှုပ်ပြီး မည်သည့်တိုင်တန်းချက်မှမဖွင့်ခဲ့ပါ။ တွေ့သွားသူက ယူထားလိုက်မည်ဟုသာ ထင်နေခဲ့သည်။

ဒီယဲလ်လင်မယားက ယူထားခြင်းမှန်သည်။ သို့သော် သူတို့အိမ်က အာမခံသေတ္တာ အတွင်းသို့ ထည့်သိမ်းထားသည်။

ငါးပတ်ကြာသောအခါ ဂျင်းမိကဆေးရုံသို့သွားပြီး သူတို့ဘုရားကျောင်းအဖွဲ့အသင်း ဝင်တစ်ဦးနှင့် ထိုသူ့ဇနီးလင်ဒါထံ သတင်းသွားမေးသည်။ စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြစဉ် လင်ဒါက သူမိခင်၏မိတ်ဆွေက ကားရပ်ကွင်းတစ်ခုတွင် အဖိုးတန်လက်စွပ်များ ကျပျောက် သွားကြောင်းပြောပြသည်။ ဂျင်းမိက အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့လက်စွပ်များကိုတွေ့ခဲ့ သည့်နေရာမှာ မိုင်တစ်ရာအကွာအဝေးတွင်ဖြစ်၍ တိုက်ဆိုင်မှုမရှိနိုင်ဟု ထင်မှတ်သော် လည်း ဘယ်နေရာတွင် ပျောက်သွားသည်ကို လင်ဒါအားမေးလိုက်သည်။

'စတိတ်စ်ဗီးလ်က ခရက်ကာဘယ်ရာလ်ကားရပ်ကွင်းမှာတဲ့' ဟု လင်ဒါက ဖြေ သည်။

ဘုရားသခင်နှင့်ဆိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိသော သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအတွက်ပင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။ ဟေဇယ်လ်ဖုန်း နံပါတ်ကို လင်ဒါထံမှ တောင်းယူလိုက်သည်။

ကရယ်နံက သတင်းကောင်းကိုဖုန်းဆက်ပြောသောအခါ ဟေဇယ်လ်က ဝမ်းသာ လွန်း၍ မျက်ရည်များကျလာသည်။ ကရယ်နံတို့လင်မယားသည် သူတို့နှင့်မိုင်အနည်းငယ် အကွာအဝေးတွင်သာနေထိုင်သည်ကို သိသောအခါလည်း သူရယ်မိသည်။

လက်စွပ်များကိုပြန်ပေးသည့်နေ့က ဟေဇယ်လ်က ဒီယဲလ်လင်မယားအား ပြောသည်။ 'ဒါဟာဆန်းကြယ်မှုတစ်ရပ်ပဲ။ လောကကြီးမှာ အံ့အားသင့်လောက်တဲ့ လူကောင်းသူကောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း သက်သေပြတာပဲ။'

စာမိတ်ဆွေ (Penpal)

ကျွန်မတို့ခင်မင်မူသည် လစဉ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ဂျီနီ၏စာမိတ်ဆွေခေါ် ယူသည့် ကြော်ငြာမှစတင်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အတော်ကြာက ထိုကြော်ငြာပါ လိပ်စာသို့ ကျွန်မစာရေးပေးပို့ခဲ့စဉ်က နောင်ဖြစ်လာမည့်အနေအထားကိုမသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏မိတ် ဆက်စာကို ပြန်ကြားချက်မရသည်မှာ သုံးလကြာသွားသည်။ ထိုစာအကြောင်း ကျွန်မ မေ့သွားလောက်သည့်အချိန်တွင်မှ ပြန်စာရောက်လာသည်။

ကျွန်မတို့ခင်မင်မူသည်အစပိုင်းတွင် နှေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် စာ ရေးခြင်း၊ တေးဂီတ၊ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ဇာထိုးပန်းထိုး စသည်တို့တွင် အကြိုက်တူမှန်း သိလာကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ဘဝများသည် အတော်ကွာခြားသည်။ သူက ၃၃ နှစ်ရှိပြီး ဆိုးရွားသော ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့်ကွဲပြီး နာလန်ထူစဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သူထက် အသက် ဆယ်နှစ် ပိုကြီးသည်။ ကျွန်မအိမ်ထောင်ဖက်မှာ ကျွန်မဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက ကျွန်မလက်ထပ်ခဲ့သည့် ကျွန်မချစ်သူပင်ဖြစ်သည်။ ဂျီနီ သူ၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖက်က ပုံမှန်နှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမခံစားနိုင်ပါ။ သူ ဘုရားသခင်ကို အယုံ အကြည် မရှိပါ။ ကျွန်မက တစ်သက်တာယုံကြည်မှုရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ယိမ်းယိုင်သော်လည်း အခြေခံယုံကြည်မှုခိုင်မြဲပါသည်။

ကျွန်မတို့ခင်မင်မူသည် စာအဆက်အသွယ်လမ်းကြောင်းမှတစ်ဆင့် ရှင်သန်လာ သည်။ ဟင်းချက်နည်းများ၊ ကြက်ခြေခတ်ချုပ်ရိုးပုံစံများ၊ ပန်းမျိုးစေ့များ ဖလှယ်ကြသည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာဖြတ်သန်းသွားလာသည့် စာများမှတစ်ဆင့် ကျွန်မတို့၏ဘဝချင်း အားရဖွယ် ရာ ယှက်နှွယ်လာသည်။ ကျွန်မတို့အသီးသီး၏ ညီမအရင်းများထံမှ မရရှိနိုင်သည့် ရင်းနှီးမှု မျိုးကို ရရှိကြသည်။ သူက သူ့ဘဝအကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောပြသည်။ ကျွန်မကို ထိုသို့ပြောပြခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘဝဒဏ်ရာများသန့်စင်သွားပြီး သူ့အိပ်မက်ဆိုမျှားလည်း ကွယ်ပျောက်သွားမည်ဟု ယုံကြည်ပုံရသည်။ ကျွန်မ နားထောင်ပေးသည်။ ဆုတောင်း။

ပေးသည်။ သူစိတ်အေးချမ်းမှုရအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးသည်။ မကြာမီ ထိုစာရှည်များကြားတွင် ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုများ ပါရှိလာသည်။ ကျွန်မတို့ အတူရယ်သည်၊ အတူငိုသည်၊ မိုင်တစ်ထောင်ကွာဝေးသော်လည်း နှလုံးသားညီအစ်မဖြစ်လာသည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ဂျီနီပတ်သက်မိသည့်ဆက်ဆံရေးတစ်ခုသည် မြန်းခနဲ ပျက်ပြားသွားပြီး သူ့ကမ္ဘာပြိုလဲပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေချင်စိတ်ရှိနေသောဂျီနီနှင့် ကျွန်မသည် နံနက်စောစောအချိန်များတွင် ဖုန်းပြောမိကြသည်။ ဘဝကို အရှုံးမပေးရန်နှင့် သူ့ဘဝပြန်သာယာလာနိုင်ကြောင်း သူ့ကို ကျွန်မ အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။ ကျွမ်းကျင်သူပါရဂူ တစ်ဦးနှင့် ပြသရန်ပြောခြင်းကိုမူ သူက လက်မခံပါ။ ကျွန်မ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ဂျီနီကို ကူညီနိုင်မည့်နည်းလမ်းတစ်ခုပေးသနားပါရန် ဆုတောင်းသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မဂျီနီအကြောင်းစဉ်းစားပြီး ဈေးဆိုင်တန်းတစ်ခုတွင် လမ်းလျှောက်နေစဉ် ကတ်များရောင်းသည့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ကျွန်မ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်မ၏အာရုံသည် တီးလုံးသေတ္တာတစ်လုံးကို စူးစိုက်မိသည်။ အဖုံးပေါ်တွင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ကဗျာစာသားအချို့ ပါရှိသည်။ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ 'မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ နေရောင်ပဲ' (You are my sunshine) တီးလုံးထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုသီချင်းကို ကျွန်မ သားသမီးများငယ်စဉ်က ကျွန်မ မကြာခဏ သူတို့ကို ဆိုပြခဲ့ဖူးသည်။ တီးလုံးကိုဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးသောအခါ အဖုံးကိုပြန်ပိတ်ပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့သည်။ ဈေးဆက်ဝယ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် မမြင်ရသည့်လက်တစ်စုံက ကျွန်မပခုံးကို ညင်သာစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုဆိုင်သို့ပြန်ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဂျီနီအတွက် ထိုတီးလုံးသေတ္တာဝယ်ပေးချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ကျွန်မ ဝယ်လိုက်သည်။ နောက်နေ့တွင် ဂျီနီထံ စာတိုက်မှတစ်ဆင့်ပို့လိုက်သည်။

သုံးရက်ကြာပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် ကိုင်လိုက်ရာ ဂျီနီက ဖုန်းပေါ်တွင် ငိုနေသည်။ သူ့ငိုလျက်နှင့် ကျွန်မကို ပြောပြသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူသတ်သေရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး သွား၍ ယင်းမတိုင်မီသူလုပ်ချင်သည့်အရာ ဆယ်ခုကို ချရေးသည်။ ထိုအထဲက တစ်ခုမှာ You are my sunshine သီချင်းကို တစ်ကြိမ်ပြန်နားထောင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူကလေးဘဝက ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာအမှတ်တရများကို ယူဆောင်ပေးနိုင်သည့်သီချင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုသီချင်းသူထံရောက်လာသဖြင့် သူလုပ်ရန်စာရင်းတွင် တစ်ခုတိုးလိုက်သည်။ ကျွန်မကို ဆုံတွေ့ရန်ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသော် ဂျီနီ ကျွန်မအိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ နောက်ငါးရက်အတွင်း ကျွန်မတို့ စကားပြောသည်၊ ငိုသည်၊ ရယ်သည်။ နှစ်ဦးကြားရင်းနှီးမှုမှတစ်ဆင့် ဂျီနီက သူ့အသက်ဆက်ရှင်လိုသည့် ဆန္ဒပေါက်

ဖွားလာသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဘုရားသခင်အပေါ် ယုံကြည်မှု ပိုမိုခိုင်မာလာသည်။ တီးလုံးသေတ္တာငယ်တစ်ခု၏သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြင့် အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း နောင်ဘယ်တော့မှစိတ်၏တွန်းအားကို သံသယမထားရန် နားလည်လိုက်သည်။

ဘုရားသခင်၏ ဆန်းကြယ်သောနည်းလမ်းများဖြင့် စောင်မမှုများကို ကျွန်မတို့ နားလည်နိုင်ရန် ခက်ခဲလှပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မအနေဖြင့် ဂျီနီနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခြင်း၊ ထိုအဖိုးထိုက် အဖိုးတန်တီးလုံးသေတ္တာငယ်ဝယ်ယူရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်စေခြင်းတို့အတွက် ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းမိပါသည်။

Karen Briggs

ပူးစာကံ

သူမက သူနှင့်တစ်စိတ်တည်း တစ်သဘောတည်းဖြစ်သည်ဟု ခံစားမိသည်။ သူဘက်ကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိသည်။

သူကတော့သူမကို စတွေ့ကတည်းက မနှစ်သက်ပါ။ သူမကို အိမ်ပြန်ပို့ရန် အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။

သူမအတွက် အချိန်ကအကုန်မြန်နေသည်။ သူ့အတွက်တော့ မိနစ်တိုင်းသည် ကြာလွန်းနေသည်။ သူမက ထိုညနေခင်းကို မကုန်လွန်စေချင်ပါ။ သူက သူမနှင့် တွေ့ရန် စီစဉ်မိသည်ကိုပင် နောင်တရသည်။

သို့သော် သူသည်ရည်မှန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမကို စိတ်မထိခိုက်စေလိုပါ။ သူမကချိုသာသည်။ နူးညံ့သည်။ ကြင်နာသည်။ သူနှင့် မလိုက်ဖက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူက ပဟေဠိဆန်ပြီး ခပ်တန်းတန်းနေသော၊ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဘဝင်ခိုက်နေသောမိန်းကလေးမျိုးကို နှစ်သက်သည်။ သူများစီစဉ်ပေးသော ကြင်ဖက်ချိန်းတွေခြင်းမျိုးကို မလုပ်သော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

သူမကို တနင်္လာနေ့ကဖုန်းခေါ်ပြီး စနေနေ့ညအတွက်အစီအစဉ်ကို သူမ သဘောတူနိုင်ရန်ပြောပြခဲ့သည်။ ညစာစားမည်၊ ဘရောင်ဝေးပြဇာတ်ကြည့်မည်။ လူအများ ပြောနေကြသည့် ကလပ်အသစ်တွင် ကြာမည်။ ယခု ထိုအစီအစဉ်မှာ နောက်ဆုတ်၍ မဖြစ်တော့ပါ။ သူမကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ရာရောက်သွားမည်။

သူမမျက်လုံးများက ညနေခင်းအစီအစဉ်အတွက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ငြီးငွေ့မှုဖြင့် အသက်မပါပါ။

ထို့နောက်တွင် ချိန်းတွေ့မှု ပြီးဆုံးသွားသည်။ သူမက မပြီးဆုံးလိုပါ။ သူက စိတ်သက်သာရာရပြီး သက်ပြင်းချသည်။ သူက သူမအိမ်ရှိရာ ဘရူတ်ကလပ်သို့ ကားမောင်းပို့သည်။ ရောက်သည့်အခါ သူမကို အိမ်ထဲသို့ လိုက်ပို့နိုင်ရန် သူတံခါးကို ဖွင့်သည်။

ပြဿနာတစ်ခုတော့ရှိသည်။

တံခါးဖွင့်မရပါ။

'ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး' ဟု သူက အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာပြောပြီး တံခါးချက်ကို ဖွင့်ရန် ထပ်မံကြိုးစားသည်။

တံခါးက လှုပ်ပင်မလှုပ်ပါ။ လက်သီးဖြင့်ထိုး၊ ခြေထောက်ဖြင့်ကန်၊ ပခုံးဖြင့်တွန်း၊ မည်သို့လှုပ်လှုပ်မရပါ။ ပကတိဆန်းပြားစွာ အသေအချာတစ်နေ့သည်။

သူက ပျာယာခတ်ပြီး သူမဘက်သို့ လှည့်ကာတောင်းပန်သည်။

'ဆောရီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတံခါးဘက်က နှစ်ယောက်စလုံးထွက်မှရမယ်။ ဖြစ်ရဲ့လား'ဟုပြောလိုက်သည်။

သူမက တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ သူက တံခါးအမြန်ပွင့်ပြီး ထိုနေရာမှ လွတ်မြောက်ရန် စောင့်စားနေသည်။

သူမဘက်မှ တံခါးလည်း ဖွင့်မရပါ။

'ဒါဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတယ်' ဟု သူက အံ့အားသင့်စွာပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ ဒီညဒီကားတံခါးတွေက ထွက်လိုက်ဝင်လိုက်နဲ့လုပ်တာ ခြောက်ခါထက်မနည်းဘူး။ အခုကိစ္စကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ အပြင်မှာရေခဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တံခါးတွေ ညပ်နေရတာလဲ'။

သူကားသည် တံခါး နှစ်ချပ်သာပါသော ကားအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ယခုညသန်းခေါင်အချိန်တွင် ထိုကားသည် ဘရူတ်ကလပ်မြို့၏တိတ်ဆိတ်သော အလယ်အလတ်တန်းရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် တံခါးဖွင့်မရဘဲရှိနေသည်။ လမ်းမပေါ်မှ အိမ်များတွင် မီးရောင်ပင် မမြင်ရပါ။ လူသူလည်း ကင်းမဲ့နေသည်။ ဆယ်လူလာဖုန်းများ မရှိသေးသည့် ခေတ်ကာလဖြစ်ပြီး ကားဟွန်းတီးခြင်းဖြင့် လူများကိုလည်း မနှောင့်ယှက်လိုပါ။ သူ့ပြီးဆုံးစေလိုသော ချိန်းတွေ့မှုသည် မပြီးဆုံးနိုင်သေးပါ။

သူက သူမဘက်သို့ လှည့်ပြီး မချီတင်ကဲအပြုံးဖြင့် 'အင်း၊ ကားဖြတ်မောင်းမယ့်တစ်ယောက်ယောက်ကိုစောင့်ပြီး အကူအညီတောင်းမှဖြစ်မယ်။ စနေနေ့ည အိမ်ကို နောက်ကျပြန်တဲ့လူငယ်တွေတော့ရှိမှာပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဒီလမ်းမှာနေတဲ့လူအများစုက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ' ဟု သူမက ပြောသည်။

သူ့အတွင်းစိတ်က တုန်ခါသွားသည်။ သို့သော် သူမကို အပြုံးတူဖြင့် ပြုံးပြသည်။ သူမက ရိုးစင်းစွာဖြင့် ထိုအပြုံးကိုစစ်မှန်သည်ဟုထင်မှတ်ပြီး ပျော်ရွှင်မိသည်။ သူနှင့်အချိန်ပိုရမည်ကိုတွေးမိပြီး ရွှင်လန်းသွားသောသူမက 'ကဲလေ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဖို့ အချိန်ရတာပေါ့။ ပြဇာတ်တို့၊ ကပွဲတို့က ဖော်စရာကောင်းပေမဲ့ ကျွန်မတို့တစ်ယောက်

အကြောင်းတစ်ယောက်သိဖို့ အခွင့်အလမ်း သိပ်မပေးဘူး။ ဒီတော့ အခုစကားပြောကြ
မယ်လေ။

သူက ငြီးငွေ့စွာထိုင်နေမည့်အစား အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာအသုံးချရန် ကြိတ်မှိတ်
လက်ခံလိုက်သည်။ သို့သော် စကားပြောရင်းနှင့် သူက သူမ၏အပြောအဆို အမူအရာ
ပွင့်လင်းမှု၊ အားတက်သရောရှိမှု၊ သွက်လက်ချက်ချာမှုတို့ကို တိုး၍ တိုး၍နှစ်သက်မိသည်။
သူမသည် ဉာဏ်ထက်မြက်သည်၊ စာပေအသိဉာဏ်ရှိသည်၊ အပူအပင်လည်းမထားတတ်ပါ။
ထို့ပြင် ဖွင့်မရသောကားတံခါးကိစ္စကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါ။ သူမကို သူခန့်မှန်းချက်လွဲခဲ့ခြင်း
ဖြစ်မည်။ သူမကိုလွယ်လွယ်နှင့်ပယ်ချလျှင် မမျှမတဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ပထမထင်မြင်
ချက်တိုင်းလည်း မှန်ကန်သည့်ထင်မြင်ချက် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမကို သူနောက်တစ်ခေါက်ချိန်း
တွေ့ရန်ပင် ဆန္ဒရှိလာသည်။

ယခုဆိုလျှင် ထိုညမှဆယ်နှစ်တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးပျော်ရွှင်စွာပေါင်းဖက်
ခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်ခွဲရှိပေပြီ။

ထိုညကကားတံခါးများ ဘာကြောင့်ဖွင့်မရသည်ကို သူတို့ယနေ့တိုင်နားမလည်နိုင်
ပါ။ သို့သော် ပြန်ပြောင်းမျှော်ကြည့်သောအခါ တကယ်တမ်းတွင် ထိုကိစ္စအတွက် သူတို့ဝမ်း
သာမိကြပေသည်။

နောင်ကြီး

တက္ကသိုလ်ကျောင်းပြည်နယ်၊ နေ့ဖိုလ်ခံမြို့တွင် နေထိုင်သောရေတပ်ဝန်ထမ်းဇနီးများ
ဖြစ်ကြသည့် ကျွန်မ၏အိမ်နီးချင်း ဒါလင်းနှင့် ကျွန်မတို့သည် သံယောဇဉ်အတော်ဖြစ်မိကြ
သည်။ ကျွန်မတို့အသီးသီး ဒုတိယကလေးမွေးရန်ရက်သည်ပင် တူနေသည်။ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်စလုံးတွင် သမီးတစ်ယောက်စီရှိကြသဖြင့် သားငယ်လေးဖြစ်ရန် မျှော်လင့်နေကြ
သည်။

ကိုယ်ဝန်လေးလတွင် ကျွန်မ ကလေးပျက်ကျသွားသည်။ ဒါလင်းက ကျွန်မကိုနှစ်
သိမ့်သည်။ သို့သော် ချစ်စရာကောင်းသည့်သားငယ်လေးတစ်ယောက်ကို သူမွေးသောအခါ
ကျွန်မမနာလိုဖြစ်မိသည်။ ကျွန်မ၏နှစ်နှစ်အရွယ် သမီးစင်ဒီက ထိုကလေးငယ်ဂျင်မိုကို
လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ထွေးပိုက်ထားသည်ကိုမြင်သောအခါ ကျွန်မငိုချလိုက်
သည်။ ထိုခံစားချက်အစား ဒါလင်းအတွက် ဝမ်းသာစိတ်ဖြစ်ပေါ်နိုင်ရန် ဘုရားသခင်ထံတွင်
ဆုတောင်းသည်။

ဒါလင်းက ကျွန်မပခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး 'ငါ့သားကို နင့်သားလိုသဘောထားပြီး
ချစ်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောသည်။

ဂျင်မို ဒေယီးဒေယိုင်လမ်းစလျှောက်သည့်အရွယ်တွင် ဒါလင်းက ကင်းဆပ်သို့ပြောင်း
ရွှေ့သွားသည်။ ကျွန်မတို့စာအဆက်အသွယ်ရှိကြသော်လည်း ၁၅ နှစ်ကြာမှ အလည်သွား
ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားလှသည့်လူငယ် ဂျင်မိုကို တွေ့သောအခါ ကျွန်မမျက်စိ
ကိုပင် မယုံနိုင်ပါ။

မကြာမီ ကျွန်မတို့မြောက်ကယ်ရိုလိုင်နားသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ ဂျင်မိုက
ရေတပ်သို့အလုပ်ဝင်သည်။ သူတာဝန်ကျရာစခန်းသည် ကျွန်မတို့နေအိမ်အနီးအနားတွင်
ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ သူ၏ပထမဆုံးခွင့်ရသည့်အချိန်တွင် ကင်းဆပ်နေအိမ်သို့ပြန်ရန်
အချိန်မလုံလောက်သဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်တွင် လာနေသည်။

'ငါ့အိမ်က နင့်သားရဲ့အိမ်ပဲလေ' ဟု ဒါလင်းထံ ကျွန်မစာရေးလိုက်သည်။

၄၈ မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)

ဂျင်မီက နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကျွန်မတို့အိမ်သို့ မကြာမကြာလာလည်သည်။ စင်ဒီနှင့် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး သူငယ်ချင်းခင်မင်မှုထက် သံယောဇဉ်ပိုနေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်မရိပ်မိသည်။

စင်ဒီနှင့်ဂျင်မီလက်ထပ်သောနေ့တွင် ဂျင်မီကိုမွေးခဲ့စဉ်က သူမိခင်ဒါလင်းက ကျွန်မကို 'ငါ့သားကို နင့်သားလိုသဘောထားပြီးချစ်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြောခဲ့သည်ကို အမှတ် ရသည်။

ယနေ့အခါတွင် ကျွန်မနှင့် ဒါလင်းသည် မြေးနှစ်ဦးကိုလည်း မျှဝေအချစ်ပိုလျက်ရှိ ကြသည်။

Evelyn Myer Allison

မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း

နယူးဟေဗင်မြို့သို့ ၁၉၅၆ ခုနှစ်၏ နှင်းမုန်တိုင်းကြီးကျရောက်သည့်အခါ နှင်း အထူမှာ ယခင်ကမကြုံဖူး ၂၅ လက်မရှိသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသား ကလေးငယ်များ ၏ပျော်ရွှင်မှုအသံများက စိစိညံ့နေသည်။ ကျောင်းများ ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်ထား ရသည်။ တစ်မြို့လုံး၏လှုပ်ရှားမှုများလည်း ပြုန်းခနဲရပ်တန့်သွားသည်။ ကလေးများက မြေအောက်ခန်းမှ သံချေးတက်နေသည့် စွတ်ဖားများကိုထုတ်ယူပြီး နှင်းထဲတွင် မြူးထူးဆော့ ကစားသည်။ မြူနီစီပယ်ဂိုဒေါင်များထဲမှ နှင်းဖယ်ကားများသည်လည်း လှုပ်ရှားမရပါ။ လူကြီးများကလည်း နေ့စဉ်အလုပ်များမှ ခဏအနားရခြင်းကို ဝမ်းသာနေကြသည်။ ယင်းတို့ထံသို့ရောက်ရှိလာသော ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာဆောင်းရာသီအတွက် စိတ်လှုပ်ရှား နေကြသည်။ သို့သော် ထိုနှင်းများ ဆက်လက်ကျနေစဉ်အချိန်တွင် အိမ်တစ်လုံးအတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အပြင်ဘက်သို့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အားစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘယ်ဗာလီလိုင်းဘိုးဝစ်ခ်သည် လွန်ခဲ့သည့်ရက်သတ္တပတ်က သူ၏သားဦးကို မွေး ဖွားခဲ့သည်။ ဂျူးမိသားစုများ၏ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကလေးငယ်ကို အမည်ပေးကင်ပွန်း တပ်ရမည်။ 'ဘရစ်' (Bris) ဟုခေါ်သည့် ဘာသာရေးအခမ်းအနားဖြင့် လိင်တံထိပ်အရေပြား ကို ဖြတ်ရမည်။ ယင်းသည် ဂျူးတစ်ယောက်အတွက် လေးနက်သောလှုပ်ရှားမှုတစ် ရပ်ဖြစ်သည်။ မိသားစုနှင့်လူမှုရေးအသိုင်းအဝိုင်းမှ တက်ကြွစွာပါဝင်ရသည့် အရေးပါသော ရိုးရာလေ့ဆိုင်ရာမှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် နှင်းများက တစ်ညလုံး မစဲဘဲဆက်ကျနေသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် လမ်းများ ပေါ်မှနှင်းများကို မရှင်းရသေးပေ။ တစ်မြို့လုံးလှုပ်ရှားမရပေ။ အများသုံးပို့ဆောင်ရေး ယာဉ်များသည်လည်း လုံးဝထွက်မရပေ။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ရက်က ဘယ်ဗာလီသည် အိမ်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ စားသောက် ဖွယ်ရာများ ချက်ပြုတ်ဖုတ်လုပ်သည်။ ထမင်းစားပွဲနှင့် မီးဖိုချောင်စားပွဲများတွင် စားကောင်၊

သောက်ဖွယ်များနှင့် ချိုချဉ်ကိတ်မုန့်များဖြင့်ပြည့်နေသည်။ ယခု သူ့စိတ်ပူနေသည်။ 'သားလေးအတွက်အခမ်းအနားကို လာမယ့်သူရှိပါမလား။'

သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများ၏နေရပ်မှာ အတော်လှမ်းသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အမျိုးသားများကို ပိုအားထားရမည်။ သူတို့ကနှင်းတောထဲမှ ရုန်းပြီးသွားလာနိုင်သည်။ အခမ်းအနားအတွက်လိုအပ်သည့် အနည်းဆုံးဧည့်သည်ဆယ်ဦးတော့ပြည့်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများက ဤချာချာလည်စရာနှင်းတောကို မည်သို့ရင်ဆိုင်မည်နည်း။ သူ့အတွက် အရေးပါလှသော ဤအခမ်းအနားတွင် အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေအချို့ကိုတော့ တက်ရောက်စေချင်သည်။

အံ့အားသင့်စရာပင် သူထံသို့ အမျိုးသမီးဧည့်သည် သုံးဦး ရောက်လာသည်။ ဘယ်ဗာလီအတွက် သူတို့တက်ရောက်မှု မည်မျှအရေးပါကြောင်းသိသည့် မိတ်ဆွေများဖြစ်သည်။ ထိုတည်ကြည်ခိုင်မာသောမိတ်ဆွေသုံးဦးသည် ဘယ်ဗာလီ၏နေအိမ်သို့ရောက်ရန် နှင်းတောထဲတွင် ခြေချော်သည်။ အရှိန်ဖြင့် လျှောသွားသည်။ ခလုတ်တိုက်သည်။ စိုစွတ်သော နှင်းများ သူတို့ဆံပင်၊ မျက်နှာ၊ အဝတ်အထည်များတွင် စွဲကပ်သည်။ သူတို့ဘယ်ဗာလီအိမ်ထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရယ်မောဝင်ရောက်လာကြကာ နှင်းများကိုခါချကြသည်။

'ဟယ်၊ ဂျူဒီဟာမင်၊ နင် ငါနဲ့တစ်မိုင်အကွာမှာနေတာတောင် ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ' ဟု ဘယ်ဗာလီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောလိုက်သည်။

'ငါ နင့်သားရဲ့အခမ်းအနားကို ပျက်ကွက်လို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ' ဟုပြောပြီး ဘယ်ဗာလီကို စိုစွတ်သောနှုတ်ခမ်းများဖြင့် နမ်းလိုက်သည်။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ဘယ်ဗာလီအိမ်တံခါးဝတွင် နောက်တစ်ယောက် ပေါ်လာသည့်အခါ 'ဆာရာဂလစ်ခဲ၊ နင်ခွဲစိတ်မှုအသေးစားတစ်ခုက နာလန်ထူစ မဟုတ်ဘူးလား' ဟု ဘယ်ဗာလီက တအံ့တဩပြောလိုက်သည်။

ဆာရာက 'မြင်းရိုင်းတွေတောင် ငါ့ကိုမတားနိုင်ဘူး' ဟု ပြောပြီး ဘယ်ဗာလီကို နွေးထွေးစွာ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် 'မိရီယမ်ဆီးဂါးလ်၊ နင်လား၊ ငါ့မျက်စိမှားနေတာလား၊ နင် ဒီကနစ်မိုင်အကွာအဝေးမှာနေတာ ဘယ်လိုလာခဲ့လဲ' ဟု ဘယ်ဗာလီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်သည်။

'ဘယ်ဗာလီရယ်၊ နင့်အတွက်ဆိုရင် ကမ္ဘာမြေတစ်ဝက်ကိုလမ်းလျှောက်ကျော်ဖြတ်ပြီးလာခဲ့မယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား' ဟု မိရီယမ်က ရယ်ပြီးပြောသည်။

သူတို့သုံးဦးလာသည့်အတွက် ဘယ်ဗာလီက ပီတိဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးတင်သည်။ သူတို့မည်မျှခက်ခဲစွာလာခဲ့ရသည်ကိုသိသဖြင့် ထိုမျှလောက်ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေများရှိနေခြင်းအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့သည်။

ထိုနေ့က စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်မှာ ဘယ်ဗာလီတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏နွေးထွေးသောနေအိမ်ကလေးသည် ထိုနေ့က ပေါ့ကြွယ်ဝသောမေတ္တာဓာတ်ဖြင့် တောက်ပပြီး ထိုနေရာတွင် ရှိနေသူအားလုံးကို ဘုရားသခင်၏ကောင်းချီးလွှမ်းမိုးလိုက်သကဲ့သို့ပင်။

ကိုးလကြာသောအခါ ဘယ်ဗာလီက ဟာမင်မိသားစု၏ဘာသာရေးအခမ်းအနားကျင်းပရာ ရဟူဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ အရင်ဆုံးသွားသည်။ ဂျူဒီဟာမင်တွင် သမီး ခြောက်ယောက်ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ယခုသားငယ်လေးမှာ သားဦးဖြစ်သည်။

ဘယ်ဗာလီနောက်ထပ်သွားသည့်နေရာမှာ စားသောက်ခန်းမတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဂလစ်ခဲမိသားစု၏ ဘာသာရေးအခမ်းအနားသို့ဖြစ်သည်။ ဆာရာဂလစ်ခဲတွင် သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိပြီးဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးလိုချင်သော်လည်း ထပ်မရခဲ့သည်မှာ ယခုတော့ သားငယ်လေးတစ်ယောက်ရသည်။

ထို့ပြင် မိရီယမ်ဆီးဂါးလ်တွင်လည်း သားသမီးမရသည်မှာ ဆယ်နှစ်ရှိပေပြီ။ ထိုနေ့က ဘယ်ဗာလီတက်ရောက်သည့် ဘာသာရေးအခမ်းအနားအားလုံးထဲတွင် ဆီးဂါးလ်မိသားစုအခမ်းအနားသည် ကြည်နူးစရာအကောင်းဆုံးပင်။

ဘယ်ဗာလီလိုင်းဘိုးဝစ်စ်မိသားစု၏ ဘာသာရေးအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ပြီး နိုးရာလေ့ဝိုင်ကို ဝိုင်ကလပ်ခွက်မှ အတူသောက်ခဲ့ကြသော ဂျူဒီဟာမင်၊ ဆာရာဂလစ်ခဲနှင့် မိရီယမ်ဆီးဂါးလ်တို့သုံးဦးစလုံးသည် သားရတနာများရရှိပြီး အလားတူဘာသာရေးအခမ်းအနားကို ကျင်းပနိုင်ကြသည်။

ဘယ်ဗာလီက သူ့မိတ်ဆွေသုံးဦးကို အမြဲလိုလိုပင် ကျေးဇူးအကြွေးတင်သလို ခံစားခဲ့ရပြီး သူတို့၏ထူးခြားသောချစ်ခင်ကြင်နာမှုကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်လည်ပေးဆပ်လိုမည်။ အံ့ဩလောက်စရာပင် သူ့ရည်မှန်းချက် အထမြောက်ခဲ့ပေသည်။

ပျောက်သောသူ

လွန်ခဲ့သည့်ခရစ္စမတ်ပွဲ ၁၇ ပွဲအချိန်က ကယ်ရိုးလ်ဟူးသည် သူ၏တစ်နှစ်အရွယ် တူမလေးလီဆာကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည်။ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်လုံးစိမ်းကလေးနှင့် လီဆာက ကယ်ရိုးလ်တို့ မွေးမြူရေးခြံအိမ်၏စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် ကနေသည့်ပုံဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံရိုက်ယူစဉ်က ကယ်ရိုးလ်အနေဖြင့် ယင်းသည် သူတူမနှင့်ပတ်သက်သည့်တစ်ခုတည်းသောအမှတ်တရဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို မသိခဲ့ပါ။ လီဆာက ရွှေရောင်ဆံပင်တုကိုလည်းကောင်း၊ မေးသိုင်းကြိုးပါ ကောက်ရိုးဦးထုပ်နှင့် ကယ်ရိုးလ်၏ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဆင်မြန်းထားသည်။

ကယ်ရိုးလ်မသိခဲ့သည်မှာ ထိုဓာတ်ပုံကော်ပီများသည် သူ့ကို သူတူမလေးနှင့် တစ်နေ့ပြန်လည်ပေါင်းစည်းပေးမည့်ပုံများဖြစ်လာမည်ဆိုသည်ကိုပင်။ ကယ်ရိုးလ်၏အစ်မ ကက်သလင်းအောဘရာဟင်သည် သူမဆုံးမိ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် လီဆာကိုမွေးစားရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ လွှဲအပ်ခဲ့သည်။

ကယ်ရိုးလ်နှင့် သူ၏ခင်ပွန်းဟောင်းဘီးလ်တို့သည် ကက်သလင်းစိတ်ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံကုသမှုခံယူနေရသည့်တစ်နှစ်လုံး လီဆာကို သူတို့သမီးအဖြစ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် ကက်သလင်းကကောင်တီစီရင်စု အကြီးအကဲများကို ခေါ်ယူပြီး လီဆာကိုမွေးစားရန် အပ်လိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သူ့ညီမ ကယ်ရိုးလ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားမည်သူ့ကိုမှလည်းကောင်း ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

'ကက်သလင်းက လီဆာ သူနဲ့နေရင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာစိုးလို့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ။ လီဆာ ကျွန်မနဲ့နေရင်လည်း သူ ကျွန်မနဲ့လီဆာကို စိတ်ပျက်လောက်အောင် နှောင့်ယှက်မိမှာစိုးတယ်။'

သက်ဆိုင်ရာစည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ချက်များအရ ကယ်ရိုးလ်တို့လင်မယားက လီဆာကို မွေးစားခွင့်မရရှိနိုင်ပေ။ ကက်သလင်းနေထိုင်ရာ ကောင်တီနှင့် ကယ်ရိုးလ်တို့နေထိုင်ရာ ကောင်တီတို့မှာကွဲပြားသဖြင့် ကလေးမွေးစားရန်လျှောက်ထားသည့် စာရင်းတွင် အကျိုး

မဝင်နိုင်ပါ။ တရားသူကြီးတစ်ဦးက ကယ်ရိုးလ်က လီဆာကို မွေးစားရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ငြင်းပယ်ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။

ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ကယ်ရိုးလ်က လီဆာကို မွေးစားခွင့်ရရှိရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ပါ။ 'ကျွန်မအနေနဲ့ လီဆာကို ကျွန်မတို့ချစ်တယ်၊ သူ့ကို လိုလိုချင်ချင်ရှိတယ်ဆိုတာကို သိစေချင်တယ်။' ထို့နောက် ကယ်ရိုးလ်က အထုပ်တစ်ထုပ် အသင့်ပြင်သည်။ ထိုအထုပ်ထဲတွင် လီဆာပုံပါသည့် ငွေလော့ကက်သီးတစ်ခု (ယင်းနှင့်ဆင်တူ နောက်နှစ်ခုမှာ ကယ်ရိုးလ်တစ်ခု၊ ကက်သလင်းတစ်ခုယူထားသည်)၊ လီဆာကိုကင်ပွန်းတပ်သည့်နေ့က ဝတ်ဆင်သည့် (ကယ်ရိုးလ်ချုပ်လုပ်ခဲ့သည့်) ဂါဝန်၊ လီဆာ၏ပိန်ရှည်ဒေါ်လီရုပ်၊ ကယ်ရိုးလ်တို့မိသားစုနှင့် လီဆာနေထိုင်စဉ်က ရိုက်ထားခဲ့သည့်ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်တစ်ခုပါဝင်သည်။ ကယ်ရိုးလ်ကချစ်မေတ္တာဖြင့်စီစဉ်ထားသည့် ထိုအထုပ်ကို လီဆာ၏ အမှုတွဲကိုင်သူထံပေးပို့ပြီး လီဆာကို မွေးစားခွင့်ရသူ မည်သူလက်ထဲကိုမဆို ထိုအထုပ်ကို မပျက်မကွက်ထည့်ပေးလိုက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

'လီဆာကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၃ ရက်နေ့မှာ မွေးတယ်။ ကျွန်မသားအာချိနဲ့မွေးနေ့တူတယ်။ ကျွန်မညီမကက်သလင်း ဆေးရုံကဆင်းလာတုန်းက အာချီလက်ထဲ လီဆာကို ထည့်ပြီး လီဆာကအာချီကလေးပဲဆိုပြီး ပြောခဲ့တယ်။ အာချီ ၁၂ နှစ် ပြည့်တဲ့ အချိန်အထိ သူ့ညီမလေးလီဆာကို သူ့ဆီပြန်ခေါ်လာပေးဖို့ ဆန်တာကလော့စ်ဆီမှာ အမြဲတမ်းဆုတောင်းခဲ့တယ်။' ကယ်ရိုးလ်က လီဆာမွေးနေ့တိုင်း မွေးနေ့ကိတ်များဝယ်ခဲ့သည်ကို မျက်ရည်လည်ပြီး မှတ်မိသည်။

အချိန်ကြာလာသော်လည်း ကယ်ရိုးလ်အနေဖြင့် လီဆာအတွက် စိတ်ပူပန်ခြင်း မလျော့သွားပေ။ 'သတင်းတွေထဲမှာ မွေးစားကလေးတွေ နှိပ်စက်ခံရတဲ့အကြောင်းမျိုး ဖတ်ရရင် ကျွန်မ လီဆာအတွက် စိတ်ပူမိတယ်။ လီဆာကို ကောင်းတဲ့မိသားစုလက်ထဲ ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့နဲ့၊ သူ့ကိုမချစ်လို့ မွေးစားဖို့ပေးအပ်ခဲ့တာမဟုတ်ကြောင်း သူ့သိနားလည်နိုင်ဖို့ ဘုရားသခင်ထံမှာ ကျွန်မ ဆုတောင်းတယ်။'

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကယ်ရိုးလ်၏ ဆုတောင်းများကိုပြည့်စေသည့်အရာတစ်ခုဖြစ်ပျက်သည်။

ထိုနေ့က ကယ်ရိုးလ်သည် သူ့စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသည့် ကလေးတန်ကောင်တီစာကြည့်တိုက်တွင် အားလပ်ချိန်၌ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်အတူ စာကြည့်တိုက်အပြင်ဘက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ထိုမိန်းကလေးလီဆာလစ်ဟမ်သည် ထိုစာကြည့်တိုက်သို့ အီလုပ်ဝင်သည်မှာ ဆယ်ရက်သာရှိသေးသည်။

ကယ်ရိုးလ်က လီဆာ့ကို စာကြည့်တိုက်အလှူရှင်တစ်ဦးက သူနှင့်ကွဲကွာနေသည့် မိသားစုအရင်းနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းမိသွားပုံ ပျော်စရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြ နေသည်။ ကယ်ရိုးလ်အနေဖြင့်တော့ အိမ်ထောင်ကွဲထားသည့်အပြင် အကြီးစားခွဲစိတ်မှု တစ်ခုကိုလည်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

လီဆာက ကယ်ရိုးလ်ပြောပြသည့်ဖြစ်ရပ်ကို နားထောင်ပြီးသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်းမွေးစားသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကယ်ရိုးလ်ပြောပြချက်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် အေးစိမ့် သွားသလို ခံစားရသည်ဟု ပြောသည်။

နောက်ထပ်လီဆာပြောသောစကားသည် ကယ်ရိုးလ်စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေ သည်။ 'ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက သရုပ်ဆောင်လုပ်တမ်း ကစားခဲ့ပုံရတယ်။ ကျွန်မဓာတ်ပုံ တွေထဲမှာ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ တွေ့ရတယ်။'

ကယ်ရိုးလ်က ပထမအသက်ရှူမှားသွားသည်။ နောက်တော့ အဆိုပါဓာတ်ပုံများ အကြောင်းအသေးစိတ်ကို လီဆာ့ကို ပြောပြသည်။ လီဆာကအားလုံးမှန်ကြောင်းပြောပြီး 'အဒေါ်က ကျွန်မအမေလားဟင်' ဟုမေးသည်။ လီဆာက သူ့မိသားစုနှင့်ပြန်တွေ့ပြီ ဆို သည်ကို သိလိုက်သည်။

လီဆာက ကယ်ရိုးလ်ကဲ့သို့ပင် ဆံပင်နက်သည်၊ အရပ်ရှည်သည်။ သူ၏မျက်ခုံးမွေး နှင့် မျက်လုံးစိမ်းတို့သည် သူတို့နှစ်ဦး ထိုညနေက ယှဉ်ကြည့်ကြသည့်ဓာတ်ပုံများထဲကအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပြန်ပေါင်းထုပ်ခြင်း၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ ကယ်ရိုးလ်က ငွေလော့ကက်သီးဓာတ်ပုံကို လီဆာ့လက်ဝါးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

'ကျွန်မ ကလေးအရွယ်က ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ရင် ကျွန်မရဲ့ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေက ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ။ အမေနဲ့လား၊ အစ်ကိုနဲ့လား၊ အမြဲတွေးကြည့်တယ်။ အခုတော့သိရပြီ ပို့လို့အရမ်းဝမ်းသာတယ်' ဟု လီဆာကပြောသည်။

ကယ်ရိုးလ်ကလည်း 'နှစ်ပေါင်းများစွာ လီဆာ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဘုရားသခင် ဆီမှာ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ အခုတော့ လီဆာက ကျွန်မအလုပ်လုပ်တဲ့ စာကြည့်တိုက်ကိုရောက် လာတယ်။ သူ့ကိုမွေးစားထားတဲ့ လူကောင်းသူကောင်းတွေကိုတွေ့ရတော့ ကျွန်မရဲ့ဆု တောင်းတွေပြည့်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။'

ချာလီနှင့် ဒါလင်းလစ်ဟမ်တို့လင်မယားသည် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် သားသမီး မထွန်းကားဘဲရှိပြီးနောက်တွင် ကလေးမွေးစားရန်လျှောက်လွှာတင်ပြီး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြရာ လေးနှစ်ကြာပြီးမှ ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားခွင့်ရကြောင်း ပြောပြသည်။ သူတို့က ကလေး တစ်ယောက်မွေးစားခွင့်ရဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ထင်ထားကြသည်။ 'ကျွန်မတို့အိမ်ကို ပုံစံအသစ်ပြောင်းဖို့ ဟိုဖြိုဖိုဖြိုလုပ်ထားတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတယ်လီဖုန်းသတင်းစကား

ရပြီးတဲ့အခါ သမီးလေးတစ်ယောက်ရတော့မယ်။ အိမ်ကတော့ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်နေပြီ လို့စဉ်းစားမိတယ်။'

လီဆာက ကယ်ရိုးလ်နှင့်မဆုံတွေ့မီနှစ်ပတ်အလိုက သက်ဆိုင်ရာဌာနကို ဖုန်းဆက် ပြီး သူ့မိဘအရင်းများကိုခြေရာခံပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ သက်ဆိုင်ရာကပြောပြချက် အရ သူ့ရှေ့တွင် လျှောက်ထားသူများပြား၍နှစ်နှစ်ခန့်စောင့်ရမည်။ ထို့ပြင် လီဆာမှာ ၂၁ နှစ်မပြည့်သေးသဖြင့် မွေးစားမိဘများ၏ ခွင့်ပြုချက်လိုအပ်သည်ဟုပြောသည်။ ဒါလင်းလစ်ဟမ်က လီဆာ့အတွက် ထောက်ခံပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုမျှလောက်မြန်ဆန်စွာ ရှာတွေ့လိမ့် မည်ဟု လုံးဝမထင်ထားခဲ့ပါ။

Christi Conner

စား၊ တစ်နေ့သည်အစာက ထွက်မလာပေ။ လေပြန်ထဲတွင် ညပ်နေသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်လာသည်။

သူ့အခြေအနေမကောင်းသည်ကို ဘာဘရာသိသွားသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ အခြားသီလရှင်များကိုခေါ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အသံထွက်မရပါ။ စကားလုံးဝမပြော နိုင်ပါ။

သူ့လေပြန်က လေအဝင်အထွက် မရှိတော့ပါ။ သူလည်း မူးမေ့မလိုခံစားရသည်။ သူက အခြားသီလရှင်များအား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သူ့အကူအညီလိုနေကြောင်းပြသည်။ သူတို့က မီးဖိုချောင်ထဲပြေးဝင်လာကြသော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါ။ သူတို့အထဲက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှေးဦးသူနာပြုမတတ်ကျွမ်းပါ။ အစာတစ်ခြင်းအရေးပေါ် အနေအထားမျိုးကိုလည်း မကြုံဖူးပါ။ ထိုအချိန်တွင် ဘာဘရာက မီးဖိုချောင်ဗီရိုအတွင်း တံခါးတွင် သူ့ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သောပိုစတာကို သတိရသည်။

ဘာဘရာက ထိုဗီရိုသို့ ကသုတ်ကရက်လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူတို့က သူ့ဘာ ကိုဆိုလိုသည် သဘောမပေါက်ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် သီလရှင်တစ်ဦးက ဗီရိုတံခါးကိုဖွင့်လိုက် သည်။ ထိုအခါ ဟိုင်းမလစ်ချုံကုသနည်းကိုတွေ့သွားသဖြင့် ယင်းသည် ဘာဘရာအသက်ကို ကယ်တင်ကောင်းကယ်တင်နိုင်မည်ဆိုသည်ကို သိသွားသည်။

ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ အသေးဆုံးတစ်ဦးဖြစ်သူ သီလရှင်ကလယ်ရာက ပိုစတာပါညွှန် ကြားချက်များကို တစ်ခုစီအသံထွက်ဖတ်သည်။ (ကလယ်ရာက အရပ်ငါးပေသာရှိပြီး ဘာဘရာက ငါးပေ ခြောက်လက်မရှိသည်။) ဖတ်ပြီးတိုင်း တစ်ခုချင်းကို လိုက်နာလုပ်ဆောင် သည်။ သူတစ်ခါမှ ဟိုင်းမလစ်ချုံကုသနည်းကို အသုံးမချဖူးသော်လည်း ယခု သူ့ကြိုးစားမှု အောင်မြင်သည်။ ဘာဘရာပါးစပ်အတွင်းမှ အစာတစ်ဖတ်ထွက်ကျလာပြီး အရေးပေါ် အခြေအနေကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်။

'ဒီကိစ္စက ကံကောင်းထောက်မမှုတစ်ခုပဲဆိုတာကို ကျွန်မသံသယမရှိဘူး။ အချိန် ကိုက်ဖြစ်ပျက်တာက စင်းလုံးချောပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့နေ့ကပဲ ပိုစတာကို ကျွန်မတွေ့တယ်။ နောက် တစ်နေ့မှာ အဲဒီပိုစတာကနေ အကျိုးအမြတ်ရရှိသူက ကျွန်မဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မသေနေ မစေ့သေးဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီဟိုင်းမလစ်ချုံပိုစတာကို ရှေ့ရက်ကသာ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မီးဖိုချောင်ဗီရိုတံခါးမှာလည်း မချိတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဒီကနေ့ အသက်ရှင် လျက်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။'

ဟိုင်းမလစ်ချုံကုသနည်း (Heimlich Maneuver)

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် အီလီနွိုင်းပြည်နယ် စပရင်းဖီးလ်မြို့ရှိ ဒိုမီနီကန်သီလရှင်များ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် သီလရှင်ဘာဘရာကော့စ်သည် ကွန်ဗင့်ကျောင်း၏ မီးဖိုဆောင် ဗီရိုကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် ဗီရို၏စင်တစ်ခုအခင်းအောက်တွင် နံရံချိတ်ပိုစတာကြီး တစ်ခုကို မှောက်လျက်သားတွေ့ရသည်။

ဘာဘရာက 'အင်း၊ ထူးဆန်းတယ်၊ ဘာများလည်းမသိဘူး' ဟုဆိုပြီး ပိုစတာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပိုစတာသည် စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ကော်ဖီဆိုင်များတွင် ချိတ်ဆွဲထား လေ့ရှိသည့် ဟိုင်းမလစ်ချုံကုသနည်းဖြစ်ပြီး စားသုံးသူတို့ လည်ပင်းတွင် မတော်တဆ အစား အသောက်ဆို့ပိတ်သည့်အခါ အရေးပေါ်ကုသနည်းဖြစ်သည်။

'အင်း၊ ဒီပိုစတာ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေပါလိမ့်။ ဟောင်းနွမ်းပြီး မှိုစော်နံ့နေပြီ။ ဗီရိုထဲမှာရှိနေရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကျိုးပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ ချိတ်ထားမှပဲ' ဟု ဘာဘရာက တွေးသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် ချိတ်ရမည်ကိုစဉ်းစားသည့်အခါ မီးဖို ချောင်တံခါးတွင် ချိတ်ထားမည်ဆိုလျှင်မသင့်တော်။ 'ငါတို့က ကွန်ဗင့်ကျောင်းပဲ၊ စားသောက် ဆိုင်မှ မဟုတ်တာ။' နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုချောင်ဗီရိုတံခါးအတွင်းဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ 'လိုအပ်ရင် အလွယ်တကူရအောင်ပေါ့'။

ဗီရိုတံခါးအတွင်းဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲပြီးနောက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အခြား သီလရှင်များကို ထိုအကြောင်းပြောပြရန်စိတ်ကူးရှိသော်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် မပြော ဖြစ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အခြားမည်သူကမှလည်း ထိုပိုစတာအကြောင်းကို မသိကြပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သီလရှင်ဘာဘရာသည် အခြားသီလရှင်များနှင့်အတူထိုင်ပြီး နေ့လယ်စာစားနေစဉ် စကားကိုတက်တက်ကြွကြွနှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြောနေသည်။ ဗြုန်း ခနဲ ဘာဘရာလည်ချောင်းတွင် အစာတစ်သွားသဖြင့် ဘာဘရာကရှက်သွားပြီး သူ့လည် ချောင်းကို သန့်စင်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ အမြန်ထသွားသည်။ သို့သော် သူမည်သို့ပင်ကြိုးစားကြိုး

အချိန်ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိ။ ဘော့ဘ်က လေယာဉ်မီအောင်သွားဖို့လိုကြောင်း သတိပေးသည်။ အဘွားက ကျွန်မတို့ကိုဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်မတို့အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအဖေက ဖုန်းဆက်ပြီး အဘွားလွန်လွန်ကဲကဲလေဖြတ်သွားပြီး နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆုံးပါးသွားကြောင်းအကြောင်း ကြားသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မတို့အဘွားထံမသွားဘဲ လေယာဉ်ကွင်းသို့သာ တိုက်ရိုက်ဆင်းသွား မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အတွင်းစိတ်၏အသာအယာတွန်းထိုးမှုကို ကျွန်မတို့ နာခံလိုက်ခြင်းကြောင့် အဘွားနှင့်ဆုံတွေ့ရသည့် အချိန်တစ်နာရီသည် တစ်သက်တာ အမှတ်တရဖြစ်သွားခဲ့သည်။

Barbara Deal

အလည်တစ်ခေါက်

လော့ဒ်အိန်ဂျလိစ်တွင် တစ်ရက်တာလုပ်ငန်းကိစ္စတစ်ခုကို အပြီးသတ်သည့်အချိန် တွင် ကျွန်မယောက်ျားဘော့ဘ်နှင့် ကျွန်မတို့သိရှိရသည်မှာ ထိုလုပ်ငန်းအစည်းအဝေး ကျင်းပရာနေရာသည် ကျွန်မအဘွားနေထိုင်သည့် လူအိုရုံနှင့် ဆယ်မိနစ်ခရီးခန့်သာ ကွာ ဝေးသည်ဆိုခြင်းပင်။ ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ ဝါလာဝါလာမြို့သို့ လေယာဉ်ထွက်ခွာချိန်မှာ တစ်နာရီသာလိုတော့သည်။ အဘွားကို သွားတွေ့ရန် အချိန်မလုံလောက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မအတွင်းစိတ်က 'အဘွားဆီကို သွားလိုက်ပါ' ဟု ပြောနေသည်။

ကျွန်မတို့ အဘွားကို မတွေ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာပေပြီ။ သူမှတ်ဉာဏ်လွတ် ထွက်လာပြီး သူ့ယောက်ျားဆုံးပြီဆိုသည်ကို အမှတ်မရခြင်း၊ သူ့သားကိုပင် မသိတော့ခြင်း စသည့်အချိန်များမှ စသည်။ ယခုကျွန်မတို့သွားလျှင်လည်း ကျွန်မတို့ကို မှတ်မိမည်မဟုတ် ပါ။ နောက်တစ်ခေါက် လော့ဒ်အိန်ဂျလိစ်သို့လာမှ သွားမည်ဆိုလျှင်ရသည်။ ယခုသွားဖို့လိုမည် လား။ ကျပ်ညပ်နေသည့်ယာဉ်တန်းကြားမှ သွားလာနေစဉ် ကျွန်မနာရီကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့် ဘာသာမေးခွန်းထုတ်သည်။

သို့သော် သွားလိုက်သည်။ လူအိုရုံသို့ရောက်သောအခါ အဘွားကို သူ့ဦးချဲ့ပေါ်တွင် အိပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်မ သူ့ထံလျှောက်သွားပြီး ပခုံးကို ညင်သာစွာထိတို့ကာ 'အဘွား၊ အဘွား' ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူနိုးသွားပြီး မျက်တောင်ခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ ထိုနောက် သူ့မျက်လုံးများက အံ့ဩရိပ်သန်းသွားသည်။ 'ဘာဘရာမဟုတ်လား၊ နင်တကယ်ပဲ လား' ဟု မေးသည်။ အဘွားက ကျွန်မကိုသာမဟုတ်၊ ဘော့ဘ်ကိုလည်းမှတ်မိသည်။ သူ့စိတ် ကြည်လင်နေသည်။ ကျွန်မတို့အကြောင်းများမေးသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က သူနှင့်နေခဲ့သည့် အချိန်များအကြောင်း အမှတ်တရပြန်ပြောင်းပြောကြသည်။ နွေရာသီတိုင်း ယှိစ်မိုက်သို့ သွားလည်ကြခြင်းအကြောင်း၊ အဘိုးအကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ကို သူမည်သို့ထင်မြင်ကြောင်း၊ အဘိုး နှင့်ဆုံရန် သူနိဗ္ဗာန်သို့ သွားလိုကြောင်းများပြောသည်။

ကောင်းဘွိုင်

ကျွန်မ၏မြေး တိတ်သည် မကြာမီက ငါးနှစ်ပြည့်သည်။ သူ့အမေက သူ့ကိုထူးခြားသည့်လက်ဆောင်တစ်ခုပေးသည်။ သူ့ငယ်စဉ်က ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် အနီရောင်ကောင်းဘွိုင်ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရံဖြစ်သည်။ တိတ်က ထိုဖိနပ်ကိုဝတ်ပြီး အခန်းပတ်လည်လျှောက်ကသည်။ အမေအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဆိုင်ဖြစ်နေသည့် အမေအဝတ်အစားကိုဝတ်ဆင်ခြင်းက စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

တိတ်၏အမေဖြစ်သူ ကျွန်မအဖေမ ကယ်လီက သူ ထိုဘွတ်ဖိနပ်ကို စဝတ်သည့်အချိန်အကြောင်းပြောပြသည်။ သူ့အတွက် ပထမဦးဆုံးကောင်းဘွိုင်ဖိနပ်အစစ်တစ်ရံသာ ရခြင်း မဟုတ်။ သူ၏ပထမဦးဆုံးချစ်သူကို စတွေ့ရသည့်ရင်ဖိုခြင်းကိုလည်း ခံစားရသည်။

သူကငါးနှစ်၊ ကောင်ကလေးက ခုနစ်နှစ်၊ ကောင်ကလေးက မြို့ပေါ်တွင်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် သူ့ဖခင်က ကယ်လီအဘိုး၏ခြံထဲသို့ မြင်းစီးရန်ခေါ်လာသည်။ ကယ်လီက ခြံစည်းရိုးအပေါ်ဆင့်တွင် ထိုင်နေသည်။ အဘိုးက ကယ်လီမြင်းကို မြင်းကုန်းနီးတပ်နေသည်။ သူက သူ့ဖိနပ်အသစ်ပေမည်စိုး၍ သတိနှင့်ထိုင်နေစဉ် ကောင်ကလေးက သူ့ထံလာပြီး ပြုံးပြုံးလေးနှုတ်ဆက်သည်။ ကယ်လီဖိနပ်ကိုလည်း လှကြောင်းပြောသည်။ ကယ်လီက ကောင်ကလေးကို ချက်ချင်းသဘောကျသွားပြီး သူ့မြင်းကို ပေးစီးသည်။ သူက မည်သူ့ကိုမှ သူ့မြင်းကို ပေးမစီးဖူးပါ။

ထိုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် အဘိုးက ထိုခြံကိုရောင်းလိုက်သည်။ ကယ်လီလည်း ထိုကောင်ကလေးနှင့် မဆုံဖြစ်တော့ပါ။ သို့သော် ကယ်လီက ကောင်ကလေးနှင့်ဆုံတွေ့ရသည့် ကြည်နူးဖွယ်ရာအချိန်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ပါ။ ဘွတ်ဖိနပ်အနီရောင်ကိုစီးတိုင်းလည်း သတိရသည်။ သူ ထိုဖိနပ်နှင့် မတော်တော့သည့်အချိန်တွင် ဖိနပ်ကို သူ့မိခင်က သေချာထုပ်ပိုးပြီး သိမ်းထားလိုက်သည်။ နောက်နှစ်များစွာတွင် ဈေးပွဲတော်တစ်ခု စီစဉ်နေစဉ် ကယ်လီက သူ့ဘွတ်ဖိနပ်အနီရောင်ကို ပြန်တွေ့ပြီး သမီးတိတ်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တိတ်၏ရယ်သံက ကျွန်မတို့ကို လက်ရှိအချိန်သို့ပြန်ခေါ်ဆောင်သည်။ ကျွန်မ၏ သားမာတီက သူ့သမီးငယ်ကိုချီးမြှင့် အခန်းပတ်ကသည်။ 'သမီးစီးထားတဲ့ဖိနပ်ကို အဖေကြိုက်တယ်။ အဖေပထမဦးဆုံးမြင်းစီးတဲ့နေ့ကို သတိရစေတယ်။ အဖေ အဲဒီတုန်းက သမီးအရွယ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်'။

တိတ်က 'အဖေတကယ်ပြောတာလား၊ ယုံတမ်းလား' ဟုမေးသည်။ တိတ်က သူ့အဖေ၏ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းများ နားထောင်ရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ 'ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာဇာတ်သိမ်းလား၊ သမီးကို အဖေမြင်းစီးတဲ့နေ့အကြောင်းပြောပြပါ' ဟု ပူဆာတော့သည်။ မာတီက ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ တိတ်က သူ့ပေါင်ခွင်ပေါ်သို့တက်ထိုင်သည်။

'တစ်ခါတုန်းက အဖေခုနစ်နှစ်အရွယ်မှာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အဖေက စိန့်လူးဝစ်လို့ခေါ်တဲ့ မစ်ဆိုရီပြည်နယ် မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာနေတယ်။ အဖေက မြင်းတစ်ကောင် တအားလိုချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့မှာမြင်းတစ်ကောင်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အဖေကြီးလာရင် ကောင်းဘွိုင်လုပ်ချင်တယ်လို့ သမီးအဘိုးကိုပြောတယ်။ သူက အဖေ့ကို ဒီကသိပ်မဝေးတဲ့ခြံတစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ အဖေပထမဦးဆုံး မြင်းစီးဖူးတာပဲ။

ဇာတ်လမ်းအဆုံးကို စာဖတ်သူမှန်းနိုင်ပါမည်။ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ မာတီနှင့် ကယ်လီတို့သည် သူတို့သမီးတိတ်၏ ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ကျမှ သူတို့နှစ်ဦး ငယ်စဉ်က ဆုံဖူးသည်ကို သိသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလကြာမြင့်သော်လည်း စစ်မှန်သည့်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဇာတ်သိမ်းတစ်ခုပင်။

Jeannie Williams

ကယ်တင်ရှင်

၁၃ နှစ်အရွယ် ဂျေးကော့ဘ်ပါးဝါးစံက လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသော ခွေးပေါက်စက လေးများကို ကိုင်းညွတ်ကြည့်ရင်း 'ဟိုတစ်ကောင်ကိုလူမယ်' ဟု အော်ပြောသည်။ ဂျေးကော့ဘ် လက်ညှိုးထိုးပြနေသောခွေးကလေးမှာ အခြားတစ်အူတုံဆင်းမောင်နှမများမှ သီးခြားခွဲထိုင်နေသော ခွေးဝဲစားအကောင်ညွှတ်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ မေရီအန်းပါးဝါးစံက 'ဒီလောက်စိတ်မကောင်းစရာခွေးကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး' ဟု စိတ်မှတွေးကာ 'ဖြစ်ပါ့မလား' ဟု သူ့သားကို ပြောလိုက်သည်။

ဂျေးကော့ဘ်က 'သားတို့သူ့ကိုမယူရင် သူ့သေသွားမှာပေါ့' ဟု ပြောသည်။ မေရီအန်းက ခွေးငယ်ကလေးကို နောက်တစ်ခေါက်ကြည့်သည်။ ခွေးကလေးက သူ့ကိုညှိမှောင်ပြီး ဝမ်းနည်းရိပ်သမ်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ဝဲစားနေသည့်အပြင် အာဟာရလည်း ချို့တဲ့နေပုံရသည်။ ထိုနေရာတွင် မကြာမီဒီပိန်ခြွေရက်န်းရှိသည်။ အကြင်နာချစ်မေတ္တာအနည်းငယ်မျှပေးအပ်လိုက်သည်နှင့် ကောင်းလာနိုင်မည်ဟု မေရီအန်းက ဆုံးဖြတ်သည်။

ခွေးကလေးကို ရှယ်လီဟု အမည်ပေးသည်။ မေရီအန်းက ရှယ်လီကို နေပြန်ကောင်းလာအောင်ပြုစုသည်။ များမကြာမီ ရှယ်လီသည် မြူးကြွသောခွေးကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာသည်။ မေရီအန်းနှင့်စေ့စပ်ထားသော ဘတ်နဲ့ ငှားများထွက်လျှင် လိုက်ပါရသည်ကို နှစ်သက်သည်။ မေရီအန်းနောက် တကောက်ကောက်လိုက်သည်။ မေရီအန်းအိပ်ခန်း၏ဘေးခန်းတွင် သူ့အတွက်လုပ်ပေးထားသော ခွေးမွေ့ရာလေးတွင် ညတိုင်းအိပ်သည်။

တစ်ညတွင် မေရီအန်းသည် နံနက် ၁ နာရီခွဲတွင် ရုတ်တရက်နိုးလာသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အောင့်နေပြီး လက်မောင်းတွင်လည်း စူးရှစွာနာကျင်နေသည်။ ရင်ပူရင်ဆာဖြစ်ခြင်းသာဟု မေရီကမှတ်ယူသည်။ သို့သော် နာကျင်မှုကလွန်ကဲလာသည်။ 'တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတော့ဖြစ်နေပြီ' ဟု မေရီအန်းရိပ်မိပြီး မိသားစုအခန်းဘက်ဆီသို့ ဒယီးဒယိုင်လျှောက်သွားသည်။ 'ငါ့နှလုံးဖောက်ပြန်တာများလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အသက်က ၄၄ နှစ်ပဲရှိ

သေးတယ်' ဟု တွေးသည်။

'ဘတ်'ဟု သူ့အော်ခေါ်သော်လည်း အသံထွက်မလာပါ။ အခန်းချာချာလည်သွားသလိုခံစားရပြီး 'ငါသေတော့မယ်' ဟု မေရီအန်းက ချောက်ချားသွားသည်။ မြန်းခနဲဆိုသလို အိမ်ကလေးတစ်ခုသူကြားလိုက်သည်။ စိုနေသောနှာခေါင်းတစ်ခုက သူ့ကိုထိတွေ့သည်။ ရှယ်လီမှန်း သူ့သိလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့သတိလစ်သွားသည်။

ရှယ်လီက မေရီအန်းကိုငေးကြည့်ပြီး ညည်းညူသံပြုသည်။ 'ထပါတော့' ဟု သူ့မျက်လုံးများက ပြောနေပုံရသည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းဘက်သို့ အပြေးအလွှားသွားသည်။

တစ်အိမ်တည်းတွင်နေထိုင်သူဘတ်က အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ့လက်ကိုစိုစွတ်သော အရာတစ်ခုက လျက်နေသည်ကို ခံစားရသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ရှယ်လီကိုတွေ့သည်။ ရှယ်လီက ညည်းသံပြုသည်။ 'ဘာများလဲမသိဘူး' ဟု ဘတ်က စဉ်းစားသည်။ ရှယ်လီက ညဘက်ဆိုလျှင် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်သည့်အလေ့အထ မရှိပါ။

ရှယ်လီက ဆက်လက်ညည်းသည်။ ဘတ်ကိုကြည့်လိုက်၊ တံခါးကို အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုဖြင့် ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ဘတ်ကအိပ်ရာမှထပြီး မိသားစုအိပ်ခန်းသို့ရှယ်လီနောက်မှလိုက်သွားသည်။ မေရီအန်းပုံလျက်သားလဲကျနေသည်ကိုတွေ့သည့်အခါ ဘတ်ထိတ်လန့်သွားသည်။

'အသက်ရှူနေသေးလို့တော်သေးတာပေါ့' ဟု သူ ခူးထောက်စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ အရေးပေါ်ဌာနသို့ မေရီအန်းကို အပြေးအလွှားပို့သည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်များက မေရီအန်းသေလုနီးပါး နှလုံးဖောက်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြသည်။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှုပြုလုပ်ပြီး နှလုံး၏သွေးပြန်ကြောကို ရှန်တီနီလုပ်သည့် ကိရိယာထည့်ပေးသည်။ 'ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်တယ်။ ဆေးရုံကိုမြန်မြန်ရောက်လာလို့သာပေါ့။ နောက်ကျသွားရင်မလွယ်ဘူး' ဟု ဆရာဝန်များကပြောသည်။

ထိုသို့ အချိန်မနှောင့်နှေးခဲ့ခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူကို ဘတ်ကသိသည်။ 'ရှယ်လီကြောင့်သာမဟုတ်ရင် မင်းအခုလိုအသက်ရှင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု ဘတ်က မေရီအန်းကို ပြောပြသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဆေးရုံမှဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မေရီအန်းက ရှယ်လီကိုပွေ့ဖက်ပြီး 'မင်း ငါ့အသက်ကိုကယ်လိုက်တာပဲ' ဟု ပြောသည်။ ရှယ်လီက ဝမ်းသာကျေနပ်မှုဖြင့် လူးလွန်နေသည်။

မေရီအန်း၊ ဘတ်နှင့် ဂျေးကော့ဘ်တို့သည် ရှယ်လီကို အထူးဆုများချကြသည်။ မေရီအန်းစတိုးဆိုင်သွားတိုင်းလည်း ရှယ်လီအတွက် အထူးလက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်လာတတ်သည်။

'ကျွန်မ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြတာလေ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မ အခုလို အသက် ရှင်နေတာ' ဟု မေရီအန်းက ပြောပြသည်။

Peg Verone

ရှင်သန်နေသည့် နှလုံးသား

ဆေးရုံများမှ စောင့်ဆိုင်းခန်းများသည် အရွယ်အစားနှင့် အပြင်အဆင်တွင် ကွဲပြားကြသော်လည်း ဝန်းကျင်စရိုက်မှာ အခြေခံအားဖြင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်နေစိတ်ထားများသည် ဖိစီးမှုရှိနေသည်။ တည်ကြည်လေးနက်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်များနေသည်။ လူများသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်။ နာရီကို ကြည့်သည်။ အပေါ်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ တိုးတိတ်စွာငိုသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင်ပင် ကံတရားများ အပြီးပြောင်းလဲသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ထိုနေရာမျိုးတစ်ခု၌ ကာမင်မလိုနီမှ ဘော့ဘ်ဘရက်ဒ်ရှော့နှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

မေရီလန်းတက္ကသိုလ်ဆေးရုံ၏ အထပ်တိုင်းတွင် စောင့်ဆိုင်းခန်းများရှိသည်။ ထိုနေ့က ကာမင်နှင့်ဘော့ဘ်ဘရက်ဒ်ဦးစလုံးသည် ပထမထပ်ရှိ ဧည့်သည်နားနေခန်းတွင် စောင့်ရန် ရွေးချယ်ကြသည်။ ကာမင်က အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ကွေးထိုင်ပြီး တိုးတိတ်စွာ ငိုနေသည်။ အဝေးမှလှမ်းကြည့်နေသောဘော့ဘ်ဘရက်ဒ်၏ မျှော်လင့်ချက်ကုန်သော သွင်ပြင်ကို သတိပြုမိသည်။ လူအများစုသည် ငိုနေသောသူများကို ရှောင်လေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် ဘော့ဘ်ဘရက်ဒ်က ကာမင်ဆီသို့ ကိုင်းညွတ်ပြီး 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဟု ညင်သာစွာ မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်မအမေက ဒီဆေးရုံကို အောက်တိုဘာလကတည်းက ရောက်နေတယ်။ သူ့နှလုံးကို အစားထိုးကုသဖို့ လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုထက်ထိအစားထိုးဖို့ နှလုံးမရသေးဘူး။ သူ့မှာလည်း အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။'

ကာမင်၏ မိခင် ဘော်ဘီဒီဆာဘာတီနီသည် အသက် ၅၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင်နှလုံးအကြီးအကျယ်ဖောက်ပြန်ပြီး ထိုဆေးရုံ၏နှလုံးရောဂါကုဌာနသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သူ၏သွေးအမျိုးအစားနှင့် လည်းကောင်း၊ သူ၏နှလုံးအရွယ်အစားနှင့်လည်းကောင်း ကိုက်ညီသည့်နှလုံးတစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ စောင့်ဆိုင်းသည့်စာရင်းပါ လူနာအရေအတွက်မှာ နှေးထောင့်ရှိသည်။ သူနှင့်ကိုက်ညီသည့် နှလုံးတစ်ခုမရမီ သူ့သေဆုံးသွားဖို့များသည်။

ဘော်ဘီသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ့သမီးကာမင်ကို အထူးကြင်နာယုယ သည်။ ကာမင်က ၃၁ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ကာမင်၏ပထမအိမ်ထောင်အဆင်မပြေသော အခါ ဘော်ဘီက ကာမင်နှင့်သမီးလေးကို သူ့နှင့်အတူလာနေစေသည်။ ကာမင်က သူ့မိခင် ဆုံးပါးသွားမည် ဆိုသည့်အတွေးကို မခံစားနိုင်ပါ။ သူ့မိခင်အသက်ရှင်မှဖြစ်မည်။ သူ့မိခင်ကို သူလိုအပ်သည်။

ဘော့ဘီကိုအကြောင်းစုံပြောပြပြီးသည့်အခါ ဘော့ဘီက ကာမင်ကိုအလေးအနက် နှစ်သိမ့်သည်။ သို့သော် ဘော့ဘီကိုယ်တိုင်၏ဆွေးမြေ့နေသောမျက်လုံးများကို ကာမင်က သတိပြုမိသည်။ သူ့ရုပ်သွင်သည် ဇနီးသည်မီးဖွားသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည့်ခင်ပွန်းတစ်ဦး အသွင်မဟုတ်ပါ။ ထို့ထက်ပိုလေးနက်သည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုရှိရမည်ဆိုသည်ကို ရိပ်စား မိသော ကာမင်က ဘော့ဘီကို ညင်သာစွာမေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဘော့ဘီက 'ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးမှာ ရှားပါးတဲ့ဦးနှောက်ချို့ယွင်းချက်ရောဂါ တစ်ခုရှိတယ်။ ဆရာဝန်တွေကတော့ ကုလို့ရမယ်ပြောတာပဲ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် တော့ ဆေးရုံဆင်းနိုင်မယ်လို့မျှော်လင့်တယ်' ဟု ပြောပြသည်။

ရှယ်ရီးလ်ဘရက်ဒ်ရှောသည် ကျန်းမာသန်မြန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှေ့ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်က မခံမရပ်နိုင်သောခေါင်းကိုက်ခဲမှုများ ခံစားရသည်။ ထို့ နောက် လေသင်တုန်းဖြတ်ပြီး ဆေးရုံသို့ရောက်လာသည်။ စီအေတီဖြန့်ကျက်ဓာတ်မှန် ရိုက်ချက်မှ တွေ့ရှိချက်အရ သူထံတွင် ဦးနှောက်သို့ သွေးစီးဆင်းမှုမမှန်သည့် ချို့ယွင်းချက် ရှိနေသည်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိသည်။

ဓာတ်မှန်ပညာရှင်က 'ဘုရား၊ ဘုရား၊ သူ ဒီအချိန်အထိ ဘယ်လိုများအသက်ရှင် နေခဲ့လဲမသိဘူး' ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ရှယ်ရီးလ်၏ရောဂါမှာ အတော်ကျွမ်းနေပြီဖြစ်၍ ၂၇ နာရီကြာမြင့်မည့် ခွဲစိတ်မှု ကို နှစ်ပိုင်းပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်များက ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်မည်၊ ရှယ်ရီးလ် လုံးဝနေပြန်ကောင်းလာမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ကာမင်က ဘော့ဘီအတွက် ဝမ်းသာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဦးမည်ဟု လုံးဝမထင်ထားပါ။

သို့သော် နောက်ရက်များတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် မကြာမကြာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားတစ်ခုတည်းသို့ ဦးတည်မိသည်။ ဆေးရုံစင်္ကြံလမ်းတစ် ခုတည်းတွင်လျှောက်မိသည်။ စောင့်ဆိုင်းခန်းတွင်အချိန်တစ်ချိန်တည်း၌ စောင့်ဆိုင်းမိသည်။ မကြာမီ သူတို့သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးနှစ်သိမ့်သည်။ မျှော်လင့်ချက် ပေးသည်၊ အားပေးသည်။

ဘော့ဘီက သူ့သားသမီးလေးယောက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ ၁၂ နှစ်အရွယ် ခရစ္စတင်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ဆာရာ၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကိုင်းလ်နှင့် မယားပါသမီး ၁၉ နှစ် အရွယ် ရှယ်ရီးလ်လ်လ်ရပ်တို့ဖြစ်သည်။ ကာမင်က သူ့သားငယ်အကြောင်းပြောပြသည်။ သူတို့ လူနာအသီးသီးဆေးရုံဆင်းပြီး အဆင်ပြေသည့်အခါ မိသားစုနှစ်ခုဆုံတွေ့ပြီး အထိမ်း အမှတ်ပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် သဘောတူထားကြသည်။

သို့သော် တစ်နေ့နံနက်တွင် ကာမင်လူနာစောင့်ခန်းသို့ဝင်လိုက်သည့်အခါ ပုံမှန် အားဖြင့်ရွှင်ပြသည့် ဘော့ဘီကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့်တွေ့ရသည်။ ရှယ်ရီးလ်ကို ခွဲစိတ်မှု အပြီး သူ့ဦးနှောက်မှသွေးထွက်လွန်ပြီး သတိမေ့မြောသွားသဖြင့် စက်များဖြင့် အသက်ဆက် ထားရသည်ဟု ဘော့ဘီက ပြောပြသည်။

ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် နေ့တိုင်း ဘော့ဘီက ကာမင်ကို ရှယ်ရီးလ်၏ အခြေအနေ ကိုပြောပြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့ဆုံသည်မှာ ပုံမှန်ဖြစ်လာသဖြင့် တွေ့သည့်အခါ အံ့ဩချင်ယောင် မဆောင်ကြတော့ပါ။

တစ်နေ့တွင် ဘော့ဘီက 'ရှယ်ရီးလ်သတိပြန်ကောင်းသွားပြီ'ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကာမင်အားပြောပြသည်။ 'သမီးဆာရာပို့လိုက်တဲ့ ကတ်ကလေးထဲကစာသားကို ဖတ်ပြတာ သူ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာတယ်။ ဆာရာက 'သမီးကတ်ကလေးကိုကြိုက်ရင် အဖေ့လက်ကိုညှစ်ပါ'လို့ မှာတာကိုလည်း ရှယ်ရီးလ်က ကျွန်တော့်လက်ကို ညှစ်တယ်။ ဆရာဝန်တွေက ရှယ်ရီးလ်နာလန်ထူတာမြန်တယ်လို့ပြောတယ်။ မကြာခင်ထူထူထောင် ထောင်ပြန်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ဖေးမဖို့လိုမယ်လို့ပြောတယ်။

သို့သော် ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်တွင် ရှယ်ရီးလ်ဘရက်ဒ်ရှော၏ အနေအထားမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဦးနှောက်ပေါက်သွားပြီး သေလောက် အောင်သွေးထွက်လွန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဆရာဝန်များက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ လက်မှိုင်ချပြီး ကြည့်နေရုံသာရှိတော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်တွင် ဘော့ဘီဘရက်ဒ်ရှောသိလိုက်သည်မှာ သူ့ဇနီးသည် ရှယ်ရီးလ် မည်သို့မှပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဆိုသည့် ယတိပြတ်အမှန်တရားပင်။

ထိုအချိန်တွင် သူများကိုအမြဲတမ်းစာနာတတ်သည့်ဘော့ဘီက သူထိုမျှလောက်ပူ ဆွေးနေသည့်အချိန်တွင်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းလျှော့ဒါန်းခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်သည့် တာဝန်ခံသူနာပြုဆရာမကို ရှာသည်။

ရှယ်ရီးလ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းလျှော့ဒါန်းခြင်းကို အလွန်အမင်းစိတ်ဝင် စားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းကို လျှော့ဒါန်းခြင်းသည် တမလွန်ဘဝအကူးတွင် ၈၅၅၅ကြီးသို့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပေးဆပ်ခြင်း၊

တစ်ခုဟု သူက ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဘော့ဘ်က သူပြုလုပ်မည့်အလှူကို ရှယ်ရီးလ်သဘော တူမည်ဆိုသည်ကို သေချာသိနေသည်။

ဘော့ဘ်က တာဝန်ခံသူနာပြုဆရာမကိုတွေ့သောအခါ သူ၏ထူးခြားသော တောင်းဆိုမှုကို တင်ပြသည်။ သူ့ဇနီးဆုံးပါးသည့်အခါ ဇနီးသည်၏နှလုံးကိုပေးလှူလိုသည်။ သူနာပြုက ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် ဘော့ဘ်ကရှယ်ရီးလ်၏နှလုံးကို လူနာတစ်ဦးသို့တိုက် ရိုက်ပေးလှူ၍ရ မရ သိလိုသည်။ သူနာပြုက မှင်တက်မိသွားသည်။

ထိုသို့တိုက်ရိုက်ပေးလှူခြင်းမျိုးသည် မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု သူနာပြုက ရှင်းပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့မကြံဖူးပါ။ သို့သော် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ တားမြစ်ထားခြင်း တော့မရှိဟု သူက မှတ်ချက်ချသည်။

သူနာပြုကဘော့ဘ်ကိုနှလုံးအစားထိုးကုပညာရှင် ဒေါက်တာရော်နာလ်ဒ်ဖရိုက်ဒင် ဘာဂျာနှင့် ဒေါက်တာဂျွန်ကွန်တေတို့ထံ ခေါ်သွားသည်။ ဒေါက်တာကွန်တေသည် နှလုံး အစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှု ၁၅၀ ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဘော့ဘ်၏အဆိုပြု ချက်မျိုးကို မကြံဖူးပါ။ ဒေါက်တာရော်နာလ်ဒ်က ရှယ်ရီးလ်၏နှလုံးအမျိုးအစားနှင့် ကာမင့်မိခင်ဘော်ဘီ၏ နှလုံးလိုအပ်ချက်တို့ ကိုက်ညီမှုရှိရန်မှာ လူတစ်သန်းလျှင် တစ် ယောက်တွင်သာ အလားအလာရှိနိုင်ကြောင်းရှင်းပြသည်။

ဘော့ဘ်က စိတ်မပျက်ပါ။ စာရင်းအင်းအထောက်အထားများကိုလည်း ဂရုမစိုက် ပါ။ ကာမင့်မိခင်၏နှလုံးလိုအပ်ချက်ကို သူ၏ချစ်ဇနီးရှယ်ရီးလ်၏နှလုံးဖြင့် ဖြည့်ဆည်း ပေးရန်သာ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။

ဆရာဝန်များက နှလုံးကိုက်ညီမှုအနေအထားကို စိစစ်ရန်စတင်ဆောင်ရွက်နေ သည့်အချိန်တွင် ဘော့ဘ်က လူနာစောင့်ခန်းသို့အပြေးအလွှားသွားသည်။ ဘော့ဘ်ပြော ပြသည်ကို ကာမင်က ပထမနားမလည်ပါ။ ရှယ်ရီးလ်သေဆုံးတော့မည်ဆိုသည်ကိုကြားရပြီး ငိုသည်။ ရှယ်ရီးလ်၏နှလုံးကို ကာမင့်မိခင်အတွက် လှူမည်ဟုပြောသည့်အခါ ကာမင်ဆက်ငို သည်။ 'ဘယ်သူကမှ ဒီလိုလက်ဆောင်မျိုး ကျွန်မဘဝမှာ မပေးဖူးဘူး' ဟု ငိုရွက်ရင်းပြောသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ရှယ်ရီးလ်ဘရက်ဒ်ရှော့၏နှလုံးသည် ကာမင့်မိခင် ဘော်ဘီအတွက် ကွက်တီကိုက်ညီမှုရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဗယ်လင်တိုင်းနေ့ဖြစ်သည့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်တွင် ကာမင့်မိခင်က နှလုံးအစားထိုးခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်တွင် ရှယ်ရီးလ်ဘရက်ဒ်ရှော့၏ရုပ်အလောင်းကိုမြေချ သည့်အခါ ဘရက်ဒ်ရှော့ကလေးများက တိုက်တန်းနှစ်ရပ်ရှင်မှ သူတို့နှစ်သက်သည့် စီလင်းဒီယွန်း၏သီချင်း 'My heart will go on' ကို လေးနက်စွာသီဆိုကြသည်။

ပန်းရောင်သိုးမွေးခြေအိတ်ကလေး

ဆူးနှင့်ကယ်နီဘာတန်တို့လင်မယားသည် နှစ်နှစ်ကျော်ကြာအောင် ကလေးရရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း မရပေ။ သူတို့ဆေးစစ်ချက်များပြုလုပ်သည်။ နည်းမျိုးစုံကြိုးစားသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ပါ။ ကင်းဆပ်ပြည်နယ်ရှိ ထိုဖရန်ဖို့တ်မြို့ကလေးတွင် ဘာတန် လင်မယားမှ ကလေးလိုချင်သည့်ကိစ္စကို စည်းစည်းလုံးလုံးနေထိုင်ကြသည့် ထိုမြို့သူမြို့သား များကသိကြသဖြင့် သူတို့အတွက် ဆုတောင်းပေးကြသည်။

ထိုအချိန်က ဆူးသည် ယူနိုက်တက်မဲသဒစ်ဘုရားကျောင်းမှ ခြောက်ယောက် တေးဂီတပိုင်းတစ်ပိုင်းတွင် ခေတ်ပေါ်ခရစ်ယာန်သီချင်းများ သီဆိုလျက်ရှိသည်။ သူတို့ပိုင်း ၏ရွဲတဲ့နာမည်မှာ 'အိမ်တိုင်ရာရောက်အထူးဝန်ဆောင်မှု' ဖြစ်သည်။ နေအိမ်များ၊ ကလပ် များနှင့် အခြားလူမှုရေးဖန်ရှင်များတွင် ပုံမှန်သွားရောက်ဖြေဖျော်သည်။ 'များသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့ပွဲတိုင်းမှာ ပရိသတ်နဲ့ကျွန်မတို့အကြား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေးတွေကို မျှဝေဆွေး နွေးကြတယ်။ ပရိသတ်က အဘွားအရွယ်ကနေ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်အထိဆိုတော့ လူ တိုင်းနဲ့ အကျုံးဝင်တယ်လေ'။

အခြားတေးဆိုသူများက ဆူးအား သူကလေးလိုချင်သည့်အကြောင်း ပရိသတ်ကို ပြောပြရန် တိုက်တွန်းကြသဖြင့် သူက ထိုအကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။ ပရိသတ်မှ အထူးအားပေးမှုဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ခရစ္စမတ်တေးဂီတဖြေဖျော်ပွဲပြီးသောအခါ ပရိသတ် ထဲမှ လူအတော်များများက ဆူးထံလာပြီး ဆူးအတွက် ဆုတောင်းပေးမည်ဟုပြောကြသည်။ မတ်လတွင် တောင်ပိုင်း ဒါကိုတာမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက နောက်နှစ်ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဆူးမှ သမီးလေးတစ်ယောက်ရမည်ဟု ဟောကိန်းထုတ်သည်။ ဆူးနှင့်ကယ်နီတို့အနေဖြင့် အိမ်တွင်ကလေးအခန်းကလေးတစ်ခုပြင်ဆင်ရန် နီးစပ်ပြီဟု မဆိုနိုင်သေးသော်လည်း လူအများ၏ဂရုစိုက်မှုကြောင့် သူတို့စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့သည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တွင် အမေများနေ့ကျရောက်သည့်အခါ ဆူးက သူမိခင်နှင့် အတူ ဆူးညီမရှယ်လီရှိရာကင်းဆပ်သို့ ကားဖြင့်သွားကြသည်။ ရှယ်လီက ထိုမြို့တွင်

ကောလိပ်တက်နေသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် စနေနေ့တစ်နေ့လုံး ဈေးဆိုင်တန်းများသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ကားရပ်တိုင်း ဆူးက သတိနှင့် ကားတံခါးကို သော့ချက်ချသည်။ 'ကျွန်မတို့လွန်လွန်ကဲကဲသတိထားတာကို ရယ်စရာအဖြစ်အချင်းချင်းပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ ပေါ့ဆလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။'

တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တွင် သူတို့သုံးဦးနီးလာသည့်အခါ မိုးမှန်မှန်ရွာနေသည်။ သူတို့ ရှယ်လီအခန်းတွင်း၌သာနေပြီး နေ့လယ်စာစောစောစားကြသည်။ မိုးကမစပါ။ သို့သော် သူတို့အပြင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဆူး၏ကားဆီသို့ မိုးရေထဲတွင် အပြေးသွားကြသည်။ 'မိုးစိုကုန်ပြီ။ မြန်မြန်လာကြ' ဟု ရှယ်လီကရယ်ပြီးပြောသည်။ ဆူးက ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံဘက်မှ ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ကျန်တံခါးများ၏ခလုတ်ကိုလည်း ဖွင့်လိုက်သည်။

ရှယ်လီက ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် နေရာယူသည်။ သူတို့မိခင်က နောက်ဘက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုစဉ် 'ဒီမှာကြည့်ပါဦး' ဟု မိခင်ဖြစ်သူကပြော၍ ဆူးနှင့်ရှယ်လီတို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ နောက်ဘက်ကားထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပန်းရောင်သိုးမွေးကလေးခြေအိတ်တစ်ရန်ကို တွေ့သည်။

ဆူးက 'ဟင်၊ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ။ မနေ့က မရှိပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလားအမေ' ဟုမေးလိုက်သည်။

'မရှိဘူးဆိုတာသေချာတယ်။ ငါ မနေ့ကထွက်လိုက်ဝင်လိုက် တစ်ချိန်လုံးလုပ်နေတာပဲ' ဟု သူ့မိခင်က ပြန်ဖြေသည်။

'ဖရန်ဖိုတ်က အစ်မရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ဆီကကျန်ရစ်ခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ခုံကြားထဲညှပ်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့' ဟု ရှယ်လီက အတွေးနှင့် ပြောသည်။

ဆူးက ခေါင်းခါသည်။ 'မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ကလေးတွေက ဒီခြေအိတ်အရွယ်မဟုတ်ကြတော့ဘူး။ ဒီကားထဲမှာလည်း ဘယ်ကလေးပေါက်စမှ လိုက်မစီးဖူးဘူး။'

သူတို့သုံးဦး ထိုအကြောင်းကို ဝိုင်းစဉ်းစားကြသည်။

'တစ်ယောက်ယောက်က ကားနားမှာတွေ့လို့ ကောက်ပြီး ကားထဲပစ်ထည့်လိုက်တာဖြစ်မယ်' ဟု ရှယ်လီကပြောပြန်သည်။

'ဒါပေမဲ့ ငါကားတံခါးတွေကို တစ်ချိန်လုံးပိတ်နေတာ နင်သိသားပဲ။ ဒီမြို့မှာ ငါတို့ကိုသိတဲ့လူလည်း မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကားထဲကို ကလေးခြေအိတ်ပစ်ထည့်ရမှာလဲ။'

သူတို့မိခင်က 'အပြင်မှာရွံ့တွေနဲ့စိုစွတ်နေတယ်။ ဒီခြေအိတ်ကလေးက ခြောက်သွေ့ပြီး သန့်စင်နေတယ်' ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

သူတို့ငြိမ်သက်သွားပြီး ဖြစ်နိုင်ခြေများကို စဉ်းစားကြပြန်သည်။ အဖြေ မရပါ။ ခြေအိတ်ကလေးက သူတို့မြင်မည့်နေရာတွင် မလွဲမသွေရှိနေခြင်းက ထူးခြားသည်။

'ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုက... ' ဟု ဆူးက စပြောလိုက်သည့်အခါ ကျန်နှစ်ဦးမှ သူ့ဘာပြောမည်ကိုသိကြသည်။ ခြေအိတ်ကလေးသည် ဆူးတို့လင်မယားထံ ကောင်းကင်ဘုံမှ သူတို့ဆုတောင်းပြည့်မည့်အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးခြင်းလား။

ဆူးက မမျှော်လင့်ရဲပါ။ ခြေအိတ်ကလေးကို အိမ်သို့ယူဆောင်သွားပြီး သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ထဲတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ မကြာမီ သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း သိလာသည်။ ထိုအမေများနေ့ကတည်းက ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပိုင်း ဒါကိုတာမှ အမျိုးသမီးဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သလိုသမီးကလေးတစ်ဦး မကြာမီမွေးဖွားတော့မည်။ 'လူတွေက ကျွန်မကိုယ်ဝန်က သမီးကလေးဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးသိလဲလို့မေးရင် 'ဘုရားသခင်က ပန်းရောင်ခြေအိတ်ကလေးကို သမီးလေးဖို့လို့ ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့' လို့ ကျွန်မ ပြန်ဖြေတယ်။'

နောက်ငါးနှစ်ကြာပြီးနောက် ယနေ့အခါ ပေဂျ်အယ်လီဇဘက်သ်ဘာတန်၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ထိုပန်းရောင်သိုးမွေးခြေအိတ်ကလေးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဘုရားသခင်မှ ဆုတောင်းများကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေကြောင်း အစဉ်အမြဲသတိရစေသည့်ပစ္စည်းကလေးဖြစ်သည်။ ဆုတောင်းပြည့်သည်မှာ အလှုံ့ပယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ပေဂျ်တွင် ယခုညီမငယ်လေးတစ်ယောက်ပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။ 'နတ်သမီးတစ်ပါးက အဲဒီခြေအိတ်ကလေးကို ကျွန်မအတွက် နိမိတ်ပြလာထားသွားတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်' ဟု ဆူးက ပြောသည်။

ဆူးအတွက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းသည် အမေများနေ့ဖြစ်သည်။

Joan Wester Anderson

လင်းပိုင်ချစ်သူ

ဟောင်းနွမ်းနေသောရောင်စုံဓာတ်ပုံကို ကျွန်မ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နက်ရှိုင်းသောတမ်းတခြင်းတစ်ရပ်က ကျွန်မရင်ထဲတွင် ပြည့်လျှံလာသည်။ ပုံထဲမှမိန်းကလေး ငယ်သည် ရေထဲမှ ပျော်ရွှင်စွာဟုန်းခနဲထွက်လာပြီး သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ လုံးဝအံ့ဩသွားသည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့် လေဟာပြင်အလယ်အမြင့်တွင်ရှိနေသည်မှာ ကြီးမားပြီး ချောမွတ်တောက်ပြောင်နေသော လင်းပိုင်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး သည် ကျွန်မဖြစ်သည်။ နှစ်များကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း လင်းပိုင်များကို ကျွန်မချစ်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ယခု၂၃ နှစ်ကြာပြီးနောက် မန်ဟက်တန်ရှိ အိပ်ခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခန်းသာပါ သော တိုက်ခန်းတွင်နေထိုင်ရသည့် ကျွန်မသည် လုံးဝစိတ်မချမ်းမြေ့ပါ။ ကျွန်မ၏အိပ်မက် ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ ထိုစဉ်က စိတ်ထက်သန်ပြင်းပြမှု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ကျွန်မ၏ကြိုးစားမှုများ မအောင်မြင်၍ စိတ်ပျက်ခဲ့ခြင်းများကြောင့်ဖြစ်မည်။ ကျွန်မအသက် ၁၇ နှစ်တွင် နိုင်ငံတွင်းရှိ အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးမကျန် စာရေးပြီး ကျွန်မကိုလင်းပိုင်များဖြင့် လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးရန်တောင်းဆိုခဲ့သည်။ 'သမီးအားတက်သရော ရှိတာကို သဘောကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလိုချင်တဲ့အလုပ်တော့မပေးနိုင်ဘူး' ဟူသော ပြန်စာများရသည်။ အသက် ၁၉ နှစ်တွင် ကျွန်မကောလိပ်မှ ထွက်လိုက်ပြီး ဖလော်ရီဒါသို့ သွားကာ မိုင်ယာမီပင်လယ်ငါးပြတိုက်တွင် လင်းပိုင်များကို ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ငါးအစာပစ်ကျွေး ရသည့်အလုပ်မျိုး လျှောက်ထားသော်လည်း မရခဲ့ပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်မ စက်ဘီးစီးပြီး ငါးပြတိုက်သို့ သွားစောင့်သော်လည်း လစ်လပ်နေရာမရှိဟုသာပြောသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မလက်လျှော့လိုက်ပြီး စာရေးဆရာဖြစ်လာသည်။

သို့သော် လင်းပိုင်များကို ချစ်စိတ်ကတော့ လျော့မသွားပါ။ ကျွန်မအချစ်ဝတ္ထုများ ရေးသည်။ ကျွန်မ၏ *Lured into Dawn* ဝတ္ထုသည် အရောင်းသွက်စာအုပ်ဖြစ်လာပြီး ဘာသာစကားခုနစ်မျိုးသို့ ဘာသာပြန်ဆိုခံရသည်။ ကျွန်မ၏ကလောင်နာမည်မှာ Catherine

Mills ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ နယူးယောက်မှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့် Melinda Matthews မှ လင်းပိုင်များကို လေ့ကျင့်ပေးသူအမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်မိသည့်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မနှင့်တော့မတူပါ။ သူက အရပ်ရှည်သည်။ ပျော့ပျောင်းနွဲ့ယဉ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှိ သည်။ နယူးယောက်ရှိ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသည့် အလှပြင်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ စီအီးအိုဖြစ်သည်။ ကျွန်မက အရပ်ပုသည်။ ဂင်တိုသည်။ ဆံပင်ညိုသည်။ အကြွေးထူသည်။ တူသည်မှာတစ်ခုသာရှိသည်။ နာမည်အစအကွာရာ MM ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင်အမျိုး သမီးမှ လုပ်ငန်းအစည်းအဝေးတစ်ခုတက်ရန် စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် ဂျမေကာကျွန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ သူက ထိုကျွန်း၏ Sea Life Park တွင် လင်းပိုင်များကို လေ့ကျင့်ပေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကျားကျားလျားလျားရှိလှသော Richard Carson နှင့်ဆုံတွေ့ သည်။ ထို Park မှာ ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်ဖန်တီးလိုက်သည့်နေရာဖြစ်သည်။ ဇာတ်သိမ်းတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့်ကျွန်းတစ်ကျွန်းတွင် ပျော်ရွှင်စွာအသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်သွားကြသည်။ ဇာတ်လမ်းအဖွင့်တွင် သူတို့နှစ်ဦးမမေ့နိုင်သည့်ဆုံတွေ့မှုဖြင့် စတင် သည်။ ရေကန်တစ်ခုတွင် ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေသောလင်းပိုင်တစ်ကောင်မှ ရေတစ်ဖွမ်းဖွမ်း လုပ်မှုကြောင့် Melinda က ရေစိုရွှံ့သွားသည်။ ဈေးကြီးသောပိုးထည်ဂါဝန်မှ ကိုယ်တွင် ကပ်ပြီး မပေါ်တပေါ်ဖြစ်သွားသော Melinda က ရှက်တက်တက်ဖြစ်သွားစဉ် သူ့ကိုစိုက် ကြည့်နေသော Richard ကို သတိပြုမိသည်။ နောက်ပိုင်းဇာတ်လမ်းကို သင် ခန့်မှန်းနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ထိုစာအုပ်၏အောင်မြင်မှုက ကျွန်မအတွက် ဘာထူးခြားမှုမှ မယူဆောင်လာပါ။ ဆယ်နှစ်ကြာပြီးနောက် ကျွန်မသည် လူဦးရေရှစ်သန်းဖြင့် ကျပ်ညပ်ဆူညံနေသည့်မြို့ကြီး တစ်မြို့တွင် လင်းပိုင်လည်းမမြင်ရ၊ ကျားကျားလျားလျားနှင့် ရုပ်ရည်ချောမောသည့်အမျိုး သားလည်း မမြင်ရဘဲရှိနေသည်။

သို့နှင့် နွေးထွေးသောနေ့ညတစ်ညတွင် ကျွန်မအနေဖြင့် လုံးဝစိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိနေသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ပြင်မရသည့်အများတစ်ခု ပြုလုပ်မိသလိုခံစားရသည်။ ကျွန်မ၏ စွဲလမ်းမှုကို သက်သေပြသည့် လက်ကျန်အမှတ်တရများအနေဖြင့် ကျွန်မ၏ပြောင်တလင်း ခါသော အခန်းနံရံတွင် လင်းပိုင်ပုံပိုစတာများရှိပြီး၊ စင်များပေါ်တွင် ဖုန်တက်နေသော ကြွေထည်မြေထည်လင်းပိုင်ရုပ်ကလေးများရှိသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် စာရေးဆရာဆက်လုပ် လိုသောဆန္ဒမရှိပါ။ မြို့ကြီးပေါ်တွင်လည်း နေလိုပါ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးအနား၌ ကိုယ်ချစ်နှစ်သက်သော ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်နှင့်အတူနေထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ကျွန်မမိသားစုအဖြစ် မှတ်ယူသောနွေးထွေးသည့်လင်းပိုင်များကို ရှိစေလိုသည်။

ညသန်းခေါင်နီးလာချိန်တွင် ကျွန်မ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာသနားနေမိသည်။ မိုင်ယာမိသို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး ငါးပြတိုက်အကူလုပ်ရန်လည်း အသက်ကြီးနေပြီ။ အသက် ၃၀ ကျော်ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးကို ဘယ်သူငှားမည်နည်း။ ဇီဝဗေဒပညာရှင်လည်း မဖြစ်လိုပါ။ လင်းပိုင်များနှင့်သာ ကျွန်မနေလိုသည်။ အခြားသူများအနေဖြင့် ယင်းတို့ချစ်ခင်သူများနှင့် နေထိုင်လိုသည့်ဆန္ဒမျိုးဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျွန်မဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ယခင်လိုအပ်ချိန်များက ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို ကူညီစောင့်မခဲ့သည်။ ကျွန်မ လုံးဝမထင်ထားသည့် နည်းလမ်းများမှတစ်ဆင့် ဖြစ်သည်။

‘အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မကို လင်းပိုင်တွေနဲ့ နေထိုင်ခွင့်ရအောင် ကူညီစောင့်မပါအရှင်ဘုရား’ ဟု ကျွန်မ တီးတိုးဆုတောင်းလိုက်သည်။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်မအိပ်ရာမှ ၁၁ နာရီထိုးခါနီးမှနိုးသည်။ အပြင်တွင် မိုးကောင်းကင်က မိုးရွာမည့်ဟန်ဖြင့်မှောင်မည်းနေသည်။ ကျွန်မ၏လင်းပိုင်ရုပ်ပါသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်တွင် လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကိုစိမ့်နေစဉ် အသံတစ်ခုကိုမြှန်းခနဲ ကျွန်မ ကြားလိုက်သည်။ ‘နယူးယောက်ငါးပြတိုက်ကိုသွားပါ။ ကျွန်မပဟေဠိဖြစ်ပြီး အသံရှင်ကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ပါ။’ ‘ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့စိတ်ကူးပဲ’ ဟု ကျွန်မ တွေးလိုက်သည်။ နယူးယောက်ငါးပြတိုက်သည် ဘရွတ်ကလင်မြို့နယ်၏ကိုနီကျွန်းတွင် ရှိသည်။ ညမှောင်လျှင်လုံခြုံမှုမရှိပါ။ မြေအောက်ရထားဖြင့်သွားလျှင် နာရီများစွာစီးရသည်။ ထို့ပြင် ပြတိုက်၏ဖန်ကန်များအတွင်း၌ ငါးများသာ ရှိသည်။ ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ပြန်စုပ်သောက်နေလိုက်သည်။ အသံက နောက်တစ်ဖန်ထပ်ပြောပြန်သည်။ ‘နယူးယောက်ငါးပြတိုက်ကို သွားပါ။’

ကျွန်မ လက်မခံသေးပါ။ ထိုနေရာသို့မည်သို့သွားရမည်မသိပါ။ ဝေးလည်းဝေးသည်။ မိုးလည်းချုပ်နေပြီ။ သို့သော် အဆိုပါအသံမှ သွားရန်ထပ်ပြောနေသည့်အခါ ‘က. . . သွားမယ်၊ သွားမယ်’ ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ငါးပြတိုက်သို့ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပြီး လမ်းညွှန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မသွားချင်သွားချင်နှင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။

နောက်နာရီအနည်းငယ်တွင် ထိုငါးပြတိုက်အဝသို့ ကျွန်မရောက်သည်။ ဝင်ကြေးပေးပြီးအထဲသို့ဝင်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်းခြေဦးတည်ရာသွားသည်။ မှောင်မည်းပြီး ငါးတိုင်ကီများဖြင့်ပြည့်နေသော စကြိုလမ်းမှလျှောက်သွားပြီးသည့်အခါ လေဟာပြင်ငါးပြတိုက်ကန်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ ကွန်ကရစ်ကန်ထဲတွင် ရေဆော့ကစားနေသည်မှာ လင်းပိုင်သုံးကောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အလွန်အမင်းပျော်သွားသည်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို နယူးယောက်မြို့တွင် လင်းပိုင်များရှိသော တစ်ခုတည်းသောနေရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြပွဲသည် နောက်မိနစ် ၄၀ ကြာမှ စမည်ဖြစ်မည်။ ကျွန်မ ပွဲကြည့်စင်ခုံတန်းအပေါ်ဘက်သို့တက်ပြီး လင်းပိုင်များဆော့ကစားနေသည်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားခံရသလို ကြည့်နေလိုက်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်တွင် ‘နယူးယောက်ငါးပြတိုက်’ ဟူသောစာတမ်းပါသည့် တီရှပ်အနီရောင်ဝတ်ထားသည့်လူငယ်တစ်ဦး ပြပွဲနေရာသို့ဝင်လာသည်။ ထိုလူငယ်အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ကျွန်မကြားနေကျစိတ်တွင်းမှအသံက ‘သူနဲ့စကားသွားပြောလိုက်’ ဟုပြောသည်။ ကျွန်မလျစ်လျူရှုသည်။ ထိုအသံက ‘သူနဲ့စကားသွားပြောလိုက်’ ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။ ကျွန်မကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်မိသည်။ ရှက်လည်းရှက်မိသည်။ ဘယ်လိုစကားမျိုး သွားပြောရမည်လဲ။ ထိုအသံက တတိယအကြိမ်ဝင်စွက်လာပြန်သည့်အခါ ကျွန်မ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ထိုလူငယ်ထံသွားလိုက်သည်။ ‘တဆိတ်လောက်ရှင့်၊ ရှင် ဒီလင်းပိုင်တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်တာလား။’ မကြာမီ ကျွန်မတို့စကားပြောဖြစ်သွားပြီး သူက လင်းပိုင် လေ့ကျင့်ပေးသူများကို ပံ့ပိုးကူညီရန်လုပ်အားပေးပေးလိုအပ်သည့်အစီအစဉ်တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်မ အဖို့တော့ ထိုသတင်းစကားသည်က ကျွန်မသန်းဆုကြီးပေါက်သည်ဟု ပြောလာသည်နှင့်အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုမနည်းချုပ်တည်းထားရသည်။ လူငယ်က ‘သိပ်တော့မျှော်လင့်ချက်မထားနဲ့။ လုပ်အားပေးမို့လို့ လင်းပိုင်တွေနဲ့ဆော့ကစားနိုင်မယ်လို့ မထင်နဲ့။ လင်းပိုင်တွေက သူတို့နားကိုဘယ်သူ့ကို ကပ်ခွင့်ပေးဖို့ဆိုတာ သူတို့က ရွေးချယ်တာ၊ ဇီဝလည်း အတော်ကြောင်ကြတယ်’ ဟု ပြောသည်။

အင်း. . . ဧဝရက်တောင်တက်ရန် လိုအပ်သည်ဟု ပြောလျှင်ပင် ကျွန်မ မမှုပါ။ ကျွန်မနည်းလမ်းတစ်ခုတော့ရှာတွေ့မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်းအလုပ်လုပ်ရန် ငှားရမ်းခံရသည်။ ကျွန်မမန်ဟက်တန်မှ ဝေလီဝေလင်းအချိန်ထွက်ရမည်ကိုလည်း မမှုပါ။ သံမဏီရောင်လက်နေသော ငါးအစာကျွေးခန်းတွင် ရှစ်နာရီမတ်တပ်ရပ်ပြီး အေးခဲနေသည့်ပေါင်ရာချီသော မက်ကရယ်ငါးအသားတုံးများကို အရည်ပျော်အောင် လုပ်ရခြင်း၊ ငါးသွေးဖြင့်ပြည့်နေသောရေပုံးများကို သန့်စင်ရခြင်း၊ အမှိုက်ထုပ်ကြီးများကို ဆွဲထုတ်ရခြင်း စသည့်အလုပ်တစ်ခုကိုမှ ကျွန်မ မငြိုငြင်ပါ။ ကျွန်မအနီးအနားတွင် လင်းပိုင်များရှိနေခြင်းက ကျွန်မစိတ်ကို ပျော်ရွှင်စေသည်။

ထိုဗုဒ္ဓဟူးနေ့များသည် ကျွန်မဘဝအပြောင်းအလဲကိုဖြစ်စေသည်။ နောက်ရက် သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာ ပါတီပွဲတစ်ခုတွင် ကျွန်မသူငယ်ချင်းများက ကျွန်မကို တွေ့သောအခါ ‘နင့်ပုံစံကရွှင်မြူးနေတယ်။ နင့်မှာချစ်သူရှိနေပြီလား’ ဟု မေးကြသည်။ ကျွန်မက ‘ဟုတ်တယ်’ ဟုဖြေသည်။ လင်းပိုင်များကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ လင်းပိုင်များကိုလေ့ကျင့်ပေးသူ ဒဲနစ်အော်ဘရေကို ကျွန်မဆိုလိုပါသည်။ သူက ငါးပြတိုက်တွင် လင်းပိုင်များနှင့် ဝေလငါးများဆိုင်ရာ အကြီးတန်းလေ့ကျင့်ရေးဆရာဖြစ်သည်။ ယမင်က

နယူးယောက်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ ဒဲနစ်သည် ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ် ကီးလာဂိုတွင်ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်ပြီး ယင်း၏အောင်မြင်နေသည့်လုပ်ငန်းကို ရောင်းချကာ ယင်း၏အိမ်မက်ကိုအကောင်အထည်ဖော်သည်။ ယင်းမှာ ရွက်လှေတစ်စင်းဝယ်ခြင်းနှင့် လင်းပိုင်လှေကျင့်ရေးဆရာဖြစ်အောင်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒဲနစ်ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်မရင်ခုန်မိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည်။ အမျိုးသမီးများက သူ့ကိုပိုင်းပိုင်းလည်နေသဖြင့် ကျွန်မဝေးဝေးမှာနေသည်။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း အလုပ်အတူတူလုပ်ပြီး စကားစမြည်များလည်းပြောဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒဲနစ်နှင့်ကျွန်မသည် ပရောပရည်လုပ်လာသည်။ ကျွန်မရေးခဲ့သည့်အချစ်ဝတ္ထု *Lured into dawn* ကိုလည်း ကျွန်မသတိမရပါ။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် ဒဲနစ်က လင်းပိုင်ကန်ထဲသို့ ကျွန်မကို တွန်းချသည်။ ကျွန်မရယ်ပြီး ကန်ပေါ်သို့ပြန်တက်သည့်အခါ ဒဲနစ်ကျွန်မကိုစူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ရေစိုရွှံ့နေသော ကျွန်မသည် ဇာတ်လမ်းထဲမှဇာတ်ကောင်မိန်းကလေးလို ပိုးထည်ဂါဝန်ဝတ်ထားခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ငါးပြတိုက်၏ကော်တွန်တီရှပ်နှင့်ဘောင်းဘီတို့ ဝတ်စုံဝတ်ထားသဖြင့် မပေါ်တပေါ်ဖြစ်နေသလို ခံစားရသည်။ ကြုံတွေ့ဖူးသည့်ခံစားချက်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်နေစဉ် 'ဟယ်၊ ဒါငါ့ဝတ္ထုထဲက အဖွင့်ပြကွက်ပဲ' ဟု သတိရလိုက်သည်။

များမကြာမီ တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မ ငါးပြတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ဒဲနစ်အား ကျောင်းသားကလေးများပိုင်းရံထားသည်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကျောင်းများမှ လေ့လာရေးအဖြစ် ကျွန်မတို့ရေသတ္တဝါဌာနသို့ မကြာခဏ လာရောက်ကြသည်။ ဒဲနစ်က ကျောင်းသားများနှင့် ရယ်ရယ်မောမောပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောနေသည်ကို တွေ့သောအခါ ဒဲနစ်သည် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်မည့်သူဟု ကျွန်မစိတ်တွင် မှတ်ချက်ချမိသည်။ ယင်းသည်လည်း ကျွန်မဝတ္ထုထဲကအတိုင်းပင်ဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

စာဖတ်သူကို ပြောပြဖို့လိုမယ် မထင်ပါ။ တစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်မနှင့် ဒဲနစ်တို့စေ့စပ်ဖြစ်ကြသည်။ စေ့စပ်ပွဲကို နယူးယောက်ငါးပြတိုက်တွင် ကျင်းပသည်။ နောက်ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံးစိတ်ကူးအရ ဟာဝိုင်ယီသို့ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်မသိလိုက်ရသည်မှာ ကျွန်မဇာတ်ကောင်ရစ်ချတ်ကာဆန်အတွက် ဝတ္ထုထဲတွင် ဖန်တီးခဲ့သည့် မွန်တီဂိုကမ်းခြေမှငါးပြတိုက်သည် စိတ်ကူးယဉ်သက်သာမဟုတ်ဆိုခြင်းပင်။ ဟာဝိုင်ယီတွင် ရေသတ္တဝါများအတွက် Sea Life Park Hawaii ဆိုသည့် သီးခြားဥယျာဉ်တစ်ခုသည် ထိုသဘောပင်ဖြစ်သည်။

ဟာဝိုင်ယီသို့ရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် ဒဲနစ်နှင့်ကျွန်မတို့သည် လာနာအီဟုခေါ်သည့် သီးသန့်ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းတွင် လက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနေရာအနီးတစ်ဝိုက်သည် လင်းပိုင်များရှင်သန်ကျက်စားရာဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ကျွန်မတို့

လေးနှစ်နီးပါးနေထိုင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုခုံညားသောလင်းပိုင်အရိုင်းများနှင့် နေ့စဉ် ရေကူးကြသည်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်မ၏အိပ်မက်များကို အကောင်အထည်ပေါ်စေသည်။ ကျွန်မသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ကျွန်မချစ်ခင်လေးစားရသော ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်နှင့် လည်းကောင်း၊ လင်းပိုင်များနှင့်လည်းကောင်း အတူနေထိုင်ခွင့်ရရှိသည်။ ဘုရားသခင်၏ ဆက်လက်ကောင်းချီးပေးမှုဖြင့် ကျွန်မဝတ္ထုထဲကအတိုင်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်ရွှင်ခွင့်ရရှိဦးမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိထားပါသည်။

Marcia Mager

ကျောင်းသားကတ်

အလှပဆုံးနေရာသီနေ့ရက်များသည် နိုင်ယာဂါရာဒေသတွင် နေရာယူသည်။ ထိုအရပ်ဒေသ၏လမ်းများသည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ၊ ဒေသခံလူများဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းပေါ်မှ ယင်းပစ္စည်းကိုကောက်ရသူသည် အရာရာကို အလေးအနက်မထားတတ်သည့် သာမညောင်ညလူမျိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ တာဝန်သိပြီး ကြင်နာတတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်မှာ ပစ္စလက်ဆန်ပေသည်။

ဘရိုင်ယန်က သူ့ဇာတိမြို့၏လမ်းတစ်လျှောက် သူ၏ထရပ်ကားကို မောင်းလာစဉ် လမ်းအလယ်တွင် ကျနေသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုကို သတိပြုမိသည်။ သူ့ရှေ့မှအခြားသူများကဲ့သို့ ကွေ့ပတ်မောင်းမည့်အစား ဘရိုင်ယန်က သူ့ကားကိုအရှိန်လျှော့ပြီး ပစ္စည်းကိုကြည့်လိုက်သည့်အခါ အမျိုးသမီးသုံး ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ 'အင်း၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကားစက်ဖုံးပေါ်မှာတင်ထားမိပြီး ကားမောင်းထွက်တော့ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာဖြစ်မယ်' ဟု သူ့ကောက်ချက်ချသည်။

'ပိုင်ရှင်ဘယ်သူမှန်းတော့မသိဘူး။ အခုလောက်ဆို ဗျာများနေတော့မယ်' ဟု ဘရိုင်ယန် စဉ်းစားသည်။ သူ့ကားကိုလမ်းဘေးတွင်ရပ်လိုက်ပြီး ကားများကြားမှပြေးလွှားကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်သည့်အခါ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ပိုင်ရှင်နာမည် တွေ့လိုတွေ့ငြားရှာကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏နာမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုတွေ့သဖြင့် ထိုနံပါတ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှအမျိုးသမီးသည် ဘရိုင်ယန်ကို ကျေးဇူးအလွန်အမင်းတင်သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လာယူနိုင်မည်လားမေးသည်။ ဘရိုင်ယန်က သူ့ကိုယ်တိုင်လာပို့ပေးမည်ဟုပြောလိုက်သည်။

ဘရိုင်ယန်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုသွားပြန်ပေးသည့်အခါ သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် အမျိုးသမီးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကားစက်ဖုံးပေါ်တွင်တင်ထားမိပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် ကားမောင်းထွက်ခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ အမျိုးသမီးငယ်က စိန့်ကက်သရင်းတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ့ကအိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကိုစစ်လိုက်သည်။ သူ့ကျောင်းသား

ကတ်မှအပ ကျန်ပစ္စည်းအားလုံးရှိနေသည်။ စာမေးပွဲဖြေစရာရှိသဖြင့် ကျောင်းသားကတ် ပျောက်ခြင်းကို နည်းနည်းတော့စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့သော် ဘရိုင်ယန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ကြိမ်ပြောသည်။

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်တွင် ဘရိုင်ယန်က သူ့ညီခရစ်၏အိမ်သို့ သွားလည်သည့်အခါ ခြံအဝင်ဝတွင် ခရစ်က အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့သည်။ အမျိုးသမီးသည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ပြန်ပေးခဲ့သူဖြစ်နေသည်။ သူ့အံ့ဩသွားသလို အမျိုးသမီးကလည်း အံ့ဩသွားသည်။

ဘရိုင်ယန်က အမျိုးသမီးကို ဘာကြောင့်သူ့ညီထံရောက်နေသည်ကိုမေးသည်။ အမျိုးသမီးက ခရစ်နှင့်ဘရိုင်ယန်တို့ ညီအစ်ကိုတော်ကြောင်းသိရသဖြင့် မှင်တက်မိနေသည်။

'ရှင့်ညီက ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့ကားမောင်းနေရင်း လမ်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုတွေ့လို့ ကောက်လာတာ ကျွန်မပစ္စည်းဖြစ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မလာခဲ့တာ' ဟု ပြောသည်။

ဘရိုင်ယန်ညီက သူ၏ကျောင်းသားကတ်ကိုတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ သူက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သူ့ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်၏အတွင်းပါပစ္စည်းများသည် မူလအတိုင်း ပြန်လည်ပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။

Katrina Ratz

ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဖုန်းရဲ့လိုင်းခွဲကိုကိုင်ပြီး နင်နားထောင်ကြည့်ပါ။ ငါတို့ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့။

အယ်မလင်းက လိုင်းခွဲဖုန်းဆီသို့ပြေးကိုင်ပြီး စကားအသွားအလာကို နားထောင် လိုက်သည်။ ထိုနောက် လစ်လံထံနှုတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် 'ဒါအရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ငါတို့သူ နာမည်နဲ့ လိပ်စာရအောင်ယူရမယ်' ဟုပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခါတိုင်းဆူညံရှုပ်ထွေးနေသည့် ဂျေစတရိုင်ချာကုမ္ပဏီသည် ထူးခြား စွာတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖုန်းခေါ်ဆိုသံအများအပြားရှိနေလျှင် လစ်လံတို့နှစ်ယောက်၏ အာရုံပျက်ပြားမည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ဖုန်းလိုင်းတစ်ဖက်မှ သူ့စိမ်းအမျိုးသမီးကို သူတို့အချိန် ပေးနိုင်သည်။

အယ်မလင်းက စကားပြောခွက်ကိုလက်နှင့်ဖုံးထားပြီး လစ်လံကို 'နင်က သူသိတဲ့ လစ်လံလို့ထင်အောင် ဟန်ဆောင်လိုက်။ ဖုန်းနံပါတ်မှားမှန်းသူသိသွားရင် ဖုန်းချလိုက်မှာ စိုးလို့။ သူဖုန်းချသွားရင် ဘာဖြစ်မယ်မှန်းမသိနိုင်ဘူးလေ' ဟု ပြောသည်။

ဖုန်းလိုင်းပေါ်မှအမျိုးသမီးက 'ငါ့ကိုဘယ်သူမှ မချစ်ကြဘူး။ ငါနင့်ကို နှုတ်ဆက်ချင် လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ' ဟု ငိုယိုပြီးပြောသည်။

အနေအထားက နုနယ်သည်။ စတော့ရှယ်ယာပွဲစားအမျိုးသမီးနှစ်ဦးအနေဖြင့် ဖုန်းလိုင်းပေါ်မှအမျိုးသမီးရှိနေသည့်နေရာကိုသိနိုင်မှ ရဲကိုဆက်သွယ်အကြောင်းကြားနိုင် မည်ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း ထိုအမျိုးသမီး၏မိတ်ဆွေလစ်လံဆိုလျှင် ထိုအချက်အလက်ကို မေးရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု သူသံသယမရှိအောင် မည်သို့မေးရမည်နည်း။

လစ်လံက 'သိလား၊ ဖုန်းလိုင်းကအတော်ဆိုးနေတယ်။ ငါနင့်ကိုကောင်းကောင်း မကြားရဘူး။ အခုပြောနေတာဘယ်သူလဲ။ ငါ့ကိုဖုန်းနံပါတ်ပေးရင် ငါပြန်ဆက်လိုက်မယ်' ဟု ထွင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

နောက်ထပ် ၄၅ မိနစ်ကြာသည့်အထိ ထိုအမျိုးသမီး၏ဖုန်းနံပါတ်ကို မရပါ။ လစ်လံတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကို ဖုန်းမချသွားအောင် အချိန်ဆွဲထားကြသည်။

'ကျွန်မတို့ တစ်ချက်တစ်ချက် လေတိုးဝှေ့သံပဲကြားရတယ်။ အမျိုးသမီးက သတိရ လိုက်။ မရလိုက်ဖြစ်နေပုံပေါက်တယ်။ အပြောကောင်းတဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအယ်မလင်းက တော့ စကားတွေဆက်ပြောနေပြီး အမျိုးသမီးဖုန်းမချသွားအောင်လုပ်ထားတယ်'။

နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးက ဗလုံးပထွေးနှင့် ဖုန်းနံပါတ်များကို ရွတ်သည်။

လစ်လံက လိုက်ရေးချပြီးသောအခါ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ နံပါတ်များ လွန်း၍ ဖြစ်သည်။ နောက်မှ လစ်လံရိပ်မိသွားသည်။ နံပါတ်အပိုများမှာ ဧရိယာသင်္ကေတ ဖြစ်မည်။ အမျိုးသမီးက အခြားမြို့မှခေါ်နေခြင်းလား။

နာမည်တူနှင့်အရေးပေါ်

'လစ်လံလား။' ထိုဗလုံးပထွေးအသံက မေးသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက် နံနက်ခင်းအစောပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ ဝေါလ်စထရီမှ အာမခံချေးငွေကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်သည့် ဂျေစတရိုင်ချာမှအရာထမ်းများသည် အလုပ်ရှုပ်နေမည့်နေ့တစ်နေ့အတွက် အသင့်ပြင်နေကြသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက 'လစ်လံ' ဟုခေါ်ကြသည့် စတော့ရှယ်ယာပွဲစား အယ်လီဇ ဘက်ဟတ်တလေသည် ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့်အမြဲတမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ က ထိုဖုန်းမြည်ပြီး 'လစ်လံလား' ဆိုသည့်မေးခွန်းကိုကြားသည့်အခါ သူဖောက်သည်တစ်ဦး ထံမှဖြစ်မည်ဟု သူထင်မိသည်။ သို့သော် ဖုန်းခေါ်သူမှစကားဆက်ပြောသည့်အခါ တစ်ခုခု မှားယွင်းနေသည်ကို လစ်လံသတိပြုမိသည်။ တစ်ဖက်မှအမျိုးသမီး၏စကားလုံးများသည် ဗလုံးပထွေးဖြစ်နေသည်။ 'အင်း၊ ဒီအမျိုးသမီးတော့ အရက်တွေသောက်ထားလား၊ ဆေးမူး နေတာလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ' ဟု သူတွေးသည်။

'ဘယ်သူများဖြစ်မလဲ'။

လစ်လံက ဖုန်းကိုမချလိုက်ပါ။ ထိုစဉ်က သူ့မှာဒုက္ခရောက်နေသည့်ဆွေမျိုးတစ် ယောက်ရှိသည်။ 'ကျွန်မမိသားစုထဲကတစ်ယောက်က အဲဒီတုန်းကပြဿနာတစ်ခုကြုံတွေ့ နေရတယ်။ သူ့ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်မဖုန်းမချလိုက်ဘူး။ အသံမတူပေမဲ့ အရက်သောက် ထားတဲ့ ဒါမှမဟုတ် ဆေးမူးနေတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့အသံက နဂိုအတိုင်းဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ လစ်လံက ဖုန်းလိုင်းတစ်ဖက်မှအမျိုးသမီးသည် သူ့ဆွေမျိုး မဟုတ်မှန်းရိပ်မိသွားသည်။

'ဖုန်းနံပါတ်မှားခေါ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီး အခက်အခဲတစ်ခုခုကြုံတွေ့နေပုံ ရတယ်။' လစ်လံက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အယ်မလင်းဖီးလ်ဘတ်ကို သူ့နား လာရန် ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။ ထိုနောက် တီးတိုးပြောသည်။ 'ဘာဖြစ်နေလဲ

သူရှာဖွေလိုက်သောအခါ ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ဟမ်တန်မြို့၏ ဧရိယာသင်္ကေတ ဖြစ်နေသည်။ သူက အယ်မလင်းကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ အယ်မလင်းက အမျိုးသမီး ကို စကားဆက်ပြောနေစဉ် လစ်လဲက ဟမ်တန်ရဲဌာနသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသည်။ အယ်မလင်းစကားဆက်ပြောနေစဉ်မှာပင် ရဲကားက ထိုအမျိုးသမီးအိမ်သို့ရောက်သည်။

ရဲများက အိမ်တံခါးကိုခေါက်သော်လည်း လာဖွင့်မည့်သူ မရှိပါ။ ပြတင်းပေါက်များ သည်လည်း အလုံပိတ်ထားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က ပြေးထွက် လာပြီး ရဲများကို 'ကျွန်မဆီမှာသူ့အိမ်သော့ရှိတယ်' ဟု အမောတကောပြောသည်။ ရဲများက အမျိုးသမီး၏အိမ်ခန်းသို့ဝင်လိုက်သည့်အခါ သူသည်ခုတင်ပေါ်တွင် သတိလစ်ပြီးလဲ နေသည်။ ခုတင်ဘေးမှစားပွဲပေါ်တွင် ဆရာဝန်ဆေးညွှန်းပါမှ ဝယ်ယူနိုင်သောဆေးဝါးများ နှင့် ဗလာဖြစ်နေသောအရက်ပုလင်းများ တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တယ်လီဖုန်းစကား ပြောခွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ရဲဝန်ထမ်းက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး 'အခုစကားပြောနေတာဘယ်သူပါလဲ' ဟု မေးလိုက်သည်။ 'အဲဒီအမျိုးသမီးဖုန်းမှားခေါ်တဲ့နေရာကလေ' ဟု အယ်မလင်းက ပြန်ပြော သည်။

မိမိတို့နေသည့်ပြည်နယ်မှ လေးပြည်နယ်ကွာဝေးသော ပြည်နယ်တစ်ခုမှ အမျိုး သမီးတစ်ဦး၏အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားပြီး လစ်လဲကပြောသည်။ 'တကယ်တမ်းကတော့ သူ့သေနေမစေ့သေးလို့ပဲ။ အခြေအနေအားလုံး က သူ့မသေအောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်။ ဗာဂျီးနီးယားကလစ်ကို ဖုန်းခေါ်တာ နယူး ယောက်က လစ်လဲဆီကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ရုံးကလည်း ခါတိုင်းဆို ဆူညံနေတာ။ အဲဒီနေ့က အထူးတိတ်ဆိတ်နေတော့ သူ့ကိုအချိန်ပေးနိုင်တယ်။ သူ့အိမ်နီးနားချင်းကလည်း အချိန်မီသူ့ အိမ်သော့ကို ထွက်ပေးတယ်။ ရဲတွေမရောက်လာခင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာမှ သူ့သတိလစ် သွားတာဖြစ်တယ်။ အားလုံးကကွက်တိပဲ။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ဖုန်းပေါ်မှာ 'လစ်လဲ' လို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ။ တခြားနာမည်တစ်ခုသာခေါ်ခဲ့ရင် ဖုန်းမှားတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ချလိုက် မယ်။ သူ့လည်း သေသွားမှာပဲ'။

ဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်

ဂျီစဖင်းတွင် သားသမီးနှစ်ယောက်ထွန်းကားပြီးဖြစ်သော်လည်း တစ်နေ့တွင် သူ့ခင်ပွန်းအား သူ့ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားလိုကြောင်းပြောသည်။ မကြာမီက သူသည် သူ့ဘုရားကျောင်းမှကြီးမှူးသော တရုတ်နိုင်ငံမှ မိဘမဲ့ကလေးများအတွက် အဝတ်အထည် အလှူခံပွဲတွင်ပါဝင်ခဲ့ပြီး ထိုကလေးများ၏သနားစရာအနေအထားကြောင့် သူ့စိတ်လှုပ်ရှား သည်။

သူက တရုတ်နိုင်ငံမှမိဘမဲ့ကလေးများထံသို့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အဝတ်အထည်များပို့ ခြင်းထက် ပိုကုသိုလ်ရသောလုပ်ရပ်တစ်ခုလုပ်ချင်သည်ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောသည်။ ထိုကလေးများအတွက် တစ်ခုခု ထိရောက်စွာလုပ်ပေးမှသာ တကယ်တမ်းကူညီရာရောက် မည်ဟု သူယူဆသည်။ ဂျီစဖင်းစိတ်ကူးအရ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ဦးကိုမွေးစားပြီး သူ့အိမ် တွင် နားခိုရာဖြစ်စေမှ ထိုဆိုးရွားသောကြံ့မာရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို အစစ်အမှန် ကယ်တင်နိုင်မည်။

ကံကောင်းသည်မှာ သူ့ခင်ပွန်းသည် သူ့ကဲ့သို့ပင် စိတ်ကူးကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောတူသည်။ သက်ဆိုင်ရာအေဂျင်စီများနှင့်ဆက်သွယ်သည်။ လို ဖာပ်သောပုံစံများဖြည့်သည်။ သူတို့နေထိုင်သည့် ကနေဒါနိုင်ငံမှ ဝေးကွာလှသည့် တရုတ် နိုင်ငံသို့ လေယာဉ်ခရီးဖြင့်သွားကြသည်။ ပြည်မကြီးမှတစ်ဆင့် ကလေးငယ်ရှိသည့် ကျေး လက်တောရွာငယ်တစ်ခုသို့သွားရသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ယူရသည်။

နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် များပြားစွာရှိသည့် မိဘမဲ့ဂေဟာများအနက်မှ တစ်ခုဖြစ် သည့် ထိုမိဘမဲ့ဂေဟာသို့ရောက်သောအခါ သူတို့မွေးစားရမည့် ကလေးငယ်ကိုသူတို့ထံသို့ ခေါ်လာပြသည်။ ဂျီစဖင်းက ကလေးငယ်ကို ကြင်နာယုယစွာ ကြည့်နေစဉ် ကလေးငယ်၏ ဝတ်စားထားပုံက ဂျီစဖင်း၏အာရုံကို ဖမ်းစားသည်။ သူ့အာမေဇိုတ်သံပင်ထွက်သွားပြီး

မျက်ရည်များလည်း စီးကျလာသည်။ 'ဒီကလေးက ကျွန်မတို့အတွက်ဆိုတာ ကျိန်းသေပဲ' ဟု သူ့ခင်ပွန်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ကလေးငယ်၏သေးငယ်သည့် ခြေထောက်ကလေးများတွင် ဝတ်ထားသည်မှာ ပြီးခဲ့သည့်လများက ဂျီစဖင်းလှူခဲ့သည့်ဖိနပ်ကလေးဖြစ်နေသည်။ ဖိနပ်ကိုမြင်သည်နှင့်မှတ်မိသော်လည်း သေချာအောင် ဖိနပ်အတွင်းမှ ရေးထိုးထားသည့်နာမည်ကို ရှာကြည့်သည်။ သူ့ကလေးများ သူငယ်တန်းတက်စဉ်က ဆရာမများက ကလေးများ၏ပစ္စည်းများပျောက်ခဲ့လျှင် ပြန်ရှာရလွယ်အောင် နာမည်အသီးသီးရေးထိုးစေခဲ့သည်။

ဖိနပ်ကလေးတွင် စွဲမြဲသောမင်နှင့်ရေးထားသည့်နာမည်မှာ ဂျိုးစဖင်းသား၏နာမည်ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ကလေးက ဂျီစဖင်းတို့မရောက်မီ သူတို့မွေးစားမည့်သားကလေးဆီသို့ အရင်ရောက်နှင့်သည်။ ထိုဖိနပ်ကလေးကိုစီးထားပြီး ဂျီစဖင်းတို့ကိုလက်ကမ်းပေးသည့် ကလေးငယ်သည် ဂျီစဖင်းတို့အတွက် ဆိုသည်မှာသေချာသည်။

မိဘအသစ်တို့နှလုံးသားတွင် နေရာယူရန် ကလေးငယ်၏ခရီးလမ်းကလေးက ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးစေခဲ့ပေပြီ။ ကလေးငယ်က သူ့အစ်ကိုရှိရာသို့ ကျွန်မတို့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့သည်။

Katrina Ratz

အစားထိုး

ဂျေရုစလမ်မှ ဆူရီဂရာနက်ကပြောသည်။ 'ကျွန်မတို့က သာမန်မိသားစုတစ်ခုပါပဲ။ တခြားမိသားစုတွေနဲ့ကွာခြားချက်ကတော့ ကျွန်မကလေးတွေကို ကျွန်မမွေးတာမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မအတွက် မွေးလာတာဖြစ်တယ်။ ဒီကလေးတွေက ကျွန်မတို့အတွက်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မအတွက် ရည်စူးချက်ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒီအကြောင်းကို သက်သေအထောက်အထား မလိုအပ်ဘဲ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ဒီအကြောင်းဟာ ခိုင်လုံကြောင်းသက်သေပြတယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစုထဲကို ရောက်လာတဲ့ ကလေးဟာ ကျွန်မတို့မျိုးနွယ်စုရဲ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲ'။

ဆူရီက ထိုကဲ့သို့ မဝင့်ဝါဘဲပြောသော်လည်း သူတို့မိသားစုသည် လူအများ၏စံအရ ထူးခြားမှုရှိသည်။ ဆူရီယခုပြောပြမည့်ဖြစ်ရပ်သည်လည်း တစ်မူထူးခြားလွန်းသဖြင့် အစွဲရေးနိုင်ငံတွင် ခေါင်းကြီးသတင်းပိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ရပ်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၂၇ နှစ်က ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆေးမိုးဂရာနက်နှင့် ဆူရီဖိုဂဲလ်တို့ နယူးယောက်တွင် လက်ထပ်ကြသည်။ 'ကျွန်မတို့တွဲနေတဲ့အချိန်မှာရော၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာရော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိသားစုကြီးကြီးလိုချင်ကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်တွေက ကလေးမွေးစားတယ်ဆိုတာ အခုလို ရေပန်းမစားသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဇနီးချင်တာကခြံစည်းရိုးအဖြူရောင်ရှိတဲ့ ဝင်းကလေးနဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ ဆူဆူညံညံနဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးတွေ အများကြီးပါတဲ့မိသားစုတစ်ခုပဲ'။

နှစ်များကုန်လွန်လာသော်လည်း ဂရာနက်မိသားစုတွင် ကလေးမွေးကားပါ။ စစ်ဆေးစမ်းသပ်ချက်များ၊ မျိုးအောင်ရန် ကြိုးစားမှုများ၊ အရာရာသည် မချင့်မရဲ အဆင်မပြေပါ။ သူတို့တိုင်ပင်သောဆရာဝန်များအားလုံးသည်လည်း အဖြေရှာမရပါ။ ချို့ယွင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ပါ။ ဆူရီသည် ရာသီမှန်မှန်လာပြီး သားဥတည်ခြင်းလည်းပုံမှန်ပင်။ ဆရာဝန်တိုင်းက အချိန်တန်လျှင် သူ့သားသမီးရလာလိမ့်မည်ဟုပြောသော်လည်း အခြေ

အနေက မတိုးတက်ပါ။

‘ကျွန်မတို့ကလေးမမွေးစားခင် ခုနစ်နှစ် စောင့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့သွားတွေ့တဲ့ ဆရာဝန်တိုင်းက ကျွန်မ သန္ဓေတည်လိမ့်မယ်လို့ ပြောနေကြလို့ပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မ တို့နေတဲ့ မန်ဟက်တန်က လူးဝစ်ဂိုက်စ်အေဂျင်စီကိုသွားတယ်။ တခြားမိဘအတော်များများ က ကလေးမွေးစားဖို့လျှောက်ရတာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ကြောင်းပြောနေကြပေမဲ့ ကျွန်မတို့လျှောက်ထားတာကတော့ အတော်ကိုအဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်မတို့ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ မျက်လုံးပြာပိုင်ရှင်လေး သုံးလအရွယ်ချိမ်းဆင်မိချာ (ဘဝပျော်ရွှင်မှု) ကို ရလိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့သူ့ကို အချစ်တွေအများကြီးပေးနိုင်မယ်၊ သူကလည်း ကျွန်မတို့ကိုပျော်ရွှင်မှု တွေယူဆောင်လာမယ်ဆိုတာသေချာတယ်။ ကလေးငယ်ကို ကျွန်မတို့လက်ထဲထည့်လိုက် တဲ့အချိန်ကစပြီး သူဟာကျွန်မတို့သားကလေးပဲလို့ ခံစားမိတယ်။’

ဂရာနက်တို့မောင်နှံသည် ချိမ်းကိုချစ်ကြသည်။ မိဘများဖြစ်ရသည်ကို အားရ ကြည်နူးသည်။ သူတို့ထံသို့ချိမ်းလာရောက်သည်မှာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင်ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်ထပ်ကလေး လိုချင်သေးသည်။ သားသမီးအရင်း မမွေးနိုင်သော်လည်း မွေးစား သားသမီးအများကြီးလိုချင်သည်။

သူတို့နောက်တစ်ဖန် လူးဝစ်ဂိုက်စ်သို့သွားပြန်သည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင် စောင့်ဆိုင်းစာရင်းမှာ ရှည်လျားသည့်အပြင် လူမှုဝန်ထမ်းများကထောက်ပြသည်မှာ ဂရာ နက်တို့အနေဖြင့် မွေးစားကလေးနောက်တစ်ယောက်လိုချင်သော်လည်း အခြားမိဘများ မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရရန်ပင် စောင့်ဆိုင်းနေရသဖြင့် မျှတမှုရှိမည်မဟုတ်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ‘ရှင်တို့ နိုင်ငံခြားမှာကလေးသွားရှာရင် ပိုမကောင်း သူးလား’ ဟု အကြံပြုသည်။

ဂရာနက်တို့မောင်နှံသည် မက္ကဆီကိုမှ ကလေးမွေးစားခြင်းဆိုင်ရာ ရှေ့နေတစ်ဦး နှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားသည်။ မက္ကဆီကိုမှ ကလေးမွေးစားခြင်းအေဂျင်စီသို့လည်း ကောင်း၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနသို့လည်းကောင်း လျှောက်လွှာပုံစံများတင်သည်။ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းအရ ခြောက်လကြာမြင့်မည်ဟု သူတို့သိရသည်။ သို့သော် ဆူရီမှတ်မိနေသည်မှာ ‘အံ့ဩစရာကောင်းတာက နှစ်လအကြာမှာ အေဂျင်စီကဖုန်းဆက်ပြီး မွေးစားနိုင်တဲ့ကလေး နှစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ ချက်ချင်းလာယူမှရမယ်လို့ပြောတယ်။’

‘ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ကလေးမွေးစားဖို့လျှောက်ထားတဲ့ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ် ‘ခရစ္စတီးနား’ လည်း နယူးယောက်ကနေ လေယာဉ်ခရီးနဲ့ပဲလိုက်လာတယ်။ အေဂျင်စီကို ရောက်တော့ ရှေ့နေကို သူ့လက်တစ်ဖက်စီမှာ ကလေးတစ်ယောက်စီပွေ့ထားပြီး စောင့်နေ တာ တွေ့ရတယ်။ သူက ခရစ္စတီးနားကို ကလေးတစ်ယောက်၊ ကျွန်မကိုကလေးတစ်ယောက်

လှမ်းပေးလိုက်တယ်။’

ကျွန်မက စူးစမ်းလိုစိတ်နဲ့ ‘ရှင်ဘယ်ကလေးကို ဘယ်သူ့ကိုပေးရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လဲ’ လို့မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီရှေ့နေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြန်ဖြေတယ်။ ‘အင်း... ကျွန်တော် ဘယ်ကလေး ဘယ်သူ့ကိုပေးမယ်ဆိုတဲ့ သီးခြားသတ်မှတ်ချက် မရှိပါ သူး။ ကျပန်းရွေးချယ်လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒါကို ကျွန်တော်စိတ်ကူးပေါက်ရာလို့ ပြောပြော၊ စေ့ဆော်မှုတစ်ခုခုကြောင့်လို့ပြောပြော၊ ထင်ရာမြင်ရာလုပ်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ကြိုက်သလို ပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိပါဘူး။’

သို့သော် ဂရာနက်တို့မောင်နှံက သူတို့ရသည့်ကလေး၏မွေးစားရင်းကိုကြည့်လိုက် သည့်အခါ အံ့ဩသွားရသည်။ ဆူရီမွေးနေ့နှင့်တစ်ထပ်တည်းကျသည့် စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက်ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့နေပြောသလိုထင်ရာမြင်ရာဟုတ်ပါ့မလား။ ထိုငါးလအရွယ် မက္ကဆီကန်ကလေးငယ်ကို ဆူရီတို့၏ ကွယ်လွန်သွားသူ ဘကြီးတစ်ယောက်၏နာမည်ဖြစ် သည့် ‘ဘာရွတ်’ ဟု မှည့်ခေါ်လိုက်သည်။ နာမည်နောက်တွင်မာတီတျာဟူး (ဘုရားသခင် ထံမှ လက်ဆောင်) ဟု ဖြည့်ထည့်လိုက်သည်။

ဂရာနက်တို့မိသားစု၏တတိယကလေးအဖြစ် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ငါး ရက်သာရှိသေးသည့် မက္ကဆီကန်ကလေးငယ်တစ်ဦးရောက်ရှိလာသည်။ ဘာရွတ်နှင့်မတူ။ ဤကလေးသည် ပင်ကိုအမေရိကန်သွေးအနည်းငယ်ပါသည်။ မျက်နှာပေါက်က အိန္ဒိယဆန် သည်။ ဖြောင့်သည့်ဆံပင်နက်ရှိသည်။ အသားညိုသည်။ သူ့ကို အဟူဗာလီဘာ (ဟီးဘရူး ဘာသာတွင် ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာ’) ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ ဂရာနက်တို့မိသားစုတွင် ချစ်ခြင်း မေတ္တာအလုံပယ်ရှိသည်။

တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာသည့် ဂရာနက်မိသားစုသည် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ စက်တင် ဘာလတွင် အစွရေးနိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် လေးလအရွယ် နာဗာယိုဆာဆိုသည့် အစွရေးဇာတိ အိန္ဒိယယိုယန်ကလေးတစ်ဦးကိုလည်း ကောင်း၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဆာဘရာလူမျိုးအေရိယယ်လာတစ်ဦးရာဆိုသည့် လေးနှစ် အရွယ်ကလေးတစ်ဦးကိုလည်းကောင်း ထပ်တိုးမွေးစားသည်။

‘ကျွန်မတို့ကလေးတွေအားလုံးထဲမှာ ဘာရွတ်က ကျန်းမာရေးအကောင်းဆုံးနဲ့ ဖျတ်လတ်မှုအရှိဆုံးပဲ။ သူက ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းသားအသင်းရဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ဂျူးမျက်မမြင်ကျောင်းမှာလည်း သူ့ဆန္ဒအလျောက် ပုံမှန်လုပ်အားပေးတယ်။ ထူးချွန်တဲ့ အားကစားသမားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကလေးငါးယောက် ထဲမှာ ဘာရွတ်က မကျန်းမာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ထူးခြားနေတယ်။’

'၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ သူ့အတွက် ဘာသာရေးအခမ်းအနား Bar Mitzvah ကျင်းပပြီး လပိုင်းအတွင်းမှာ ဘာရွတ်က သူ့ခြေထောက်မှာ တအားနာကျင်တဲ့ကြွက်တက်တာတွေ ဖြစ်လို့ ညအိပ်မရဘူးလို့ ညည်းတွားတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို မြို့နယ်ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်က သူ့ကိုသေချာစစ်ဆေးပေးပဲ ဘာရောဂါမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ ဘာရွတ်နာကျင် တာတွေလို့ ဆိုးလာရင် ပြန်လာခဲ့ဖို့နဲ့ စိတ်မပူဖို့ မှာလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြွက်တက်တာတွေ က ကြိမ်ရေပိုများလာပြီး နာကျင်မှုလည်းပိုသည်ထန်လာတယ်။ ဆရာဝန်ဆီပြန်သွားတော့ ထပ်စစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက် ဂျေရှုစလမ်မှာရှိတဲ့ ဘီကူးချိုလင်မိဆေးရုံကိုညွှန်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာဆေးစစ်ချက်တွေထပ်လုပ်ရတယ်။ နောက်တော့ ဒေါက်တာအာဇီကုန်ဆိုသူက ကျွန်မတို့ကို စိတ်မကောင်းစရာ ရောဂါစစ်တမ်းရလဒ်ကို ပြောပြတယ်။

'ဘာရွတ်ရဲ့ကျောက်ကပ်က လက်ရှိမှာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းပဲ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ပိုတက်ဆီယမ်ကလည်း ပုံမှန်ထက် တအားများနေတယ်။ ကျွန်တော်အခုလိုပြောပြတာ နည်းနည်းစောနေသေးပေမဲ့ သေချာတာကတော့ ဘာရွတ်မှာ နာတာရှည်ကျောက်ကပ် ရောဂါရှိနေတယ်။

ထပ်မံစစ်ဆေးချက်များအရ ဆရာဝန်ပြောပြချက်က မှန်နေသည်။ ဘာရွတ်၏ ကျောက်ကပ်နှစ်ခုစလုံး ပြင်းပြင်းထန်ထန်ချို့ယွင်းနေသည်။ သမားတော်များကနည်း အမျိုးမျိုးဖြင့်ကုသပေးသည်။ စောင့်ကြည့်မှတ်သားသည်။ သွေးပေါင်ချိန်ကို တစ်နေ့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တိုင်းသည်။ 'ခင်ဗျားတို့တစ်နှစ်လောက်နေရင်တော့ သူ့အနေအထား ပြန်ဆိုးလာမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားရမယ်' ဟု ဆရာဝန်များက ဂရာနက်တို့လင်မယားကို ပြောသည်။

ဆရာဝန်များမှားသည်။

ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်း ဘာရွတ်အခြေအနေဆိုးရွားလာသည်။ သွေး အားနည်းပြီး အားအင်ကုန်ခန်းကာ နုံးချည်လာသည်။ ခုတင်မှထရန်ပင် အားမရှိပါ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး အားကစားထူးချွန်သည့်ဘာရွတ်သည် ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် အတွင်း ဖြူရော်ရော်နှင့် သေးသွယ်ပါးလျှာတစ်ဦးဖြစ်သွားသည်။

ရောဂါစစ်ချက်ပထမရလဒ်နောက်ပိုင်း နှစ်လအကြာတွင် ဘာရွတ်သည် ခွဲစိတ် ကုသမှုများခံယူရသည်။ ယင်းတို့သည် ပထမတွင် ဘာရွတ်အားသက်သာစေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိတော့ပါ။ တစ်ခါက သန်မြန်ဖျတ်လတ်သော ဘာရွတ်သည် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် အရိုးပေါ်အရေတင်သာကျန်သည်။ အရေးပေါ်ခွဲ စိတ်မှုများ၊ ယာယီနှင့်အရေးပေါ်ဆီးလမ်းကြောင်းလွှဲခြင်းများ ပြုလုပ်သော်လည်း ရှုပ်ထွေး ခက်ခဲမှုများနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ဆရာဝန်က ဆူရီတို့မိသားစု စိတ်ထဲတွင်

ရှိသည့်စကားလုံးကို ပြောလာသည်။ ယင်းမှာ ကြီးလေးရှုပ်ထွေးလှသော 'ကျောက်ကပ် အစားထိုးကုသခြင်း' (Kidney Transplant) ဖြစ်သည်။

ဆူရီက ဆရာဝန်ကို 'ကျွန်မကျောက်ကပ်ကို ဘာရွတ်ကိုပေးချင်တယ်' ဟု ပြော သည်။ 'ဘာရွတ်နဲ့ကိုက်ညီမှုရှိမယ့် ကျောက်ကပ်အမျိုးအစားလိုအပ်ချက်စမ်းသပ်ရင် ကျွန်မ ကို အရင်ဆုံးစမ်းသပ်ပါ။

ဆရာဝန်က ဆူရီကိုငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ဆူရီတို့မိသားစုဝင်များနှင့် ပတ်သက် သည့်အကြောင်းအရာကိုသိနေသည့်ဆရာဝန်က ဘာရွတ်သည် မွေးစားသားဖြစ်မှန်းသိ သည်။

ဥရောပမျိုးရိုး အမေရိကန်တိုင်းရင်းသူ ဆူရီ၏ကျောက်ကပ်သည် မက္ကဆီကန်မျိုးရိုး ဘာရွတ်နှင့် ကိုက်ညီမှုရှိရန် ဖြစ်နိုင်ခြေနည်းပါးလှသည်။

ဆရာဝန်က 'ခင်ဗျားအဲဒါကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျိုးရိုးဗီဇ အရဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်မျိုးနွယ်အရဖြစ်ဖြစ် ဆက်နွယ်မှုမရှိရင် အစားထိုးကုသဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင် ခြေမရှိဘူး။

သို့သော် ဆူရီက နောက်မဆုတ်ပါ။ ဆရာဝန်များအား မလျှော့တမ်းတွန်းအားပေး သည်။ သာမန်မဟုတ်သည့် ဆူရီတို့မိသားစုစည်းလုံးမှုကိုကြည့်လျှင် ထက်သန်သောချစ် မေတ္တာကို သက်သေမြင်နိုင်သည်။

ဆရာဝန်က 'ခင်ဗျားစမ်းသပ်ခံရင် အချိန်ကုန်တာပဲရှိမယ်။ ခင်ဗျားကျောက်ကပ် လျှူနိုင်ဖို့ လိုအပ်ချက်သုံးခုရှိတယ်။ နံပါတ်တစ်- ခင်ဗျားရဲ့သွေးအမျိုးအစားက လူနာနဲ့လိုက် ဖက်ရမယ်။ နံပါတ်နှစ်- ခင်ဗျားတို့ခန္ဓာကိုယ်ပဋိဇာတ်ချင်းတူရမယ်။ နံပါတ်သုံး- အစား ထိုးမယ့်ကျောက်ကပ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ပဋိပစ္စည်း လူနာဆီမှာ မရှိမှလည်း ဖြစ်မယ်။

ဆူရီက ဇွတ်တရွတ်ပြောသည်။ 'ကျွန်မသွေးအမျိုးအစားကိုတော့ စစ်ဆေးကြည့် ပါ။

သွေးအမျိုးအစားစစ်ဆေးပြီးသောအခါ ဓာတ်ခွဲခန်းမှန်ထိမ်းက ဆူရီကိုစာနာ ထောက်ထားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီးပြောသည်။ 'အစ်မအနေနဲ့ အစ်မသားကို ကျောက် ကပ်လျှူချင်လို့ စမ်းသပ်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ အခုရလဒ်ကြောင့် အစ်မစိတ်ပျက်သွားမှာမို့ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်မရဲ့သွေးအမျိုးအစားက B Positive ဖြစ်နေတယ်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေရဲ့ ၈ ရာခိုင်နှုန်းမှာပဲ ဒီသွေးအမျိုးအစားရှိတယ်။

ဆူရီကစိတ်မပျက်သည့်အပြင် အမြူးသွားသည်။ 'ဒါကောင်းသတင်းပဲ။ ဘာရွတ်ရဲ့ သွေးအမျိုးအစားကလည်း B Positive ပဲ။

ထိုတိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး ဆူရီက ဆရာဝန်များကို သူ့နှုတ်

စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးက 'ဒါတကယ်ဗိုက်နာတာသေချာရဲ့လား' ဟု မေးသည်။
'အခုလေးပဲ သူ ကျွန်တော်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ မီးဖွားဖို့ ပထမအဆင့်စပြုလို့ ဆရာဝန်ကပြောတယ်တဲ့။ ပထမကလေးဖြစ်လို့ နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးတော့မှာ သေချာတယ်တဲ့။'

စားပွဲထိုးက စာနာစိတ်ဖြင့် 'ရှင်အိမ်ပြန်ဖို့ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ အတော်ကံဆိုးတာပဲ' ဟုပြောသည်။

'ဒီကနေအက်ကရွန်ကို လေယာဉ်ခရီးစဉ်မရှိဘူး။ ဘတ်စ်ကားနဲ့မီးရထားကလည်း မနက်မှထွက်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော်နောက်ကျသွားပြီ။'

လီလီယန်က တပ်သားဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ 'တစ်ဆိတ်လောက်၊ ရှင်တို့ပြောတာကို ကျွန်မ ကြားတယ်။ ရှင်သွားရမှာ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ်က အက်ကရွန်မြို့လား။ 'ဟုတ်ပါတယ်'။ တပ်သားက ပဟောဠိအကြည့်ဖြင့် လီလီယန်ကို ကြည့်သည်။

'အင်း။ ဒါက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲ' ဟု လီလီယန်က ပြုံးပြုံးပြောသည်။ 'ကျွန်မ နယူးကာဆယ်ကိုသွားနေတာ။ အက်ကရွန်က အဲဒီကနေ ကားနဲ့တစ်နာခွဲခရီးပဲ ဝေးတယ်။ ရှင်ကိုကျွန်မ နယူးကာဆယ်အထိ ခေါ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီကနေ ရှင်ကား ကြိုတစ်စီးနဲ့ ဆက်သွားနိုင်တယ်။'

တပ်သားက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး 'မယုံနိုင်စရာပဲ။ အစ်မက တအားသဘောကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ခရီးစရိတ် ပေးပါရစေ' ဟု ပြောသည်။

လီလီယန်က 'လုံးဝပေးစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မ နယူးကာဆယ်ကို သွားနေတာပဲလေ။ ရှင်ကို ကူညီနိုင်လို့ ဝမ်းသာတယ်' ဟု ပြန်ပြောသည်။

တစ်လမ်းလုံး တပ်သားက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတဖွဖွပြောသည်။ ကားဓာတ်ဆီဖိုးကို သူပေးပါရစေ၊ ဂိတ်ကြေးများလည်းပေးပါရစေ စသည်ဖြင့်ပြောနေသည်။ သို့သော်လီလီယန်က တပ်သားထက်ခေါင်းမာသည်။

'ရှင့်ငွေကို ကလေးအတွက်ထားပါ။ ကျွန်မနယူးကာဆယ်ကိုသွားနေတာလို့ ပြောပြီးပြီလေ။'

နယူးကာဆယ်သို့ရောက်ပြီးနောက်လီလီယန်က တပ်သားကို ရောက်ကြောင်းပြောရန် ကားနောက်ခန်းသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တပ်သားက နောက်ထိုင်ခုံတွင် အိပ်မောကျနေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် လီလီယန်က သနားသွားသည်။ 'အင်း။ သူပထမကလေးတဲ့။ သူ အက်ကရွန်ကို ဆက်သွားဖို့ကားကြုံမရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီလောက်လာပြီးမှတော့ သူမိန်းမကလေးမွေးတာကို အချိန်မီသွားချင်မှာပဲ။'

လီလီယန်ကတပ်သားငယ်ကို နယူးကာဆယ်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းနို့ပြု မပြော

ကူညီတတ်သူ

လီလီယန်မိလာသည် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့်က တက်ကြွပြီး အပူအပင်ကင်းသောမိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူက ခရီးရှည်များကို ကားမောင်းရခြင်း နှစ်သက်သည်။ အမောခံနိုင်သည်။ သူများကိုကူညီတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုလူအများက အကူအညီအမျိုးမျိုးတောင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏စိတ်နေစိတ်ထားကောင်းမှုကြောင့် သူ့နေရပ်ဖြစ်သည့် ပဲခံဆိလ်ပေးနီးယားပြည်နယ် နယူးကာဆယ်မြို့မှတပ်သားနှစ်ဦးကို အိုကလာဟိုးမားပြည်နယ် ဖိတ်ဆီးလ်တပ်သို့ ကားမောင်းပို့ပေးရန် တာဝန်လွှဲအပ်ခံရသည်။ ထိုတပ်သားနှစ်ယောက်ကို ပို့ပြီးသည်နှင့် လီလီယန်က အိမ်သို့ချက်ချင်းပြန်ရန် ဦးတည်မောင်းသည်။ သို့သော် အဝေးပြေးလမ်းအတိုင်း မောင်းနေစဉ် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

'နင်က လက်တွေ့မဆန်ဘူး' ဟု သူ့ဘာသာပြောသည်။ 'အိမ်အပြန်လမ်းက ၁၈ နာရီတောင်မောင်းရမှာဆိုတော့ ကော်ဖီလေးဘာလေး ဝင်ဝယ်သင့်တယ်။'

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးတွင် မီးထိန်ထိန်လင်းနေသော စားသောက်ဆိုင်ငယ်တစ်ခုကိုတွေ့သည်။ သူကားဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ကားထဲမှ သူ့ဓာတ်ဘူးကိုယူပြီး ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲထိုးကို ဓာတ်ဘူးအပြည့် ကော်ဖီထည့်ပေးရန် ပြောလိုက်သည်။ ကောင်တာတွင်ရပ်စောင့်နေစဉ် သူ့သောက်ရန် ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်းမှာလိုက်သည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ ကော်ဖီစုပ်သောက်နေစဉ် ငိုညည်းသံတစ်ခုက သူ့အတွေးကို ပျက်စေသည်။

သူနှင့်အနည်းငယ်သာကွာလှမ်းသော ခုံတစ်ခုတွင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် တပ်သားတစ်ဦးက တိတ်တိတ်ကလေးငိုညည်းနေသည်။ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တပ်သားကို ကြိုးစားနှစ်သိမ့်ပေးနေသော်လည်း အရာရောက်ပုံမပေါ်ပါ။ လီလီယန်က တပ်သားပြောနေသည့်စကားကို နားစွင့်လိုက်သည်။

'ဒါ ကျွန်တော့်ပထမကလေးပဲ။ ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ ကျွန်တော်တအားသွားချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကလေးမွေးတာကို ကျွန်တော်လွတ်သွားတော့မယ်။'

တော့ရန်နှင့် အက်ကရွန်ဆေးရုံအထိ ကားမောင်းပို့ပေးရန် မဆိုင်းမတွဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
'ငါ့အတွက် သုံးနာရီကားမောင်းရဲ့ပဲ။ သူ့အတွက်ဘဝတစ်သက်တာ အရေးကြီးတယ်လေ။'

အက်ကရွန်သို့ရောက်သောအခါ လီလီယန်က တပ်သားကို ညင်သာစွာနှိုးပြီး ဆေးရုံရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ လူငယ်ကအံ့အားသင့်ပြီး လီလီယန်ကိုငေး စိုက်ကြည့်သည်။ သူ၏သဘောကောင်းခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသည်။ 'အစ်မက ကျွန်တော့် ကို တကယ်ကူညီလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ အစ်မနာမည်နဲ့လိပ်စာ ကျွန်တော့်ကိုပေးမလား။ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးတင်လွှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပို့လို့ရအောင်ပေါ့။'

လီလီယန်က အလျှော့မပေးပါ။ 'အဲဒါတွေ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ ကလေး အတွက်ပဲ ငွေသုံးပါ။ သူ့အတွက် ငွေလိုလိမ့်မယ်။ မယုံရင်စောင့်ကြည့်။ ကျွန်မကူညီခွင့် ရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်။ ကံကောင်းပါစေ။ ကျွန်မပြန်တော့မယ်နော်။ ထို့နောက် လီလီယန် က ကားကို မြန်မြန်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် နယူးကာဆယ်သို့ပြန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုနေရာသို့ တစ်နာရီခွဲကား မောင်းရမည်။ လီလီယန်ကဲ့သို့ မမောနိုင်မပန်းနိုင်သူတစ်ယောက်အတွက်ပင် ယခုမောပန်း ပြီး အားအင်ကုန်ခန်းလာပြီဖြစ်သည်။ နံနက် ၃ နာရီလည်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် လီလီယန်အလိုချင်ဆုံးမှာ အိပ်စက်ရန် ခုတင်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

'သိပြီ။ ငါဒေါ်ရသီဆီမှာ သွားအိပ်မယ်။'

လီလီယန်အစ်မဒေါ်ရသီသည် အက်ကရွန်မှဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးသော ကင့်မြို့၏ နောက်တွဲလူနေယာဉ်များ ရပ်နားစခန်းတွင်နေထိုင်သည်။ အချိန်မတော်ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့အစ်မက သူ့ကိုဝမ်းသာအားရကြိုဆိုမည်ကိုသိနေသည်။

သို့သော် အစ်မ၏ နောက်တွဲယာဉ်သို့ရောက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သောအခါ တုံ့ပြန်မှု ဘာမှမရှိပေ။ 'ထူးဆန်းလိုက်တာ။ အစ်မဒေါ်ရသီက အအိပ်ဆတ်တဲ့လူမျိုးပဲ။ လီလီယန်က ဘေးဘက်ကပတ်ပြီး အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်တံခါးကို နာနာထုသည်။ ဒေါ်ရသီ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို လာဖွင့်ကြည့်ရန်စောင့်သည်။ ဒေါ်ရသီမဟုတ်လျှင်ပင် အဘွား လူစီးလ်၊ သို့မဟုတ် တူမလေးဒက်ဘီ၊ တူမလေးအယ်ဒီ၊ တစ်ယောက်ယောက်ထလာမည်ဟု မျှော်လင့်သည်။ သို့သော် တစ်ယောက်မှ ထမလာပါ။

လီလီယန်အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ပြန်ပြေးပြီး နာနာထုသည်။ ရလဒ်မရှိပါ။ သို့သော် ဘေးယာဉ်တွဲမှလူက အသံဗလံများကြောင့်နိုးသွားသည်။ 'တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့လား' ဟုမေး သည်။ ထိုသူက ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့်ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် လီလီယန်က ဂက်စ်အနံ့ရ သည်။ အိမ်နီးချင်းကို အမြန်လက်ယပ်ခေါ်ပြီး 'ကျွန်မထင်တယ်၊ ကျွန်မအစ်မနဲ့မိသားစု

တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ သူတို့ကို နှိုးလို့မရဘူး။ အခုဂက်စ်အနံ့လည်းရတယ်။ အစ်ကိုခဏလာပြီး ဂက်စ်အနံ့ရလားလို့ရှုကြည့်ပါဦး။'

အိမ်နီးချင်းကပြေးလာပြီး ရှုကြည့်ရာ 'ဂက်စ်အနံ့သေချာသလောက်ပဲ။ ကျွန်တော့် ကားထဲက တန်ဆာပလာသွားယူလိုက်ဦးမယ်။'

ထိုသူပြန်လာပြီး ဒေါ်ရသီယာဉ်တံခါးကို တိုင်ယာတူရွင်းဖြင့်ကလော်ဖွင့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်တွဲယာဉ်အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သောအခါ သူတို့ကိုခိုင်းရံလာသည့် ဂက်စ်ငွေ့များကြောင့် အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ အိပ်ခန်းများတွင် မူးလဲနေသော ဒေါ်ရသီ နှင့်မိသားစုဝင်များကိုတွေ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါ်ရသီတို့အားလုံးကို အိမ်ပြင်အေးမြ လန်းဆန်းသောနေရာသို့ ဆွဲထုတ်ကြသည်။ ကံကောင်းသဖြင့် တစ်ယောက်မကျန် အသက် ရှင်သည်။

နောက်အနှစ် ၂၀ တွင်ပင် လီလီယန်မိလာတစ်ယောက် ဘုရားသခင်၏ ကရုဏာ တော်ကို အံ့ဩမဆုံးဖြစ်လျက်ပင်ရှိသေးသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သူ့ဘဝခံယူချက်ကို နက်နဲစေသည်။

'ကျွန်မသာ အိုကလာဟိုးမားကတပ်သားကို မခေါ်ခဲ့ရင် အဲဒီညက ကျွန်မအစ်မနဲ့ မိသားစု အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြမှာပဲ။ တစ်ခါတလေကျရင် သူများကိုကူညီတဲ့အခါ အဲဒီ အကူအညီရဲ့ကျေးဇူးကို အများဆုံးခံစားရတာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ။'

စစ်ကြီးက တော်တော်နှင့်မပြီးပါ။ သူတို့စာဖြင့်ဆက်သွယ်ကြသည်။ တစ်နေ့တွင် အဲလ်ကခွင့်ရက်ရသည်။ သို့သော် သူ့မိဘများရှိရာ ဒီထရွိုက်မြို့သို့ပြန်ရသည်။ ထို့နောက်တွင် ပစ်ဖိတ်ရှိ မာရှယ်ကျွန်းသို့ပြောင်းရွှေ့ရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး သွားသောအခါ အဲလ်က သူ့ချစ်သူမိန်းကလေးရှိရာ ဂျက်ဆန်ဗီးလ်သို့ ချက်ချင်းသွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး သုံးရက်တိုင်တိုင်တွေ့ကြသည်။ အဲလ်မှ ဒီထရွိုက်သို့ပြန်သွားသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စာဖြင့် ဆက်သွယ်ကြသည်။ သို့သော် စစ်ကြီးက လူတိုင်းကိုအနေမကျဖြစ်စေသည်။ စာများသည် ပထမခြားလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မရေးဖြစ်ကြတော့ပါ။

ဂျက်က သူ့ဘာသာတွေ့သည်။ 'ဂျက်က ဒီကောင်ကလေးက ဘယ်တော့မှ နှင့်ဆီ ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်သင့်ပြီ ထင်တယ်'။

ဂျက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ အဲလ်ထံ စာရေးအကြောင်းကြားသည်။ ထိုစာကြောင့် အဲလ်အသဲကွဲနေသည်မှာ ခုနစ်နှစ်ကြာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဲလ်လည်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ သားသမီးများပြုစုပျိုးထောင်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အသွယ်မရှိ၍မသိကြသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံးတွင် သားသမီးငါးယောက်စီရှိကြသည်။ ဂျက်၏ခင်ပွန်းက ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဆုံးပါးသည်။

သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံသည့် ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှ နောက် ၅၄ နှစ်အကြာ ၁၉၉၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်တွင် မုဆိုးမတစ်ဦးသည် တနင်္ဂနွေနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသည်။ သူက အမှတ်တရပစ္စည်းဟောင်းများကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေသည်။ သူ့ကို သူ့သူငယ်ချင်းများက အမှိုက်စုသူဟု ခေါ်ကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ မလိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများကို ရှင်းထုတ်ပစ်မှဖြစ်မည်။

ထိုစဉ် အတော်ကြေမူးပြီးအဝါရောင်ထနေသော စက္ကူတစ်ပိုင်းကိုတွေ့သည်။ ထိုစက္ကူအပိုင်းအစတွင် နာမည်တစ်ခုနှင့် လိပ်စာတစ်ခုရေးထားသည်။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝက ဆယ်စဉ်တန် အော်တိုဂရပ်ဖ်စာအုပ်ကလေးမှ စာမျက်နှာကလေးတစ်ရွက်ဖြစ်သည်။

'ကျွန်မ အဲဒီစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်မဘယ်ပြောင်းပြောင်း တောက်လျှောက်ယူသွားတာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်တယ်။ ကျွန်မ အဲဒီစာမျက်နှာကို စာအုပ်ထဲက ဆုတ်ဖြုတ်ထုတ်ထားတာကတော့ ကျွန်မယောက်ျား မကြိုက်မှာစိုးလို့ပဲ။ ဒီစာရွက်ကလေးကို တခြားစာရွက်ဟောင်းတွေကြားထဲမှာ အဲဒီနေ့ကတွေ့လိုက်တော့ ကျွန်မအံ့သြသွားတယ်။ အဲလ်က ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာ ပစ်ဖိတ်ကိုမသွားခင် စာရွက်မှာလက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တယ်။ ဂျက်ထံတွင် အမှတ်တရ ထိုတစ်ခုတည်းသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ သူက စာရွက်ပိုင်းကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမှိုက်ခြင်းထဲ ထည့်သည်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ပြန်ကောက်သိမ်းသည်။ တတိယတစ်ကြိမ်အပြီး

ထာဝရချစ်သူ

အချိန်ကာလမှာ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ဝေးကရှောင်ဟိုင်းအထက်တန်းကျောင်းက ၁၇ နှစ်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကျောင်းပြီးပြီးနောက် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ဂျက်ဆန်ဗီးလ်မြို့သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ စစ်ကာလဖြစ်ပြီး တောင်ဘက်ပိုင်းရှိ အိမ်နီးချင်းမြို့ကြီးတွင် အလုပ်ရှာရလွယ်သဖြင့် ဂျက်ယူနစ်က ထိုမြို့သို့သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူကသူ့အစ်မနှင့်အတူနေသည်။ ထိုနှစ်တနင်္ဂနွေမွန်းလွဲပိုင်းတစ်ရက်တွင် သူနှင့် သူ့အစ်မတို့သည် မြို့ထဲတွင် လမ်းသွားလျှောက်ကြသည်။ ဆိုင်ပြတင်းများမှ ခင်းကျင်းပစ္စည်းများကိုကြည့်ကြသည်။ ကွန်ဖက်ဒရိတ်ဥယျာဉ်သို့သွားကြသည်။ ထို့နောက် ထိုဥယျာဉ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ငယ်တစ်ခုသို့ ဝင်ကြသည်။

ထိုဆိုင်သို့ ပယ်န်ဆီလ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ စကရင်တန်မြို့မှ ရေတပ်သားအဲလ်ဆန်းဒေါလည်းလာသည်။ သူက ဂျက်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိကြသည်။

ထိုနေ့ရာသီတစ်လျှောက် အဲလ်က သူ၏ရေတပ်လေကြောင်းသင်တန်းက အားလပ်ခွင့်ရတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးချိန်းတွေ့ကြသည်။ သူတို့ပို၍ပို၍ ရင်းနှီးလာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျက်က ဂရေဟောင်းအဝေးပြေးဘတ်စ်ကားဖြင့် ဝေးကရှောင်က မိဘများထံသွားလည်သည်။ ဆန်းဒေါက မကြာခဏဆိုသလို ဂျက်ပြန်မည်နေ့အရောက် ဝေးကရှောင်သို့ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားဖြင့် လိုက်လာပြီး ဂျက်နှင့်အတူ ဂျက်ဆန်ဗီးလ်သို့ပြန်ကြသည်။ သို့သော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက ချစ်သူနှစ်ဦးကြား ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သည်။

အဲလ်သည် ဆန်းဒီယေဂိုသို့လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် ပစ်ဖိတ်ရှိ ဣဒါလ်တူးမြောင်းသို့လည်းကောင်း ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ စစ်ပွဲများအကြား အဲလ်က အထူးကျွန်မဆန်ပါ။ ဝေးကရှောင်အထက်တန်းကျောင်းကပွဲမှ ဂျက်၏ဓာတ်ပုံကလေးက သူနှင့်အတူ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ဘာသာ ပြောသည်။ 'ဖြစ်ချင်တာဖြစ်တော့။ ငါသူ့ကိုဖုန်းဆက်မယ်။ သူ့မိန်းမကိုင်ရင် သူ့သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်လို့ ပြောလိုက်မယ်။ ပြီးရင် သူ့နဲ့အရင်ကအကြောင်း ကလေးတွေကို ရယ်ရယ်မောမောပြောကြမယ်။'

သို့သော် ဖုန်းကိုင်သည့်မိန်းမ မရှိပါ။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်က ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ သားအကြီးတစ်ယောက် ဖုန်းလာကိုင်သည်။ ဂျဲနက်၏အမှာစကားကို မှတ်ထားပေးသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အဲလ်ကဖုန်းပြန်ခေါ်သည်။ ဂျဲနက်က ဖုန်းကိုင်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဖြေကြားစက်မှအသံသွင်းပေးထားသည့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ အတွင်း မကြားခဲ့ရ သော အဲလ်၏အသံကို သူ့ကြိမ်ဖန်များစွာ နားထောင်သည်မှာ တိပ်သားပင်ပါးလာသည်။ ညဉ့်နက်သောအခါ သူ့အဲလ်ထံဖုန်းခေါ်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆယ်ကျော် သက်များကဲ့သို့ မနားတမ်းဖုန်းပြောကြသည်။

အဲလ်က ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားပြီး ပြောပြသည်။ 'ကျွန်တော် သူ့ကိုပြောတယ်၊ ပထမတစ်ကြိမ်က ကိုယ်မင်းကို ရွေးထုတ်တယ်။ အခုတစ်ကြိမ်က မင်းကိုယ့်ကိုရွေးထုတ်တယ် (အမှိုက်ခြင်းထဲကလေ)။'

သူတို့ဒီဇင်ဘာလတွင် တစ်ကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ကြသည်။ နှစ်ပတ်ကြာသော် အဲလ်က ဝေးကရှောင်သို့ပြောင်းရွှေ့သည်။ ထိုနေရာတွင် နေမှဖြစ်မည်။ လာမည့်စနေနေ့တွင် သူ့မဖြစ်မနေတက်ရောက်ရမည့် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုရှိသည်။

မှန်ပါသည်။ အဲလ်နှင့်ဂျဲနက်တို့နှစ်ဦးသည်ဂျက်ဆန်ဗီးလ်မြို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကလေးတွင် ဆုံတွေ့ကြပြီး ၅၅ နှစ်အကြာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၇ ရက်နေ့မွန်းလွဲ ၂ နာရီတွင် စိန်ဂျိုးဇက်ကက်သလစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ လက်ထပ်ကြသည်။ ဂျဲနက်က ၇၂ နှစ်၊ အဲလ်က ၇၄ နှစ်တွင် သူတို့အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်ရှင်သန်စေသည်။

'တချို့ကိစ္စတွေက ဘဝမှာ ကြိုတင်စီမံပြီးသားလိုပဲ ခံစားရတယ်' ဟု ဂျဲနက်က ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်မပေါင်းစည်းမီ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏အတွေးအာရုံတွင် အပြန်အလှန်အသီးသီးရှိနေကြသည်။ အဲလ်ကပြောသည်။ 'ဂျဲနက်ဖုန်းမဆက်ခင်တစ်လ အလိုမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရင်း ကျွန်တော့်အိမ်အောက်ခန်းမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲကထုတ်ယူထားတဲ့ ဂျဲနက်ရဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုတွေ့ချင်လိုက်တာလို့ ကိုယ့်ဘာသာပြောမိတယ်။ တစ်လအကြာမှာ သူ့ဆီကဖုန်းလာတော့ အံ့သြပေမဲ့လည်း သိပ် တော့မအံ့သြဘူး။'

ဂျဲနက်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ 'ကျွန်မသူငယ်ချင်းဆူးကို ပြောမိတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလဲလို့တော့ တပ်အပ်မပြောနိုင်ပေမဲ့ တစ်ခုခု

ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်လို့။ တစ်လကြာတော့ အဲလ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါတဲ့စာရွက်ပိုင်း ကလေးကို တွေ့တာပဲ။ သူ့လိပ်စာတွေ့သော်လည်း လိပ်စာဟောင်း ဖြစ်နေသည်။ 'ကျွန်မ ဒီထရွိုက်၊ မီချီဂန်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တယ်လီဖုန်းစံစမ်းရေးဌာနကို ဆက်သွယ်တယ်။ အော်ပရေ တာက အဲလ်ဆန်းဒေါ့တာ မတွေ့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီတစ်ခု မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတော့ အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ အနီးအနားဧရိယာတွေမှာ အဲဒီနာမည်မျိုး ရှာခိုင်းလိုက်တယ်။ အော်ပရေတာက ရှာတွေ့တယ်။ အဲဒီအော်ပရေတာကို ကျေးဇူးရှိတယ်။'

ဒီဇင်ဘာလတွင် ဂျက်ဆန်ဗီးလ်လေဆိပ်၌ ဂျဲနက်နှင့်အဲလ်တို့နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ခြင်း သည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ဖြစ်သည်။ ဂျဲနက်ကပြောသည်။ 'ကျွန်မပျော်လွန်းလို့မိမယ်ထင် ထားတာ သူကစဉ်တယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ဖက်တွေအပေါ်မှာ သစ္စာရှိ ကြတယ်။ မိသားစုအပေါ်မှာလည်းကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ အမြဲသတိရ နေခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မသိတဲ့ယောက်ျားလေးတိုင်းကို စိတ်ထဲမှာ သူ့နဲ့နှိုင်းယှဉ်မိတယ်။'

အဲလ်ကပြောသည်။ 'ဂျဲနက်က တောင်ပိုင်း ဂျော်ဂျီယာက အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်စတွေ့ကတည်းက သူ့ကိုသဘောကျတယ်။ သူ့နဲ့ ကွဲသွားတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။'

ထိုစဉ်က ဂျက်ဆန်ဗီးလ်တွင် ချိန်းတွေ့လျှင် သူတို့ဘာလုပ်ကြသနည်း။ 'ကျွန်တော် တို့ သီချင်းတွေအတူတူနားထောင်ကြတယ်။ အခုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။'

ဂျဲနက်က ပြောသည်။ 'တစ်ခါတလေ ကျွန်မ ကိုယ့်အသားကိုယ်ဆိတ်ပြီး တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေ့ဝေမိတယ်။ တစ်နေ့က မီးဖိုချောင်စားပွဲတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထိုင်နေ ကြရင်းနဲ့ ငါအဲလ်ဆန်းဒေါ့စကားပြောနေတာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးမိတယ်။'

ဤအဖြစ်အပျက်များကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမငြင်းဆိုမည့်အချက်နှစ်ချက်မှာ ထက်ကောင်းကင်မှ ထူးကဲသည့်စစ်တုရင်ဝိဇ္ဇာကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘဝကကြမ္မာများကို ရွှေ ကစားနေသည်ဆိုခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာစွမ်းအားသည် ထာဝရတည်မြဲသည်ဆိုခြင်း တို့ပင်ဖြစ်သည်။

Larry Purdom

ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် အိမ်ငယ်လေး တစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်မရှိသော မိခင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကောလိပ်တက်သည်။ သားသမီးများကို ရှိစုမဲ့စုနှင့်ပျိုးထောင်သည်။ ခရစ္စမတ် သည် မျှော်လင့်အားရဖွယ် မရှိပါ။ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အမှန် တရားကို နာကျင်စွာရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့ 'ဆင်းရဲသည်'။

ကျွန်မတို့အိမ်ငယ်ကလေး၏ ဧည့်ခန်းဘေး၌ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိသည်။ နှစ်ခန်း စလုံးမှာ သေးလွန်းသဖြင့် သမီးအငယ်ဆုံး၏ကလေးခုတင်ကို မနည်းဝင်အောင် ထည့်ရ သည်။ သား၏ခုတင်နှင့် အဝတ်ဗီရိုကို နောက်တစ်ခန်းတွင် မနည်းထည့်ရသည်။ တစ်ခန်း တည်းတွင် နှစ်ယောက်နေရန် မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ပါ။ ညဆိုလျှင် ကျွန်မဧည့်ခန်းတွင် အိပ်ရာ ခင်းအိပ်သည်။ အိမ်ထဲတွင်စတုရန်းငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်မတို့တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် ပေအနည်းငယ်သာကွာခြားသောနေရာတွင် ရှိကြသည်။ ကလေးများ၏အခန်းများ တွင် တံခါးမရှိသဖြင့် သူတို့ကို အချိန်မရွေးမြင်နေရသည်။ သူတို့လည်း ကျွန်မနှင့်နီးစပ်မှုကို ခံစားရပြီး လုံခြုံမှုရှိသည်။ အိမ်ကျယ်နေလျှင်ပင် ထိုသို့ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

ထိုညက ၁၁ နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး နှင်းများက ညင်သာစွာနှင့်တိတ်ဆိတ်စွာကျ နေသည်။ ကျွန်မပြတင်းပေါက်တွင် စောင်ခြုံထိုင်ပြီး လရောင်တွင် နှင်းဖတ်ကလေးများ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို လက်သီးထုသံ ကြောင့် တံခါးကတုန်ခါနေသည်။ အချိန်မတော်တံခါးခေါက်ခြင်းအတွက် ကျွန်မစိုးရိမ် စိတ်ဖြင့် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ သူစိမ်းအချို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကအားရပါးရ ပြုံးနေ ကြပြီး လက်ထဲတွင်လည်း ဘူးများ၊ အိတ်များပွေ့ပိုက်ထားသည်။ ကျွန်မ ဇဝေဝေဖြစ်သွား သော်လည်း သူတို့ကိုအပြန်အလှန် ပြုံးပြလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်ကရှေ့တိုးလာပြီး 'ညီမက ဆူဇန်မဟုတ်လား' ဟု မေးသည်။ သူ လက်ထဲမှ ဘူးတစ်ဘူးကို လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်မစကားတစ်လုံးမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်း

ညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မကို ဉာဏ်နည်းသူတစ်ဦးဟုပင် ထင်မြင်နိုင်သည်။

'ဒါတွေက ညီမအတွက်ပါ။ အမျိုးသမီးက နောက်ထပ်ဘူးတစ်ဘူးကို ကျွန်မကို ထိုးပေးလိုက်ပြီး အားပါးတရပြုံးပြသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှမီးရောင်နှင့် အပြင်၌ကျနေသော နှင်းတို့က ထိုအမျိုးသမီးဆံပင်ကို အရောင်ဖြာစေသဖြင့် နတ်မိမယ်အလားပုံပန်းဖြစ်စေ သည်။ ကျွန်မ သူပေးသောဘူးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘူးထဲတွင် စားစရာအပြည့်ပါသည်။ ပြည့်ဖြိုးသော ကြက်ဆင်တစ်ကောင်နှင့် ရိုးရာခရစ္စမတ်ညစာစားပွဲတစ်ခုအတွက် လိုအပ် သောအစားအစာအားလုံး ပါဝင်သည်။ သူတို့ ဘာကြောင့်ရောက်လာသည်ကို သိရှိလိုက် သောအခါ ကျွန်မ မျက်ရည်များဝဲလာသည်။

ကျွန်မ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာပြီး သူတို့ကိုအိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည်နောက်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်ပါပြီး သူတို့လက်ထဲမှ ကျွန်မမိသားစုအတွက် လက်ဆောင်များ၏အလေးချိန်ဖြင့် ယိမ်းပင်ထိုးနေသည်။ ဤချစ်စရာကောင်းသောမိသားစု သည် ကျွန်မတို့သိပင်မသိသော သူစိမ်းများဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့လိုအပ်ချက်ကိုသိပုံရ သည်။ ကျွန်မတို့တစ်ယောက်ချင်းအတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုစီပါသည်။ ခရစ္စမတ်နေ့တွင် ချက်ပြုတ်ရန် အစုံပါသည်။ အပိုဆာထားများလည်း ပါသည်။ လှပသည့်ခရစ္စမတ်ပွဲ တစ်ပွဲဆင်နွှဲနိုင်တော့မည်ကို မြင်ယောင်ပြီး ပျော်ရွှင်မိသည်။ ကျွန်မတောင့်တသော ခရစ္စ မတ်ပွဲကလေးသည် ကျွန်မရှေ့တွင် ပုံပေါ်လျက်ရှိသည်။

ထို့နောက် ထိုမိသားစုသည် ကျွန်မကိုစာအိတ်တစ်အိတ်ပေးသည်။ ပြုံးပြကြသည်။ တစ်ယောက်စီပွေ့ဖက်သည်။ 'ပျော်ရွှင်သောခရစ္စမတ်ဖြစ်ပါစေ'ဟု ဆုတောင်းပြီး ညဉ့်နက် ထဲသို့ ပြန်ပျောက်သွားကြသည်။ အချိန်မိနစ်ပိုင်းမျှသာကြာသော်လည်း နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်ဟု ထင်ရသည်။

အံ့အားသင့်နေသောကျွန်မသည် ကျွန်မပတ်လည်နှင့် ခြေရင်းတွင် ပြန်ကျနေသော ဘူးများ၊ လက်ဆောင်များကိုကြည့်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပျော်ရွှင်မိသည်။ ကျွန်မငို သည်။ ကျေးဇူးတင်စွာငိုသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်းငြိမ်းချမ်းသွားသည်။ ဘုရားသခင်၏ နွေးထွေးသောချစ်မေတ္တာသည် ကျွန်မ၏အိမ်ငယ်ကလေးထဲသို့ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို စောင်တစ်ထည်ကဲ့သို့ လွှမ်းခြုံပေးသည်။ ကျွန်မဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုးကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် စာအိတ်ကို ကျွန်မသတိရ၍ ယင်းကိုဖြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ ငါးဒေါ်လာတန်၊ ဆယ်ဒေါ်လာတန်နှင့် ၂၀ ဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူ များသည် ကြမ်းပေါ်သို့ဖျတ်ခနဲလွင့်ကျသည်။ ကျွန်မကောက်ယူပြီး ရေတွက်လိုက်သော အခါ စုစုပေါင်းဒေါ်လာတစ်ရာ ရှိသည်။ ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရဖြင့် 'ဒေါ်လာတစ်ရာ'

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့၏ဧည့်သည်များ မည်သို့မှမသိနိုင်သောအကြောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်မ အနေဖြင့် မကြာသေးမီကပင် ဂက်စ်ကုမ္ပဏီမှဂက်စ်ဖြတ်မည်ဟု သတိပေးစာရထားသည်။ ခရစ္စမတ်တွင် ကျွန်မကလေးများ နွေးနွေးထွေးထွေးမနေနိုင်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ဒေါ်လာ တစ်ရာသည် ဂက်စ်အကြွေးပေးဆောင်ရန်နှင့် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင် ဝယ်ရန် လုံ လောက်သည်။ ထိုနှစ်ခရစ္စမတ်အတွက် လိုအပ်ချက်များ ပြည့်စုံသွားသည်။

ထိုစေတနာကောင်းသော ခရစ္စမတ်မိသားစုမှ ကျွန်မတို့ထံ လာရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်များကြာညောင်းခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီး မိသားစုလည်း အဆင်ပြေ နေသည်။ ထို ၁၉၉၃ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်ပြီးကတည်းက ခရစ္စမတ်ရောက်တိုင်း ကျွန်မတို့ထက် ဆင်းရဲသောမိသားစုတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီး လက်ဆောင်များနှင့် တတ်နိုင်သည့်ငွေသားလက် ဆောင်ပေးသည့်အလေ့အထကို ပြုကျင့်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ရရှိခဲ့သောပျော်ရွှင်မှုကို လက်ဆင့် ကမ်းသည့် 'လှိုင်းတွန့်အကျိုးဆက်' (Ripple Effect) ဖြစ်သည်။ ဤအကျိုးဆက်ကို ကျွန်မတို့ မျှဝေလိုက်သောမိသားစုများမှ ဆက်လက်ရှင်သန်စေမည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါသည်။

Susan Fahnce

စိတ်တူကိုယ်မျှ

ကျွန်မစန္ဒီကိုတွေ့ရန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျွန်မ၏အယ်ဒီတာက ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် စိတ်နေသဘောထားတူသည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်မ သူနှင့်စာအဆက်အသွယ် စလုပ်ကတည်းက အယ်ဒီတာမှန်သည်ကိုတွေ့ရှိသည်။ စန္ဒီက ရုပ်ပုံဒီဇိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သလို လက်ရေးလှပညာရှင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ သူ့လက်ရာများသည် သွက်လက်လှပ ပြီး အမျိုးစုံလင်သည်။ ပျော်စေပြက်စေလည်းလုပ်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် စာညှပ်ကတ် ပြားများပေါ်တွင် သူရေးဆွဲထားသော အေရီယန်းအမည်ရှိ နတ်မိမယ်လေးရုပ်ပုံဖြစ်သည်။ ထိုကတ်ပြားများကို လူများအားပေးတတ်သည့် အလေ့အထရှိသည်။ များသောအားဖြင့် 'ယုံကြည်သူများသို့ အံ့ဖွယ်သရဲတို့ဖြစ်တတ်သည်' ဆိုသည့် ဆိုထုံးကိုပါ ရေးထည့်ထားသည်။ ကျွန်မနှင့်စိတ်တူသဘောတူ မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်။

စန္ဒီနှင့်ကျွန်မတို့ လူချင်းတွေ့လိုသည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိလှပါ။ ကျွန်မက မြောက်ပိုင်းဒါကိုတာတွင်နေထိုင်ပြီး သူက မက်ဆာချူးဆက်တွင်နေထိုင်သည်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးပေါက်သည့်အတိုင်း သူ့ဆီကို စာရေးပြီးပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့မိသားစု လူလိုလ တွင် မာသာဇီစပျစ်ခြံသို့ အပန်းဖြေခရီးသွားရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ ထိုကာလတွင် လုံးဝအားနေမည့်နေရက်တစ်ရက်ရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ သူထံမှပြန်လာသည့်ထူးခြား သည့်ပြန်ကြားချက်အရ သူသည် သူ့မိဘများရှိရာ ကိပ်ကော့ဒ်သို့ ထိုနေ့တွင်ပင် သွားစရာရှိ သည်။ ကျွန်မက ထိုနေရာသို့ကူးတို့စက်လှေဖြင့် လာရောက်နိုင်ကြောင်းပြောရာ သူက ကျွန်မတို့တွေ့ဆုံရာသို့ သူ့မိခင်ကို ခေါ်လာနိုင်မည်လားမေးသည်။

ကျွန်မတို့အကြား နွေးထွေးသော စာအဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည်မှန်သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် စန္ဒီသည် သူ့စိမ်းတစ်ဦးသာဖြစ်၍ ကျွန်မစိတ်လှုပ်ရှားသည်။ ကူးတို့စက် လှေ၏အင်ဂျင်ခတ်သံနှင့် ပင်လယ်ရေ၏စည်းချက်သည် များသောအားဖြင့် ကျွန်မကို စိတ်ငြိမ်းချမ်းစေသော်လည်း ယခုကျွန်မအိတ်ထဲမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ ဗီယက်နမ်စုခွဲဘာသာဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရေးသားထားသော *Peace Is Every Step*

တစ်နေ့၌ ကျွန်မ၏မောင်ငယ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုသည့်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူနှင့် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းသာ အဆက်အသွယ်ရှိသည်။ ကျွန်မ ချက်ချင်း ဖုန်းမခေါ်ဖြစ်ပါ။ သို့သော် တစ်နေ့လုံး စိတ်တွင် စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မခင်ပွန်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ 'ကျွန်မဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ' ဟု အကြံဉာဏ်တောင်းလိုက်သည်။ 'ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့' ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်မထံတွင်ရှိသော ဖုန်းနံပါတ်သည် ကျွန်မမောင်၏လက်ရှိနံပါတ် ဟုတ်၊ မဟုတ် ပင် မသိပါ။ သို့သော် အံ့ဆွဲများတွင် မွေနှောက်ရှာဖွေပြီးတွေ့သောအခါ ကျွန်မ ဖုန်းခေါ် လိုက်သည်။ သူနှင့်အဆက်အသွယ်ရသောအခါ သူပြောလိုက်သည့်စကားသည် ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည်။

သူက 'အစ်မ ဘာလုပ်လိုက်လဲ အစ်မသိမှာမဟုတ်ဘူး' ဟု ထပ်ခါထပ်ခါပြော သည်။

ကျွန်မက သူဘာဆိုလိုသည်ကို သိအောင်ကြိုးစားသော်လည်း သူက မပြောပြပါ။ အထက်ပါစကားကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲပြောနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မလက်မြောက် လိုက်ပြီး သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းကို ညင်သာစွာ ချလိုက်သည်။

နောက်နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာသော် ကျွန်မ မိုင်ငါးရာခရီးကိုသွားပြီး ကျွန်မမောင် ထံ သွားလည်သည်။ 'အစ်မ ဘာလုပ်လိုက်လဲ အစ်မသိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖုန်းပေါ်မှာ မောင်လေးပြောလိုက်တာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ' ဟု မေးလိုက်သည်။

သူက စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ အိမ်မျက်နှာကြက်သို့ညွှန်ပြသည်။ သေနတ် ကျည်ဆန်တစ်ခု မျက်နှာကြက်တွင် အောင်းနေသည်ကို ကျွန်မသတိပြုမိသည်။

သူပြောပြသည်မှာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကျလွန်းသဖြင့် သူ့ဘာသာအဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။ သူ့နားထင်တွင်သေနတ်တော့ပြီး ခလုတ်ဆွဲမည်အပြု ကျွန်မ၏ဖုန်းခေါ်သံက သူ့ကို လန့်စေပြီး သူ့လက်က ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားသဖြင့် ကျည်ဆန်က သူ့ဦးခေါင်းထဲသို့ မဝင်ဘဲ မျက်နှာကြက်သို့ ဝင်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏စိတ်စေရာကိုလိုက်နာခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မမောင်၏အသက်ကို ကယ်တင် ရာရောက်ခဲ့သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ယခင်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ပင်ဖြစ်သည်။

Loree Brown

ဦးနောက်အကျိတ်

ညအချိန်ကြီးတွင် ကျွန်မ၏နှစ်နှစ်သမီးငယ်ထံမှ အော်ညည်းသံကြောင့် ကျွန်မ လန့်နိုးသည်။ ထိုသို့ဖြစ်သည်မှာ သုံးညရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သမီးငယ်မာရီဆာက သူ့အိပ်ရာတွင် ထထိုင်နေပြီး သူ့ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားကာ 'နာတယ်၊ နာတယ်' ဟု ရှိုက်ကြီးတင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောသည်။

ရှေ့ရက်များက ကျွန်မထင်မြင်ချက်ကို ယခုကျွန်မသံသယ ရှိလာသည်။ ကျွန်မလို့ အိမ်တွင် ယခုတလော ကသီလင်တနိုင်လှသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လူ ထောင်လိုက်သည်။ ခြောက်ပတ်ကြာလျှင် မွေးလာမည့်ကလေးအတွက်လည်း ပြင်ဆင်နေ သည်။ ကျွန်မ၏သမီးငယ်နှစ်ယောက်သည် ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် နေ့ကလေးထိန်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေရသည်။ အသက် ၃၀ အရွယ် ကျွန်မလည်း ဦးခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်ငိုရန် အနေအထားရှိသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် မာရီဆာသည် သူ့ကို အာရုံစိုက်အောင် ပြုမူခြင်းဟုထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ စိုးရိမ်လာမိသည်။

နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး မာရီဆာက ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ဆက်တိုက်ညည်းညူသည်။ သူ့ကို ပုံမှန်ဆေးစစ်ရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်မှာ အနည်းငယ်လိုသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်ရန် ကျွန်မဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် သူ့နာပြုက ဆရာဝန် နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့ကျမှ ဆရာဝန်ကို ပြောပြသင့်သည်ဟု အကြံပြုသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်တွင် သမီးအကြောင်း ဆရာဝန်ကို ကျွန်မ ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်က မာရီဆာ၏ခြေချောင်းများ၏ အလိုအလျောက်တုံ့ပြန်မှုကို စစ်ဆေးသည့်အခါ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မက အခါခါစစ်ဆေးသဖြင့်ကျွန်မ စိုးထိတ်လာသည်။ မာရီဆာမျက်လုံးထဲသို့လည်း မီးထိုးကြည့်သည်။ နောက်တော့ ဆရာဝန်၏ရှင်းပြချက်ကို ကျွန်မ ထိုင်နားထောင်သည်။ ဆရာဝန်က နှစ်နှစ်ကလေးများတွင် ခေါင်းကိုက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် မာရီဆာ၏အလိုအလျောက်တုံ့ပြန်မှုကို စစ်ဆေးသည့်အခါလည်း တုံ့ပြန်မှု နှေးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နောက်ထပ်ဆေးစစ်ချက်များပြုလုပ်လိုသည်ဟု မပြောသည်။

ဦးနှောက်အကျိတ်ရှိခြင်းမျိုး စသည်တို့ မဟုတ်နိုင်သော်လည်း သေချာစေရန်ဟု ပြောသည်။ MRI ရိုက်ချက်သည် ဆရာဝန်များကို မာရီဆာဦးနှောက်အတွင်းသို့ တစ်ချက်ကြည့်စေနိုင်မည်ဟု ရှင်းပြသည်။ 'ကလေးတွေမှာ ဦးနှောက်အကျိတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်' ဟုပြောသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မခင်ပွန်းဒေးဗစ်ထံ ဖုန်းဆက်သည်။ ထို့နောက် မာရီဆာအဘွားဘုတ်ထံ ဆက်သည်။ ဘုတ်သည် ကျွန်မ၏မိထွေးဖြစ်သည်။ သို့သော် မိထွေးဆိုသည်အခေါ်အဝေါ်သည် ကျွန်မနှင့်ဘုတ်အကြားမှ ထူးခြားသည့်ဆက်ဆံရေးကို မဖော်ဆောင်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမိခင်ဆုံးပါးစဉ်က ကျွန်မ ခြောက်နှစ်သာရှိသေးသည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် ကျွန်မတို့ဆယ်ကျော်သက်ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မဖခင် တစ်ယောက်တည်း ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သည်မှာ အထင်ကြီးလောက်ပေသည်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ကျွန်မတို့အဆင်ပြေပါမလား စိုးရိမ်မိသည်။ ဘုတ်တွင်ပထမအိမ်ထောင်မှ ကလေးနှစ်ယောက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖေ၏အချစ်ကို ဘုတ်နှင့်သူကလေးနှစ်ယောက်တို့ဖြင့် ခွဲဝေရတော့မည်။

သို့သော် ကျွန်မ ဘုတ်နှင့်ထူးခြားသည့်ဆက်ဆံရေးကို တည်ဆောက်နိုင်သည်။ သူက မိခင်အရင်းတစ်ယောက်နှင့်မခြား ကျွန်မ၏တိုးတိုးဖော်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမင်္ဂလာဆောင် ပြင်ဆင်မှုများကိုကူညီသည်။ ကျွန်မကလေးမွေးရန်ဆေးရုံသို့ အရေးပေါ်ပို့ပေးသည်။ ကျွန်မကလေးများကို သူ့မြေးအရင်းများကဲ့သို့ ဂရုစိုက်သည်။ ကျွန်မ၏အဖေကိုလည်း ဂရုစိုက်သည်။ မာရီဆာအတွက် သောကရောက်နေသောအချိန်များတွင် ဘုတ်ကိုယ်တိုင် သူ၏ နှာပိတ်ခြင်းရောဂါကြောင့် ခေါင်းကိုက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မကို အားပေးသည်။ နှစ်သိမ့်သည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် MRI ရိုက်ရန် စောင့်ရသောစိတ်ပင်ပန်းမှု၊ မသိသေးသည့် အရာတစ်ခုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ သမီးနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ရခြင်း၊ ထို့ပြင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ဦး၏ ဟော်မုန်းဓာတ်အပြောင်းအလဲကိုခံစားရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မစိတ်ဓာတ်ရေးရာပြုပျက်သည်။ ဘုတ်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မ ရှိုက်ငိုမိသည်။ သူက ကျွန်မအိမ်သို့ အမြန်လာပြီး ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်သည်။ မာရီဆာကို ဘယ်ညာလွှဲသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ပုံပြင်ဖတ်ပြသည်။ ကလေးများအိပ်သွားသောအခါ ဘုတ်က သူ ကျွန်မတို့အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် အသည်းအသန်ဆုတောင်းပေးနေကြောင်းပြောပြသည်။ ဦးနှောက်အကျိတ်ဖြစ်နိုင်ခြေသည် မတွေးဝံ့စရာပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မာရီဆာသည် လူ့ဘဝတွင် နေပင်မနေရသေးကြောင်း၊ ဦးနှောက်အကျိတ် ဖြစ်စရာရှိလျှင် သူပင်ဖြစ်လိုကြောင်း၊ သူ့ဘဝတွင် ချစ်မေတ္တာ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ သားသမီးများ၊ မြေးများ အကုန်ပြည့်စုံပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်တွင် အဖေနှင့် ဘုတ်တို့သည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ကလေးဆေးရုံတွင် မာရီဆာအား MRI ရိုက်ရန်ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ သူ့ကို အိပ်အောင် လုပ်ရသည်မှာ အနည်းငယ်ခက်သည်။ သို့သော် အကြောဆေးတစ်လုံးထိုးပြီးသောအခါ အိပ်မောကျသွားသည်။ MRI လည်း စရိုက်သည်။ သူ့အဖေဒေးဗစ်က သူ့အဖုန်းတွင် စောင့်နေသော်လည်း ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည့်အလျောက် လူနာစောင့်ခန်းတွင်ထိုင်နေသည်။ ကျွန်မအဖေနှင့်ဘုတ်တို့လည်း ကျွန်မကို အားပေးစကားပြောကြသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆရာဝန်က ဆေးစစ်ချက်ရလဒ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ MRI က မာရီဆာတွင် ဦးနှောက်အကျိတ်မပြကြောင်း၊ အခြားစိုးရိမ်စရာလည်း ဘာမှမပြကြောင်း ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်စိတ်သက်သာရာရနေသည်ကို သူ့အသံမှသိရသည်။ သို့သော် မာရီဆာတွင် နှာပိတ်ခြင်းရောဂါဖြစ်နေသည်ဟု စစ်ဆေးချက်က ပြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခေါင်းကိုက်ခြင်းများ ခံစားရခြင်းဖြစ်သည်။ သတင်းကောင်းမှာ ပဋိဇီဝဆေး သုံးပတ်ခန့် တိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းကိုက်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းသွားနိုင်သည်ဆိုခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့အိမ်တွင် သာမန်အနေအထားပြန်ရောက်သွားသည်။ မတ်လတွင် မွေးမည့်တတိယကလေးအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည်။ အဖေနှင့်ဘုတ်တို့က ကျွန်မ မီးဖွားရန်အသွား ဆေးရုံတွင်ဆိုကြသည်။ သားကလေးမွေးသည်။ သောမတ်စ်ဟု အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်သည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်စရာမရှိတော့ဟု ကျွန်မ ထင်ထားသည်။

ထိုနှစ် မိသားစုအိမ်စာပွဲတော်ကို အဖေနှင့်ဘုတ်တို့ထံတွင် စုပေါင်းကျင်းပကြသည်။ ဘုတ်က ပျော်ရွှင်နေပုံရသော်လည်း အဖေက စိတ်ဖိစီးနေပုံရသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေသည်။ ထိုနေ့က ဝန်းကျင်သွင်ပြင်သည် သောကဖိစီးနေသလိုပင်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မများ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖုန်းဆက်ပြီး အဖေတို့ ဘာဖြစ်နေသည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ကြသည်။ ဘုတ်နှင့်အဖေတို့အမူအရာမှာ ပုံမှန်မဟုတ်ပေ။ နောက်တနင်္လာနေ့တွင် အဖေက ကျွန်မတို့ကို ဘုတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားချက်တစ်ခုခု သတိပြုမိလားမေးသည်။ ဘုတ်ယခုတီဗီကြည့်လျှင် ချယ်နယ်များ ကျပန်းလျှောက်ပြောင်းကြောင်း၊ ဈေးဝယ်ထွက်လျှင် အလွန်အကျွံဝယ်ကြောင်း၊ နှာပိတ်ခြင်းကြောင့် ခေါင်းကိုက်ခြင်းသည်လည်း ဆိုးရွားလာကြောင်း အဖေက ညည်းညူသည်။

သူတို့မိသားစုဆရာဝန်က ဘုတ်စိတ်ကျခြင်းဖြစ်နေသည်ဟုသာ သုံးသပ်ပြီး စိတ်မပြုလျှော့သည့်သောက်ဆေးသာပေးသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ပတ်တွင် အခြေအနေက ပိုဆိုးလာသည်။ ဘုတ်၏လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်သော အပြုအမူများသည် ပိုမိုထူးခြားလာသည်။ အဖေက မိသားစုဆရာဝန်ထံသွားပြမည့်အစား ဘုတ်၏ဆီးချိုရောဂါကို ကုသပေး

နေသည့် ဆရာဝန်ထံသွားပြသည်။ ထိုဆရာဝန်က ဘာဘက်ကို ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းသွားပြီး ဆေးစစ်ချက်များပြုလုပ်ရန်ညွှန်သည်။

အာရုံကြောပါရဂူက ဘာဘက်ကို တိုတောင်းပြီးရိုးရှင်းသော ဆေးစစ်ချက်တစ်ခုပြုလုပ်စဉ် ကျွန်မ ဘာဘက်နှင့်အတူ ဆေးရုံတွင် ထိုင်ပေးနေခဲ့ခြင်းကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။ သူ့ကို မေးသည့်မေးခွန်းများမှာ 'ဒီနေ့ဘာနေလဲ။ အခုဘယ်ဆေးရုံမှာရောက်နေတာလဲ။ ဆေးရုံရဲ့ဘယ်အထပ်မှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဆေးရုံကိုရောက်နေတာလဲ။ ကြောင်၊ စာအုပ်၊ ကုလားထိုင် စတဲ့ အရာတွေကိုမှတ်မိလား။' ထိုမေးခွန်းများကို ဘာဘက်မဖြေနိုင်သည့်အခါ ကျွန်မသူ့ရှေ့တွင် မငိုမိအောင်ထိန်းထားရသည်။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်လို ကစားကွင်းသို့ ပြေးပြီးပုန်းလှုံ့ငိုချလိုသည်။ ကျွန်မမိခင် လွန်ခဲ့သည့် ၁၆ နှစ်က သေဆုံးစဉ်က ကျွန်မ ထိုကဲ့သို့ပင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် MRI ရိုက်ပြီးသောအခါ ဆရာဝန်များက ရောဂါစစ်တမ်းကို ပြောပြသည်။ ဘာဘက်တွင်ကြီးမားသောဦးနှောက်အကျိတ်ရှိနေသည်။ ဆရာဝန်များ ခန့်မှန်းချက်အရ ဘာဘက်၏ဦးခေါင်းအသည်းအသန်ကိုကိုင်သည့် ဇန်နဝါရီလခန့်က စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှာပိတ်ခြင်းရောဂါကြောင့်ဟု ထင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကျိတ်အရွယ်အစားမှာ ယခုအတော်ကြီးနေပြီဖြစ်၍ ခွဲစိတ်မှုမဖြစ်မနေလုပ်ရမည်။ သို့သော် ဘာဘက် ခွဲစိတ်ခန်းသို့ပင် မရောက်လိုက်ပါ။ အကျိတ်မှသွေးသွန်ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်တွင် ကျွန်မ၏အထူးမိခင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဦးနှောက်အကျိတ်ရှိသည်ဟု ရောဂါစစ်ချက် သိရပြီး တစ်ပတ်ပင် မကြာလိုက်ပါ။

ဘာဘက်နှင့် မာရီဆာတို့နှစ်ဦးအကြား ရောဂါဖြစ်ပွားမှုအနေအထားသည် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာလား။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ဤကမ္ဘာမြေတွင်သူများအတွက် ကိုယ့်အသက်ကို စတေးရန် အဆင်သင့်ရှိသည့် ဘုရားသခင်၏တမန်တော်များရှိနေပါသလား။ ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှ ယင်းအဖြေကိုသိနေသည်။ ကျွန်မကိုချစ်သည့် မိသားစုအတွက် အခိုင်အမာရပ်တည်ပေးသည့် မိခင်နှစ်ဦးရှိခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ။

ကျွန်မသမီးများသည် သူတို့အဘွားသေဆုံးစဉ်က အသက်နှစ်နှစ်နှင့် လေးနှစ်သာ ရှိကြသေးသော်လည်း အဘွားကို သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ မာရီဆာလည်း ညအချိန်တွင် ခေါင်းကိုက်သည့်နာကျင်မှုဖြင့် နိုးလာခြင်းမရှိတော့ပါ။ ကျွန်မလည်း စိုးထိတ်မှုတို့မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မအတွက် စိန်ခေါ်မှုအသစ်မှာ ကျွန်မသမီးငယ်များ သူတို့အဘွားကို တမ်းတပြီး ငိုသည့်အချိန်တွင် အဘွားဖြစ်သူ၏ချစ်မေတ္တာနှင့်အားအင်ကို စံနမူနာထားပြီး သူတို့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန်ဖြစ်သည်။

Jill E. Reed

ဥစ္စာရှင်

ချိန်ကိုက်မှားခြင်းဟု ဆိုရမည်လား။ ကံဆိုးခြင်းဟုဆိုရမည်လား။ အခြားတစ်ခုခု ကြောင့်ဟု ဆိုရမည်လား။

ကော်လင်းဂျေကော်ဘ်ဆန်က သူ့ချက်လက်မှတ်စာအုပ်ပျောက်နေမှန်းပင် မသိပေ။ သို့သော် သူ့ကောင်တာတွင် သူ့ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို သူ့လက်မှတ်တူဖြင့် ငွေလာထုတ်သည့်အခါ သူ့အံ့အားသင့်သွားသည်။

ပယ်နီစီလ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်၊ လန်ကက်စတာမြို့တွင် ဘဏ် ၃၆ ခုရှိသည်။ သို့သော် ထိုမျက်နှာပြောင်သောသူခိုးသည် သူခိုးထားသည့်ချက်လက်မှတ်ကို ချက်လက်မှတ်စာအုပ်ပိုင်ရှင်က ငွေထုတ်ပေးသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်သောဘဏ်ကောင်တာကို ကျပန်းရွေးချယ်မိပြီး ချက်လက်မှတ်စာအုပ်ပိုင်ရှင်လက်ထဲသို့ ထိုချက်လက်မှတ်ကို ငွေထုတ်နိုင်ရန် ပေးလိုက်သည်။

ချက်လက်မှတ်အပေါ်ထိပ်တွင် ပုံနှိပ်ထားသောသူနာမည်နှင့် လိပ်စာကိုတွေ့သော ကော်လင်းက 'ဟင်၊ ဒါငါ့ချက်လက်မှတ်ပဲ' ဟု တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ မကြာသေးမီက သူ့ချက်လက်မှတ်စာအုပ်အသစ် မှာယူထားသည်။ ယခု ထိုစာအုပ်မှ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်သည် သူ့ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသောအမျိုးသမီးလက်ထဲသို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရောက်ခဲ့ပုံရသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်နေပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။

ကော်လင်းက အနီးရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးသတိပြုမိအောင် ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြလိုက်သည်။ ထိုလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်က ဘဏ်လုံခြုံရေးကိုလည်းကောင်း၊ ရဲသို့လည်းကောင်း၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ရဲကိုစောင့်နေစဉ် ကော်လင်းက အချိန်ဆွဲနိုင်ရန် သူခိုးကို သာမန်ကာလျှံကာ မေးလိုက်သည်။ 'ရှင်ဒီချက်လက်မှတ်ကို ဘယ်က ရတာလဲ'။

သူခိုးက 'အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့ကို အဝတ်အစားဝယ်နိုင်ရန် လက်ဆောင်ပေးပြင်။

ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးဘဏ်အပြင်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ခေါ်လိုက်ရမည်လား' ဟု ပြောသည်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပုံစံလည်း ဖြစ်လာသည်။ ကော်လင်းက အပြင်ဘက်တွင်ရှိသည် ဆိုသောအမျိုးသမီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သူ့ခိုးက တံခါးအပြင်သို့ အမြန်ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်မလာတော့ပါ။ ဘဏ်ဝန်ထမ်းအချို့က သူ့နောက်သို့လိုက်သော်လည်း အမျိုးသမီးက အပြေးမြန်သည်။ လိုက်မမီပါ။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။

သို့သော် ဘဏ်အနီးရှိကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်သောလုံခြုံရေးတစ်ဦးက ထိုရုတ်ရုတ်သဲသဲအခြေအနေကိုသိရှိပြီး ထွက်ပြေးနေသောအမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်ဖမ်းသည်။ သူ့ခိုးက နောက်ဖေးလမ်းကြားတစ်ခုသို့ တိမ်းရှောင်ဝင်လိုက်စဉ် ချက်လက်မှတ်တစ်ထုပ်ကို လမ်းထဲသို့ပစ်ပေါက်လွှင့်ပစ်သည်။ ကုမ္ပဏီလုံခြုံရေးနှင့် နောက်အမျိုးသားနှစ်ဦးက သူ့ကိုလုံးထွေးလှဲချပြီး ရဲများရောက်လာသည်အထိ ချုပ်ဖမ်းထားသည်။

ထိုအမှုကို ပြန်လည်သုံးသပ်ချက်အရ ရဲက တွေ့ရှိသည်မှာ ကော်လင်းမှာထားသည့် ချက်လက်မှတ်စာအုပ်အသစ်ကို ကော်လင်းအလုပ်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ကော်လင်းအိမ်သို့ စာပို့သမားက လာရောက်ပေးဝေသည်။ ထိုစာအုပ်ပါသောဘူးကို စာပုံးထဲသို့ ထည့်သွင်းမရသဖြင့် စာပို့သမားက ကော်လင်းအိမ်ရှေ့တံခါးမအပြင်တွင် ချထားခဲ့သည်။ သူ့ခိုးခိုးရန် လွယ်ကူစေခဲ့သည်။

လန်ကက်စတာရဲက 'အံ့အားသင့်စရာတိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲ' ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ထူးခြားသည်။ ကော်လင်းက သက်ဆိုင်ရာဘဏ်၏ဘဏ်ခွဲများတွင် အလှည့်ကျတာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထိုစဉ်က ထိုကောင်တာတွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်တာဝန်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခိုးအမျိုးသမီးက ထိုဘဏ်ကိုမှ လာမိသည်။ ကော်လင်းထိုင်သည့် ငွေထုတ်ကောင်တာကိုမှ ရွေးချယ်မိသည်။ 'ဒါထက်ဘာကပိုထူးခြားနိုင်မှာလဲ'။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ ၃၀ ရက်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ ကော်လင်းက ကောင်တာသို့ရောက်ပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့ခိုးအမျိုးသမီးက ထိုဘဏ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိန်ကိုက်

ကျွန်မ တစ်နေ့တခြားသတိမေ့လျော့တတ်လာသည်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရန် မြေအောက်ရထားလက်မှတ်ဝယ်ရန် ငွေအကြွေကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲတွင် မွှေနှောက်ရှာဖွေရင်း ကျွန်မကိုယ်ဘာသာဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

မှန်သည်။ ကျွန်မအသက် ၅၀ ကျော်လာကတည်းက ယင်းမေ့လျော့တတ်ခြင်းသည် ကျွန်မကိုဒုက္ခများစွာပေးလာသည်။

ယခုလည်း ပိုက်ဆံအိတ်မပါဘဲနှင့် မန်ဟက်တန်သို့ ဘယ်လိုရောက်လာသည်မသိပါ။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ အရန်အကြွေတွေ့ပြီး ၁၅ ရက်ကလင်တွင် လက်မှတ်ဝယ်ခဲ့ခြင်းလား။ ယခုအိတ်ထဲတွင် ဘာအကြွေမှ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မ ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက် ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ပြန်ရန် တစ်ဒေါ်လာနှင့် ဆင့် ၅၀ မရှိသဖြင့် အခက်တွေ့နေသော အလယ်အလတ်တန်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ပါ။

ယင်းသည် အဆွေးဇာတ်တစ်ခုမဟုတ်သလို အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်က ကျွန်မ အမှန်ပင် အားငယ်နေမိသည်။ ကျွန်မ မန်ဟက်တန်သို့ သွားလေ့မရှိသဖြင့် မြို့တွင်းသွားလာရန်လည်း မကျွမ်းကျင်ပါ။ အနီးအနားတွင် အသိမိတ်ဆွေလည်း မရှိပါ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည် မသိပါ။

ကျွန်မလက်ကိုင်အိတ်ထဲတွင်အကြွေရလိုရငြား ပြန်ရှာကြည့်သည်။ ကျွန်မနားက ဖြတ်သန်းသွားလာနေသောရထားများကို ကြည့်နေမိသည်။ အသိမျက်နှာတွေ့မည်လား မျှော်လင့်မိသည်။ လူများက ကျွန်မကို တစ်ချက်ပင်လှည့်မကြည့်ဘဲ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေကြသည်။

'အင်း... လက်မှတ်အရောင်းစာရေးကို တောင်းပန်ပြီး ငါ့ကို ဆုံလည်ကိတ်က အခမဲ့ဖြတ်ခွင့်ပြုခိုင်းရင်ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရဲတစ်ယောက်ဆီက လက်မှတ်ဖမ်းမမျှရင် ကောင်းမလား။'

ကျွန်မ ထိုနှစ်ခုစလုံးကို မလုပ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်မ လုပ်ရမှာရှက်နေမိသည်။ ဤကိစ္စသည် မည်သူ့ကိုမဆိုဖြစ်နိုင်သဖြင့် ရှက်စရာမကောင်းမှန်းသိသော်လည်း ကျွန်မ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာပင် သွေးရောင်ဖြန်းနေသည်။

မြေအောက်ဘူတာသည် အနံ့ဆိုးများရှိသဖြင့် အောက်စီဂျင်ရရန် အပေါ်ပြန်တက်မှဖြစ်မည်။ 'အပြင်က လေကောင်းလေသန့်ရရင် ငါပြန်လည်လန်းဆန်းပြီးရင် သူများ ကျကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေအကြွေးလေးဘာလေးတောင် ရရင်ရနိုင်တယ်' ဟု တွေးမိသည်။

လှေကားတက်လိုက်ပြီး တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းသည် ကျွန်မစိတ်ကူးတစ်ရပ်အနေဖြင့် ထည့်သွင်းမထားသည့်အရာပင်ဖြစ်သည်။

မန်ဟက်တန်မြို့တွင် ပြေးဆွဲလျက်ရှိသည့် သောင်းချီသော အဝါရောင်တက္ကစီကားများထဲမှ တစ်စီးသည် ကျွန်မရှေ့လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းအနီးတွင် ခရီးသည်ဆင်းရန် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုကားကိုတွေ့သည့်အခါ ကျွန်မနှလုံးခုန်နှုန်းမြန်သွားသည်။ ခရီးသည်ဆင်းသွားသည်နှင့် ကျွန်မထိုကား၏ရှေ့ထိုင်ခုံသို့ အမြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မတကယ်မယုံနိုင်ဘူး။ ချိန်ကိုက်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာဖြစ်မှာ။ မြေအောက်ဘူတာအထွက် လမ်းထောင့်မှာ ညနေ ၅ နာရီ ၂ မိနစ်ချိန်ကိုက် ရှင်ကားလာရပ်ဖို့ ရှင်ဘယ်လိုသိလဲ'။

'ဘုရားသခင်က ကိုယ့်ကိုလွှတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်' ဟု တက္ကစီမောင်းသူ ကျွန်မခင်ပွန်းကရယ်သံဖြင့် ပြောသည်။ 'အိမ်ပြန်မလား' ဟုမေးသည်။ ကျွန်မက 'အိမ်ပြန်မှာပေါ့' ဟု အားရကျေနပ်စွာပြောလိုက်သည်။

'မင်းအလိုကျပါ' ဟု ကျွန်မခင်ပွန်းက သရော်တော်တော်နှင့် ဦးထုပ်ချွတ်အလေးပြုပြီး ပြောသည်။

ကျွန်မက 'ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ ဘုရားသခင်ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာလား' ဟု တုံ့ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

Claire Halberstam

နာမည်တစ်လုံး

ချာလီဂရန်သည် ချီကာဂိုရှိ ကွန်ကောင်တီဆေးရုံမှ လေဖြတ်ထားသည့်ရောဂါသည်များအနက်မှ တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားသည့် ဆရာဝန်များနှင့် သူနာပြုများထဲတွင် သူနာပြုအကူ တိုက်တစ်ဗာဂျီးလ်လည်း ပါဝင်သည်။ တိုက်တစ်ဗာက သူစောင့်ရှောက်ရသည့်လူနာများကို တတ်နိုင်လျှင် ပိုဂရုစိုက်လိုသည်။ သို့သော် အလုပ်များလွန်းလှသဖြင့် ချာလီအပါအဝင် လူနာတစ်ဦးချင်းစီကို သီးသန့် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ လူနာများ၏ပက်လက်ဆီးအိုးများကိုသွန်ခြင်း၊ အိပ်ရာခင်းများကို ဆွဲဆန်ခြင်းတို့ကို အပြေးအလွှားလုပ်ရင်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်သော်လည်း သာမန်ကာလျှံကာသာဖြစ်သည်။ သူ့လူနာများအကြောင်း သူ့အနေဖြင့် ဘာမှသိပ်မသိသလို သူ့အကြောင်းကိုလည်း လူနာများမှ သိပ်မသိပါ။

သို့သော် သူ့လူနာများကို သူသိစေချင်သောအရာမှာသူနာမည်ဖြစ်သည်။ ချာလီက ယင်းကိုပင် မမှတ်မိနိုင်ပါ။ သူက ချာလီကို သူ့နာမည်မှတ်မိစေလိုသဖြင့် တစ်နေ့တွင် ချာလီကို သူ၏ဝန်ထမ်းကတ်ကိုပြသည်။ သူ့နာမည်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြီးအသံထွက်ကို ကျယ်လောင် ဝီသစ္စာရွတ်ပြနေစဉ် ချာလီ၏ခုတင်ဘေးတွင်ထိုင်နေသောဧည့်သည်ကို သတိမမူမိပါ။

'တိုက်တစ်ဗာ။ တီအိုင်တီယူးအက်စ်' ဟု ဖတ်ပြသည်။

ဧည့်သည်ဖြစ်သူ ဂျိုးဇက်သည် ချာလီ၏အစ်ကိုဖြစ်ပြီး တိုက်တစ်ဗာဆိုသည့် ထူးခြားသည့်နာမည်ကို အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။

'ကျွန်တော့်မှာ တိုက်တစ်ဗာဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာခဲ့ပါပြီ' ဟု ဂျိုးဇက်ကပြောသည်။

ဂျိုးဇက် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ သို့သော် တိုက်တစ်ဗာကစိတ်ဝင်စားသည်။

'ဦးရဲ့သမီးမှာ အလယ်နာမည်ရှိလား' ဟု မေးလိုက်သည်။

'ရှိတယ်။ သူ့အမေပေးထားတဲ့ ထူးခြားတဲ့အလယ်နာမည်ရှိတယ်။ ဇာတာတိုတဲ့'။

တိုက်တပ်စစ်က ငိုသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ဂျိုးဇက်သဘောပေါက်သည်။ 'ဘုရားရေ ငါ့သမီးကိုရှာတွေ့ပြီ' ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရှာနေခဲ့သည်မှာနှစ် ၄၀ ရှိပြီဖြစ်သည်။ ချာလီ ဂရန့်၏ ဆေးရုံခုတင်ဘေးတွင်မှ ပြန်ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ 'ကျွန်မတို့ပြန်ဆုံတာ ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ' ဟု ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် သူ့အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှစပြီး မတွေ့ခဲ့ရသည့် တိုက်တပ်စစ်က ပြောပြသည်။

ဂျိုးဇက်ဂရန့်က သူ့ဇနီးထံမှ ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်တစ်နှစ်တွင် ကွာရှင်းခဲ့သည်။ သို့သော် အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ် တိုက်တပ်စစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဂျီစဖင်းနှင့်လည်းကောင်း ပုံမှန်တွေ့ဆုံသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကို ချစ်သည်။

ရက်သတ္တပတ်တစ်ခုတွင် ဂျိုးဇက်ကသူ့သမီးများကိုတွေ့ရန်အသွား သူတို့ အိမ် ပြောင်းသွားခြင်းကို သိရသည်။ လိပ်စာသစ်ကို မထားခဲ့ပါ။ အိမ်နီးချင်းများကလည်း မသိပါ။ ဂျိုးဇက်ဂရန့်က သူ၏သမီးများကို ခြေရာခံမရတော့ပါ။ သို့သော် သူ မမေ့နိုင်သဖြင့် အစဉ်အမြဲရှာဖွေခဲ့သည်။ ချီကာဂိုမြို့အနှံ့ လမ်းများတွင်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းများတွင် လည်းကောင်း လိုက်ရှာသည်။ ဆယ်စုနှစ်များကြာပြီးနောက်ပိုင်းလည်း တယ်လီဖုန်း စာအုပ်များမှ သူ့ဇနီးဟောင်းနာမည်နှင့်တူသော အမျိုးသမီးများစွာထံ ဖုန်းဆက်စုံစမ်း သည်။ သူမသိခဲ့သည်မှာ သူ့ဇနီးမှာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီး မိသားစုနာမည်သစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျိုးဇက် လက်မလျှော့ခဲ့ပါ။

တိုက်တပ်စစ်၏ဖုန်းစာအုပ်သည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ ဖခင်ကိုရှာရင်း နာမည်တူ လူအတော်များများထံ ဖုန်းဆက်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂရန့်ဆိုသည့် နာမည်မှာ ထူးခြားသည့် နာမည်မဟုတ်သဖြင့် လူနာချာလီဂရန့်နာမည်ကိုပင် တိုက်တပ်စစ်က အထူး စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

ရိုတ်စပီးယားက 'နာမည်ဆိုသည်မှာ လူများပေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်း ကိုအခြားနာမည်ပေးထားလျှင်လည်း ထိုပန်းသည်မွှေးမည်သာဖြစ်သည်' ဟုဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ရိုတ်စပီးယားမှားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နာမည်တစ်လုံးသည် သင့်ကံတရားကို ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်။ သင့်ဘဝကို ပုံပေါ်စေနိုင်သည်။ သင်၏ပျောက်ဆုံးနေသောဖခင်ဖြစ် သူနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းစေနိုင်သည်။

နာမည်တစ်လုံး၏အရေးပါမှုကို တိုက်တပ်စစ်ကို မေးကြည့်ပါ။ တီအိုင်တီယူး အက်စ်.။

သံယောဇဉ်

ဆန်းချက်ဖျိုးဆက်သုံးဆက်တိုင်တိုင် သားယောက်ျားလေးမမွေးခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ အယ်လီနာက သားယောက်ျားလေးမွေးဖွားသောအခါ သူ၏အဘိုးအဘွားများကအထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြသည်။

အယ်လီနာက ပြန်ပြောပြသည်။ 'ဂျင်မီအတွက် သူတို့မလုပ်ပေးနိုင်တာ၊ မလုပ်ပေး ချင်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ သူ့ကိုပုံချစ်ကြတာ။ သူ့ကိုအလိုလိုက်တယ်၊ ချောတယ်၊ အရာရာလိုက်လျောတယ်။ တစ်ချိန်လုံး အိမ်ကို လာလည်တယ်။ ဂျင်မီကိုထိန်းကျောင်းပေး တယ်။ သူတို့အချစ်ကအတိုင်းမသိပဲ။'

သို့သော် ဂျင်မီ နှစ်နှစ်အရွယ်တွင် သူ့ဘိုးဘိုးကြီးဆုံးသွားသဖြင့် ဘွားဘွားကြီး မက်ဂ်ဒါနှင့်ဂျင်မီတို့ သံယောဇဉ်ပိုဖြစ်ကြသည်။ ဘွားဘွားကြီးကို ဂျင်မီက 'အေဘာ' ဟု ခေါ်သည်။

မက်ဂ်ဒါသည် အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း စိတ်ဓာတ်အားမာန်တက်ကြွသည်။ သူက စံပြဘွားဘွားကြီးတစ်ဦးပင်။ ချစ်တတ်သည်၊ ကြင်နာသည်။ နွေးထွေးမှုပေးသည်။ အရသာရှိသောကွတ်ကီးမုန့်များကို ဖုတ်ကျွေးသည်။ ဂျင်မီကို ခြံစည်းရိုးကျော်တက်ရန်၊ စက်ဘီးစီးရန်၊ စကူတာစီးရန် အကုန်လုံးသင်ပေးသည်။ လူတိုင်းက ဘွားဘွားကြီးနှင့် မြစ်တို့ အကြား ထိုမျှလောက် တစ်စိတ်တည်း တစ်သဘောတည်းဖြစ်ခြင်းနှင့် ရင်းချာမှုကို လက်ဖျား ခါကြသည်။ ဂျင်မီကြီးထွားလာပြီး သူနှင့်သက်တူရွယ်တူများက အဘိုးအဘွားများကို စိတ် မဝင်စားတတ်ကြတော့သည့်အရွယ်တွင်ပင် ဂျင်မီက သူ့ဘွားဘွားကြီးကို အသည်းအသန် ချစ်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ် ဂျင်မီ အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်တွင် အသိတရားမဲ့သော လူယက် တိုက်ခိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် သူ့ရင်ကိုသေနတ်ထိမှန်သွားသည်။ သူ့နာရီကိုလိုချင်သူ ၀၉ နှစ် သားတစ်ယောက်က သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်ချခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမိခင်အယ်လီနာက ဘွားဘွားကြီးကို ဂျင်မီဆုံးသွားသည့်အကြောင်း မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

‘ကျွန်မက အဘွားပုံလဲသွားမှာကို စိုးရိမ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ အဘွားက ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်အားပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မက သူ့ကိုနှစ်သိမ့်အားပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဘွားရှိလို့ ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာရခဲ့တာ။ အဘွားမရှိရင် ကျွန်မ အဲဒီအချိန်ကိုကျော် လွှားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု အယ်လီနာက ပြန်ပြောင်းသတိရပြီးပြောပြသည်။

နောက်ငါးနှစ်အကြာ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် ဂျင်မီ၏ဘွားဘွားကြီး အသက် ၉၅ နှစ် အရွယ် မက်ဂ်ဒါဆန်းချက်စ် ကွယ်လွန်သည်။

‘အဘွားက သူ့ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝနေထိုင်သွားတယ်။ သူ ကျွန်မတို့အတွက် ရှိနေပေးခဲ့တဲ့နှစ်တွေအတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံးဘူး။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူ့ဆုံးသွားတာ အတွက် ကျွန်မတို့အားလုံးစိတ်ဝေဒနာတွေရကြတယ်’ ဟု အယ်လီနာကပြောပြသည်။

အသုဘမချမီညတွင် အသုဘရှုရန် မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေများ အသုဘခန်းဆောင် တွင် စုဝေးကြသည်။ ထိုဘုရားကျောင်းတွင် အလားတူအဆောင်အတော်များများရှိသဖြင့် ပြန်ချိန်ရောက်သောအခါ အယ်လီနာက ဘုရားကျောင်းဒါရိုက်တာက သူ့ကိုပေးထားသော သော့ဖြင့် မက်ဂ်ဒါခေါင်းတလားရှိသည့်အဆောင်ကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်မှ အဆောင်တံခါးဝနားတွင်ရှိနေသည့် ဧည့်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို အယ်လီနာက သတိပြုမိသည်။ နာရေးသို့လာရောက်သည့်ဧည့်သည်များ အဆောင်ထဲ မဝင်မီ လက်မှတ်ရေးထိုးရသော မှတ်တမ်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။

အယ်လီနာမိခင်က ‘ဒီစာအုပ်ကိုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’ ဟုမေးသည်။

‘ဒီမှာပဲထားခဲ့ပြီး မနက်ဖြန်အသုဘပြီးမှပဲ အိမ်ကိုယူသွားကြတာပေါ့’ ဟု အယ်လီ နာက ပြန်ဖြေသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီညအိမ်ကိုယူသွားပြီး သိမ်းထားရင်မကောင်းဘူးလား။’

‘အမေရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့။ ရပါတယ်။’

သူ့အမေစိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် အယ်လီနာက ဧည့်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးထားသောနာမည်များကို မျက်စိတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အရင်က ကျွန်မ တစ်ခါမှဧည့်မှတ်တမ်းစာအုပ်မျိုးကို မကြည့်ဖူးဘူး။ အခုကြည့် ဖြစ်အောင်ကြည့်ဖို့ တစ်ခုခုက လှုံ့ဆော်သလိုပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီနေ့က နောက်ဆုံးလက်မှတ် ထိုးထားသူက မကြာခင်လက်ထပ်မယ့် ကျွန်မသမီးရဲ့ယောက်ျားမလောင်း နော်လင်ဂျော့ရဲ့ လက်မှတ်ဆိုတာ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့မီးပိတ်၊ တံခါးသော့ခတ်ပြီးအိမ်ပြန်ခဲ့ကြ တယ်။’

နောက်နေ့တွင် အယ်လီနာတို့မိသားစုသည် အသုဘခန်းဆောင်မှ ဘုရားကျောင်း သို့ စိတန်းသွားလာရန် ပြန်လည်စုဝေးကြသည်။ ‘မိသားစုထဲမှာ ကျွန်မအရင်ဆုံးအသုဘခန်း ဆောင်ကို ရောက်တယ်။ သော့ကလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းဆီမှာပဲရှိတယ်။ ကျွန်မ ရောက်သွားတော့ ကျွန်မအမေရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အထဲဝင်ဖို့စောင့်နေတာ တွေ့ရ တယ်။ ကျွန်မသူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။ အထဲရောက်တာနဲ့ဧည့်မှတ်တမ်း စာအုပ်ဆီကို သွားလိုက်တယ်။’

ယခုပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလျှင်ပင် အယ်လီနာက သူ့လုပ်ရပ်အပေါ် သူ့အံ့ဩမိသည်။

‘ကျွန်မ ဧည့်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွေကို ကြည့်လေ့ကြည့်ထမရှိဘူး။ စိတ်လည်း အထူးမဝင်စားဘူး။’ သို့သော် ပြီးခဲ့သည့်ညက သူ့အမေစိတ်ပူပန်မှုကြောင့် ယခုဧည့် မှတ်တမ်းကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ရော်လင်ဂျော့ရဲ့အိမ်မှာမည်အောက်တွင် ရေးသွင်းထားသောနာမည် တစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

‘Jimmy Fenton x’ ဟု ရေးသွင်းထားချက်ဖြစ်သည်။ x သည် ကွယ်လွန်ပြီးသူကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ရေးမှာ ကလေးလက်ရေးဖြစ်သည်။ ‘လက်ရေးကလူကြီးလက် ရေးလုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဂျင်မီကျောင်းတက်တုန်းက လက်မှတ်ထိုးတဲ့ တစ်မူထူးတဲ့ပုံစံကို သတိရ စေတယ်’ ဟု အယ်လီနာက ပြောပြသည်။

အယ်လီနာက မူးလဲမတတ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူနှင့်အတူ အဆောင်ထဲ သို့ဝင်လာသော အမျိုးသမီးဘက်သို့လှည့်ပြီး ‘အဒေါ်ရောက်လာတုန်းက ဘုရားကျောင်းနား မှာ တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ကိုများ တွေ့မိလား’ ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးက ‘တစ်ယောက်မှ မတွေ့မိပါဘူး’ ဟု ဗျာများနေသောအယ်လီနာကို ပဟေဠိဖြစ်ပြီးပြန်ဖြေသည်။

‘ဒီလက်မှတ်ကို အဒေါ် သတိပြုမိလား။’

‘ပြုမိတယ်။ အဲဒါကြောင့်အဒေါ်လက်မှတ်ကို အောက်နှစ်ကြောင်းမှာ ရေးထိုးလိုက် တာ။’

‘အဒေါ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့တာသေချာလား။’

‘သေချာတာပေါ့။’

အယ်လီနာသမီးနှင့် ခင်ပွန်း ရောက်လာသောအခါ အယ်လီနာက ‘သမီးတို့တစ် ယောက်ယောက်ဧည့်မှတ်တမ်းထဲမှာ ဂျင်မီနာမည်ကို ရေးသွင်းကြလား’ ဟု သွေးရွာသွေး တန်းမေးသည်။

သူတို့က အံ့ဩပြီး ‘သမီးတို့ ဘာဖြစ်လို့အဲဒီလိုလုပ်မှာလဲအမေရယ်’ ဟုပြောသည်။

မည်သူကမှ ဂျင်မိုနာမည်ရေးသွင်းသည့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုကို နားမလည်နိုင်ကြပါ။ နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုဟုတ်ပါ့မလား။

သုဿန်မှပြန်လာသောအခါ အယ်လီနာက သူ့အဘွားမဆုံးမိက သူနှင့်အတူတူ ပြုစုခဲ့သည့် ဖြတ်ညှပ်ကပ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို မွေနှောက်ရှာဖွေသည်။ စာအုပ်တွင် ဓာတ်ပုံဟောင်းများ၊ အမှတ်တရပစ္စည်းကလေးများ၊ စာဟောင်းများ၊ မင်ရောင်မှိန်သွားပြီဖြစ်သည့်မှတ်စုများပါဝင်သည်။ အယ်လီနာမှတ်မိသည်မှာ ဗယ်လင်တိုင်းနေ့တစ်နေ့တွင် ဂျင်မိုနာ သူ့ဘွားဘွားကြီးကို ကတ်တစ်ခုပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဂျင်မိုနာသက် ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြားတွင်ညှပ်ထားသည့် ထိုကတ်ကို အယ်လီနာတွေ့သောအခါ ကတ်ပေါ်က ဂျင်မိုလက်ရေးနှင့် နာရေးညွှတ်တမ်းကလက်ရေးကို တိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လက်ရေးနှစ်ခုမှာ တစ်ထပ်တည်းကျနေသည်။

‘ဂျင်မိုနာ အမြဲတမ်းသူနာမည်ကို ထူးထူးခြားခြားရေးတတ်တယ်။ တခြားကလေးလက်ရေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ တစ်မူထူးတယ်။ တခြားတစ်ယောက်နဲ့မှားနိုင်တဲ့လက်ရေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။’

မျက်စိရှေ့ကသာမကကြည့်ပြီး အယ်လီနာရရှိသည့်ကောက်ချက်မှာ တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ ဂျင်မိုနာ သူ့ဘွားဘွားကြီးကို ချစ်လွန်းလှသဖြင့် ဘွားဘွားကြီး၏အသုဘသို့ ဂါရဝပြုရန် လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ မိသားစုကိုချစ်သဖြင့်လည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို မျှဝေခံစားခြင်းဖြစ်မည်။

ဤထူးခြားသည့်အဖြစ်အပျက်အပေါ် အယ်လီနာ ကောက်ချက်ချသည်မှာ ‘ဂျင်မိုနာ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မတို့အားလုံးပြန်ဆုံတွေ့ကြမယ်လို့ အာမခံချက်ပေးသလို မျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်တယ်။’ ‘သေဆုံးပြီးသားလူတွေက ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရမဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ နောင်ကြီးရှိနေတာတော့ သေချာတယ်’ ဟု စိတ်လှုပ်ရှားသော်လည်း ယတိပြတ်ကောက်ချက်ချထားသော အယ်လီနာက ပြောသည်။

သွေးသောက်ညီအစ်ကို

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၂ ရက်တွင် လေးနှစ်သား ဂျော်ရွှာကယ်လ်တန်သည် ပြင်းထန်သော သွေးကင်ဆာခံစားနေရသည်ဟု ဆရာဝန်များ၏ရောဂါရှာဖွေဖော်ထုတ်ချက်အရ သိရသည်။

ပြီးခဲ့သည့်ရက်သတ္တနှစ်ပတ်တွင် ဂျော်ရွှာသည် ညအချိန်တွင် ကိုယ်အပူရှိန် ၁၀၃ မှ ၁၀၅ အထိ တက်သည်။ အစားအသောက်ပျက်သည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်သည်။ သူ့မိဘများ ပထမဦးဆုံးသွားတိုင်ပင်သည့်ဆရာဝန်က ဂျော်ရွှာ၏နားရွက်သည် ပန်းရောင်ထနေသဖြင့် ပဋိဇီဝဆေးတိုက်ရန် ညွှန်သည်။ တစ်ပတ်အကြာတွင် မသက်သာသေးသည့်အခါ ဒုတိယဆရာဝန်ထံသွားသည်။ ထိုဆရာဝန်က ကြမ်းပေါ်တွင် မျဉ်းတံတစ်ချောင်းချပြီး ဂျော်ရွှာကို ထိုမျဉ်းတံကို ခုန်ကျော်ခိုင်းသည်။ ဂျော်ရွှာမကျော်နိုင်ပါ။ ဆရာဝန်က သူတုန်လှုပ်သွားခြင်းကို ဖုံးဖိပြီး ဂျော်ရွှာမိဘများကို သူ့မိတ်ဆွေဆရာဝန်ရှိသည့် စစ်ဆေးရုံတစ်ခုသို့သွားရန် အကြံပြုသည်။ ထိုမိတ်ဆွေဆရာဝန်က ဂျော်ရွှာ၏သွေးကို ဖောက်ထုတ်စစ်ဆေးပြီးသည့်အခါမှ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲလို့ပြောပြပါရစေ။ ကျွန်တော်က သွေးရောဂါအထူးကုတစ်ယောက်ပါ။ ဂျော်ရွှာကို ဒီကိုလာခိုင်းတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ သွေးရောဂါရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးဖို့ပဲ။ စစ်ဆေးချက်အရ ဂျော်ရွှာမှာ သွေးကင်ဆာရှိနေပါတယ်။ စိတ်မကောင်းပါဘူး’ ဟု ဆရာဝန်က ညင်သာစွာပြောသည်။

ဂျော်ရွှာမိဘများ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြသည်။ နောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူက ‘ကျွန်တော်တို့သားကို ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲပြောပြပါဆရာ’ ဟု ဆရာဝန်၏ မျက်လုံးထဲသို့ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ဂျော်ရွှာ၏သွေးဖြူအရေအတွက်သည် စံချိန်အမှတ် ငါးသိန်းကျော်လွန်နေသဖြင့် အထူးကုဆောင်သို့ အမြန်ပို့ပြီးတည်ငြိမ်စေရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သုံးလတိုင်တိုင် ကိုမိုကုထုံးဖြင့် ကုသပြီးနောက် သက်သာရာရသွားသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်က ‘သူမိမိရတဲ့

သွေးကင်ဆာကပြင်းထန်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဖြစ်ရင် အခုတစ်ခေါက်လိုသက်သာအောင် လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး' ဟု ရှင်းပြသည်။ နောက်နှစ်ပတ်ကြာသောအခါ ဂျော်ရွှာရောဂါပြန်ထသည်။

ဂျော်ရွှာကို ကိမ့်ကုထုံးဖြင့် ကိုးလကုသည်။ သက်သာသလိုရှိသော်လည်း ဆရာဝန်များက သတိပေးသည်။ 'ဂျော်ရွှာနောက်တစ်ကြိမ်ရောဂါပြန်ထရင်တော့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီအစားထိုးကုတဲ့နည်းလမ်းကိုပဲ အားကိုးနိုင်တော့မယ်'။

ဂျော်ရွှာမိဘများက ထိုရက်စက်သောအမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ဂျော်ရွှာ၏တစ်ဦးတည်းသောအစ်မငယ်ကို ရိုးတွင်းခြင်ဆီလိုက်ဖက်မှုရှိ မရှိ စိစစ်ရာ ရလဒ်မှာမကောင်းပါ။ ဆရာဝန်များက 'အမျိုးသားရိုးတွင်းခြင်ဆီမှတ်တမ်းထိန်းဌာနကို သွားပြီး လိုက်ဖက်မှုရှိတဲ့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီရှိလိုရှိငြား ရှာကြည့်ရမယ်' ဟု ပြောသည်။

သို့သော် ဂျော်ရွှာမိဘနှစ်ဦးသည် လူမျိုးမတူသူများဖြစ်သဖြင့် တိုင်းထွာမှု ခြောက်ခုတွင် ခြောက်ခုစလုံးတူညီရန်မှာ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီး ရလဒ်မကောင်းပါ။

ထို့နောက်တွင် ဂျော်ရွှာမိခင်က 'ကျွန်မတို့လင်မယား အခုနေ ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ယူမယ်ဆိုရင်မွေးလာမယ့်ကလေးရဲ့ရိုးတွင်းခြင်ဆီက ဂျော်ရွှာနဲ့တူနိုင်ဖို့အလားအလာ ရှိလား' ဟု ဆရာဝန်ကို မေးသည်။ ဂျော်ရွှာဖခင်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့နောက်ထပ် ကလေးမယူရန် နှစ်ဦးသဘောတူဆုံးဖြတ်ထားကြပြန်သည်။ 'အယ်ဗလင်ရယ်၊ အခုလို အချိန်မှာ ကလေးနောက်ထပ်ယူဖို့ မစဉ်းစားသင့်ပါဘူး' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီကလေးရဲ့ရိုးတွင်းခြင်ဆီက ဂျော်ရွှာနဲ့ လိုက်ဖက်မှုရှိနိုင်မလား သိချင်ပါတယ်ရှင်' ဟု အယ်ဗလင်က ဆရာဝန်ကို ပြောသည်။

'အင်း... စာရင်းအင်းအရတော့ ပျမ်းမျှလေးယောက်မှာတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတယ်။ အဲဒါမဆိုးလှပါဘူးလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကလေးတစ်ရာ မွေးပြီး တစ်ယောက်မှလိုက်ဖက်မှုမရှိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဂျော်ရွှာကို နောက်ထပ်ကိုးလသက်သာနေအောင် ထိန်းချင်မှထိန်းထားနိုင်မယ်'။

အယ်ဗလင်က ထိုအနေအထားကို မဖြူပါ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နောက်ထပ် ကလေးယူရန် တိုက်တွန်းသည်။ 'ကြိုးစားကြည့်တာမမှားဘူးလို့ထင်တာပဲ' ဟု ပြောသည်။ သူ့ခင်ပွန်းက 'ရလာမယ့်ကလေးက ဂျော်ရွှာလိုဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ဟု စိုးရိမ်ပူပန်သည်။ အယ်ဗလင်က 'ကျွန်မတို့ ယုံကြည်မှုပြည့်ဝမှဖြစ်မှာပေါ့' ဟု အားပေးသည်။ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းသာရှိသော ဖြစ်နိုင်ခြေအတွက် အယ်ဗလင်က သူ့ခင်ပွန်းကို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ပြောသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူ့ကိုစိတ်လျှော့ရန်ပြောလည်းမရပါ။ ခေါင်းမာသည်။ အလျှော့မပေးပါ။ ဂျော်ရွှာကို ကိုယ်ဝန်ရှိရန် ခြောက်လကြာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုထိုမျှ

လောက် မြန်မြန်ကိုယ်ဝန်ရှိလာမည်ဟု မထင်ထားပါ။ သို့သော် နှစ်ပတ်အကြာတွင် အယ်ဗလင် မူးဝေအော့အန်သည့်အခါ တုပ်ကွေးဖြစ်သည်ဟုထင်ပြီး မြို့နယ်ဆေးရုံသို့ သွားပြသည်။ ဆေးစစ်ပြီးသောအခါ ဆရာဝန်က 'အစ်မကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်' ဟု ပြောသည်။ အယ်ဗလင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုမျှလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုကလေးသည် ဂျော်ရွှာကို ကူညီနိုင်မည်သေချာသည်ဟု အယ်ဗလင်က တစ်ထပ်မျှ ယုံကြည်သွားသည်။

အယ်ဗလင်ကိုယ်ဝန်ငါးလပြည့်သောအခါ ဆရာဝန်များက သန္ဓေသား၏ရိုးတွင်းခြင်ဆီ ဆက်စပ်အတိုင်းအထွာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ လိုအပ်ချက်ခြောက်မျိုးစလုံး ဂျော်ရွှာနှင့်လိုက်ဖက်မှုရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် ဂျော်ရွှာ၏အနေအထားမှာ မကောင်းလှပါ။ အယ်ဗလင်၏ကိုယ်ဝန်ခုနစ်လပြည့်သောအခါ 'ကျွန်တော်တို့ ကိုးလပြည့်အောင်မစောင့်ချင်တော့ဘူး။ သန္ဓေသားရဲ့အဆုတ်အားကောင်း၊ မကောင်း၊ စစ်ကြည့်ပြီး ကောင်းရင် ခုနစ်လနဲ့မွေးအောင်လုပ်သင့်တယ်'။ စစ်ဆေးချက်ပြီးသောအခါ ဆရာဝန်များက အယ်ဗလင်ကို နောက်တစ်နေ့တွင် ကလေးမွေးရန်ဆေးရုံသို့ခေါ်သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်တွင် ဂျပ်စတင်ကို မွေးဖွားသည်။ ခုနစ်လနှင့် မွေးသောကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကြီးထွားကြံ့ခိုင်သည့် ခြောက်ပေါင်ကလေးငယ်ဖြစ်သည်။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထုတ်ယူရန် ငယ်လွန်းသည့်အရွယ်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ၏ချက်ကြိုးမှ ပင်စည်ဆဲလ်သွေးကို ထုတ်ယူရသည်။ ယခင်က အောင်မြင်စွာဆောင်ရွက်ဖူးသည့်နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုသွေးကို ယူတာရှိ သွေးဌာနတစ်ခုသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပို့လိုက်ပြီး လိုအပ်ချက်များ ထုတ်လုပ်ပြီးသောအခါ ထိုဌာနမှတစ်ဖန် စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်သည်။ ဂျော်ရွှာအတွက် ရိုးတွင်းခြင်ဆီအစားထိုးကုမှုကို ထိုဆေးရုံတွင် နောက်သုံးပတ်အကြာ၌ ဆောင်ရွက်သည်။

ယနေ့အခါတွင် ဂျော်ရွှာသည် ကျန်းမာတက်ကြွသည့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့ညီဂျပ်စတင်သည် တစ်နှစ်ရှစ်လအရွယ် အဆော့လွန်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

'ကလေးနှစ်ယောက်က အမြွှာတွေလိုပဲ တအားရင်းနှီးတယ်။ ဂျော်ရွှာဖျားရင် ဂျပ်စတင်လည်းဖျားတယ်။ အဝတ်အထည်၊ အစားအစာ၊ ကစားစရာ၊ ဘာမဆိုအကြိုက်တူတယ်။ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုဆိုတာ သူတို့မှတကယ်အစစ်ပဲ' ဟု သူတို့မိခင်အယ်ဗလင်က ပီတိဖြင့် ပြောသည်။

ရထားထက် လျင်မြန်စွာရောက်အောင် ကျွန်မထိုနေရာသို့အမြန်သွားသည့်အခါ ဗင်ကားကို ယာဉ်မောင်းလည်းမရှိ၊ ခရီးသည်များလည်းမရှိဘဲ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ခရီးသည်များမရှိတော့ခြင်းအတွက် ကျွန်မစိတ်သက်သာရာရသွားသော်လည်း ရထားအမှုထမ်းများကတော့ ရထားပေါ်တွင်ရှိမည်သာ။ ကားပျက်ကိုဝင်တိုက်မိလျှင် ရထားတိမ်းမှောက်မည်မှာသေချာသည်။ အမှုထမ်းများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမည်၊ သို့မဟုတ် သေပင်သေနိုင်သည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်းသို့ ကျွန်မဖုန်းပြန်ဆက်သည်။ တာဝန်ကျရဲက သူ ရထားနှင့် အဆက်အသွယ်မရသေးကြောင်း၊ ဆက်ကြိုးစားနေကြောင်းပြောသည်။ ကျွန်မနှလုံးခုန်နှုန်း မြန်သွားသည်။

ရထားကို ကားမီးကြီးဖြင့် အချက်ပြပြီးသတိပေးနိုင်ရန် ကျွန်မ၏ခရုဇာကားကို ရထားလမ်းအနီးရပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရပါ။ လမ်းတစ်ဖက်တွင် ရွှံ့ညွှန်များရှိပြီး တစ်ဖက်တွင် နွားခြံတစ်ခုရှိနေသည်။ ရထားလမ်းမှ ပေနှစ်ရာအကွာတွင်သာ ကျွန်မကားကို ရပ်နိုင်ပြီး ကားရပ်လိုက်သည့်ခြံဝင်းတွင် ထိုဧရိယာ၏တစ်ခုတည်းသောအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးနှင့် သူ့မြေးကလေး အိမ်ထဲမှ ကျွန်မဆီသို့ပြေးထွက်လာသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်းသို့ သူတို့ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုက ထိုကားကို လှမ်းတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သောင်းကျန်းထကြွသောလူငယ်တစ်စုက ပျက်နေသောကားကို ထိုအတိုင်းထားပြီး ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို သူမြင်လိုက်သည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်းသို့ ကျွန်မဖုန်းပြန်ဆက်သည်။ ရထားနှင့်အဆက်အသွယ် မရသေးကြောင်းသိရသည်။ 'တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော ရထား၏ခုတ်မောင်းသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ကြားနေရသည်။ ညအမှောင်ထဲမှ ရထားဥသြ၏ပဲ့တင်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

တစ်နေသောကားပျက်ကိုတွန်းထုတ်ရန် ကျွန်မကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သက်ကြီးရွယ်အိုက ချညှန်နေပြီး မြေးကလေးကလည်း ငယ်လွန်းသည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်း သို့ ကျွန်မဖုန်းပြန်ဆက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် အော်၍ပင်ပြောမိသည်။ တာဝန်ကျရဲကလည်း သူ့အဆက်အသွယ်မရသေးကြောင်း ပြန်အော်ပြောသည်။ ရထားလမ်းပေါ်တွင် ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး ရပ်နေမိသည်။ ကျွန်မ ဘယ်ကိုပြေးရမည်လဲ။ ရထားတိုက်မိသွားပါက ကျွန်မ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် ရှာတွေ့နိုင်မည်မဟုတ်။ မီးရထား၏ရှေ့မီးများ လမ်းချိုးမှ သစ်ပင်များ ပေါ် ကျရောက်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။ မလွဲမသွေကားပျက်နှင့် တိုက်မိတော့မည့် အန္တရာယ်ကိုတားရန် ကျွန်မတွင် ဘာစွမ်းအားမှမရှိပါ။ သက်ကြီးရွယ်အို၊ သူ့မြေးနှင့် ကျွန်မတို့

ကယ်တင်ရှင်-၂

ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ဟီးလ်စ်ဘားရားကောင်တီရု၏ အမျိုးသမီးဒုတိယငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး အရာရှိတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်မကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သည်းထိတ်ရင်ဖို အဖြစ် အပျက်များမနည်းပါ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့်ခြောက်နှစ်ကဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ကျွန်မအတွက် ယနေ့တိုင် ပဟေဠိဖြစ်နေသည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တစ်နေ့က ကျွန်မ ညသန်းခေါင်အချိန်ပိုင်း ဂျူတီကျသည်။ ကျွန်မ ကင်းလှည့်ရသည့်ဧရိယာသည် ကျေးလက်ပိုင်းတစ်နေရာဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညတစ်ညဖြစ်ပြီး မည်သည့်အာရုံပြောင်းဖြစ်ရပ်မှမရှိသဖြင့် ကျွန်မဂနာမငြိမ်ပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် နံနက် ၂ နာရီခန့်တွင် ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်းမှ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုတစ်ခုလက်ခံ ရရှိသည်။ ကျွန်မ ရောက်ရှိနေသောနေရာမှ ခုနစ်မိုင်ကွာဝေးသော မီးရထားလမ်းပေါ်တွင် ဗင်ကားတစ်စီး ပျက်ပြီးတစ်နေသည်။

ကျွန်မ ထိုနေရာသို့အမြန်သွားသည်။ မီးရထားလမ်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ဖော့စဖိတ်များတင်ဆောင်လာသောရထားတစ်စီးသည် ထိုကားပျက်ရှိရာ ရထားလမ်း ဆီသို့ဦးတည်ပြီး အမြန်မောင်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မရှောင်မလွှဲဝင်တိုက်မိတော့ မည်မှာ သေချာနေသည်။ မီးရထားအမှုထမ်းများနှင့် ဗင်ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များအပေါ် ကျရောက်မည့်အန္တရာယ်ကို ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ကျွန်မ စိတ်ဖိစီးမှုက ကြီးမားသည်။ ကျွန်မသာလျှင် ထိုထိခိုက်မှုကို ရှောင်လွှဲပေးကောင်းပေးနိုင်မည်။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် နှလုံးခုန်နှုန်းမြန်လာသည်။

ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်းသို့ မီးရထားတစ်စီး ကားပျက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြောင်း ရေဒီယိုဖြင့် သတင်းပို့လိုက်သည်။ မီးရထားဘရိတ်အုပ်ရန်မှာ တစ်မိုင်အလိုတွင် ကြိုသိမှ ထိရောက်မှုရှိသည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်မသိထားသည့်အလျောက် စခန်းအနေဖြင့် မီးရထား သို့ အမြန်ဆုံးအသိပေးရန် နှိုးဆော်လိုက်သည်။ ဗင်ကားတစ်နေသောနေရာသည် မီးရထား လမ်းချိုးတစ်ခုတွင်ရှိနေသဖြင့် ရထားမောင်းသူက ကြိုမမြင်နိုင်ပါ။

သုံးဦး မြေမြင့်တစ်နေရာသို့ရွှေ့မှဖြစ်မည်။ အိမ်ငယ်သည် ရထားလမ်းဘေးကပ်လျက် ဖြစ်သည်။ ရထားတိုက်လျှင်ရထားတွဲများသည် ထိုမြဲထဲသို့ ပြိုပျက်ကျလာပြီး အိမ်ကိုပင် ဖောက်ဝင်နိုင်သည်။

‘အိမ်ထဲမှာဘယ်သူရှိသေးလဲ’ ဟု ကျွန်မအော်မေးလိုက်သည်။

‘ဦးရဲ့မိန်းမရှိနေတယ်။ သူ့အိပ်နေတယ်။’

‘သူ့ကိုမြန်မြန်နှိုးလိုက်ပြီး ကျွန်မကားထဲဝင်ကြပါ။’ ကျွန်မကားကို အမြန်မောင်း ထွက်မှဖြစ်မည်။

ထိုစဉ် မြန်းခနဲ အရုဏ်ဦးအမှောင်ထဲတွင် ရှေ့ဘက်ဖုန်လမ်းပေါ်မှ ပစ်ကပ်ကား တစ်စီးလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကားကိုဆယ်ကျော်သက်တစ်ဦးမောင်းနေသည်။ လူငယ်က ရွှေရောင်ဆံပင်ရှိပြီး ဘေ့စ်ဘောဦးထုပ်ဆောင်းထားသည်။ သူ့ပါးစပ်တွင် ဆေးရွက်ဝါးနေသည်။ ကျွန်မဘေးတွင် သူ့ပစ်ကပ်ကိုလာရပ်ပြီး ‘ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲခင်ဗျာ’ဟုမေးသည်။

‘ရထားလမ်းပေါ်ကကားပျက်ကို အခုလာနေတဲ့ ရထားဝင်မတိုက်မိအောင် အမြန် ရွှေ့ဖယ်ဖို့လိုနေတယ်။’

‘ကျွန်တော်မှာ ယာဉ်ဆွဲတဲ့လွန်ကြီးတစ်ချောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကားကို အမြန်ဆုံးရွှေ့ဖယ်ပေးမယ်’ ဟု လူငယ်က တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။ လူငယ်က သူ့ကားကို အရှိန်မြှင့်ပြီး ရထားလမ်းဘက်သို့မောင်းသွားသည်။ ကျွန်မလည်း သူ့နောက်အပြေးလိုက်ပြီး မူလက မတ်တပ်ရပ်နေခဲ့သောနေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုကားပျက်ကို အချိန် မီ မရွှေ့နိုင်လျှင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး အသက်အန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်သည်ကို သိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်စေလိုပါ။

စက္ကန့် ၃၀ အကြာတွင် မော်တော်ယာဉ်ကို ရထားလမ်းပေါ်မှဖယ်ရှားနိုင်လိုက် သည်။ အနေအထားမှာ လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ ရထားတိုက်မည့်အန္တရာယ်မှလွတ်သွား သည်။ ရထားအမှုထမ်းများလည်း အသက်ဘေးမှလွတ်သွားသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ရထားလမ်းချော်ပြီး အသက်အန္တရာယ်ကျရောက်မည့်ဘေးမှ လွတ်သွားမှန်းပင် သိလိုက်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မ မောပန်းနေသော်လည်း အူမြူးနေပြီး ၂၅ ပေခန့်အကွာတွင် ရပ်ကြည့်နေ သော သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့်သူ့မြေးထံအပြေးသွားပြီး ‘ကားပျက်ကိုရထားလမ်းပေါ်က ဖယ်လို့ ရသွားပြီ’ ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာရပြီး ပေါ့ပါးနေသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုက ‘ဟိုမှာ ရထားလာနေပြီ’ ဟု လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကျွန်မတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသော်လည်း ရထားကငြိမ်းချမ်းစွာ ဦးမနဲဖြတ်သွား သည်ကို သူတို့နှင့်အတူ ကြည့်နေလိုက်သည်။ မယုံနိုင်ခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်းပင်စားမျက်တို့ဖြင့် ခေါင်းကိုခါမိသည်။ ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲဘေးဒုက္ခတစ်ခုကို ကျွန်မတို့လွဲဖယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ရဲအစီရင်ခံစာရေးနိုင်ရန်အတွက် သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် သူ့မြေးတို့၏နာမည်များနှင့် အခြားဆက်စပ်အချက်အလက်များကို ကျွန်မမေးပြီးရေးမှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကား ပျက်ကိုဖယ်ရွှေ့ပေးသည့် လူငယ်အတွက် ရဲဂုဏ်ပြုလွှာထောက်ခံချက်ပေးရန် စဉ်းစားမိ ပြီး ‘ကျွန်မ ဟိုလူငယ်နဲ့စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်’ဟုပြောလိုက်သည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုက ‘ဘယ်လူငယ်လဲ’ ဟု အံ့အားသင့်ပြီးမေးသည်။

ကျွန်မက ဆွဲဖယ်ထားသော ကားပျက်ဆီသို့လက်ညှိုးထိုးပြီး ‘အဲဒီကားကို ရွှေ့ ပေးတဲ့လူငယ်လေ’ ဟုပြောလိုက်သည်။

‘ဦး မျက်စိမှားတာတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အစကတည်းက ဒီလမ်းပေါ်မှာလှုပ်ရှား နေတာ တူမကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ ဦးမြင်မိတယ်။’

ကျွန်မ ရထားလမ်းဘေးမှရှိ ရွှေ့ဖယ်ထားသောကားပျက်ဆီသို့ အမြန်သွားသည်။ ထိုကားကို ရွှေ့ဖယ်ပေးခဲ့သောလူငယ်၊ သူ့ပစ်ကပ်နှင့်လွန်းကြီးတို့ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ ရပါ။

ယနေ့တိုင် ထိုကားပျက်ကို မည်သူရွှေ့ဖယ်ပေးခဲ့မှန်း ကျွန်မမသိပါ။ မီးရထား ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့မည့်အချိန်တွင် ကွက်တီရောက်လာခဲ့သော လျှပ်တစ်ပြက် ကယ်တင် ရှင်သည် လူလေလား၊ နတ်လေလား၊ ကျွန်မ ပဟောငြိဖြစ်ဆဲပင်။

Jennifer Greco

ကျွန်မတည်ငြိမ်သည်မှာ အဖေက ကျွန်မကို အိပ်မက်ထဲတွင် လာနှုတ်ဆက်သွား မှန်း သိ၍ဖြစ်သည်။ အဖေခန္ဓာကိုယ်မရှိတော့သော်လည်း အဖေပိညာဉ်က ကျွန်မကိုစောင့် ရှောက်နေမည်ဆိုသည်ကို ခံစားမိ၍လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မသေချာသည်မှာ အဖေ သည် ကောင်းကင်ဘုံတစ်နေရာတွင် ရှိနေမည်ဆိုခြင်းပင်။ အဖေကောင်းကင်ဘုံသို့ လေ့ ကားထစ်များမှတစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လှမ်းသွားသည်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မမြင် လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

Claire Halberstam

နှုတ်ဆက်အိပ်မက်

ကျွန်မအဖေသည် ဒန်ဗာမြို့တွင် နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက နယူး ယောက်မြို့တွင် နေထိုင်သည်။ မိသားစုကိစ္စ၊ ငယ်ရွယ်သေးသော သားသမီးများကိစ္စတို့ ကြောင့် အဖေထံ ကျွန်မ မသွားနိုင်ပါ။ အဖေသတင်းသာ စောင့်နားထောင်ရသည်။ အဖေ တွင် ကင်ဆာရောဂါရှိသည်။ ယခု ရောဂါကျွမ်းနေပြီး ဆရာဝန်က အဖေအနေဖြင့် ရက်၊ လ မည်မျှခံဦးမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

တစ်ညတွင် ကျွန်မ၏အိပ်မက်တစ်ခုသည် ကျွန်မကို ငယ်စဉ်က ကျွန်မတို့နေထိုင် ခဲ့သောပစ္စဘတ်ဂ်မြို့သို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အဖေဘဝတစ်လျှောက် ထိုနေရာ တွင် အများဆုံးနေထိုင်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုအိမ်၏ပထမထပ်မှ ဒုတိယထပ်သို့ တက်သော ကွေ့ပတ်လှေခါးကိုမြင်ရသည်။ ထိုလှေကားပေါ်တွင် အဖေရပ်နေသည်။ ရောင် ဝါလကွဏာတစ်ခုက အဖေကိုလှမ်းခြုံထားသည်။ ကျွန်မတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ရောင်ဝါမျိုးဖြစ်သည်။ စူးရှတောက်ပခုံညားသည်။ အားပြင်းသည်။

အဖေက ကျွန်မကိုကျောပေးပြီး လှေကားကို ဖြည်းညင်းစွာတက်နေသည်။ အဖေ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး ဆွတ်ယုံဖွယ်ဆုံးရှုံးမှုတစ်ရပ် ကျွန်မ ခံစားရသည်။ အဖေကို အော်ခေါ် ချင်သော်လည်း ကျွန်မ ကြက်သေသေနေသည်။ ဗြုန်းခနဲ အဖေက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လှေကားရင်းတွင်ရှိနေသော ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်သည်။ ယုယစွာပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် လက်ကို မြှောက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဟဲလိုနှုတ်ဆက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဝှုတ်ဘိုင်နှုတ်ဆက် ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းမြည်ပြီး ကျွန်မနိုးသွားသည်။ ဒန်ဗာတွင်နေထိုင်သော ကျွန်မအစ်မထံမှ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုဖြစ်ပြီး အဖေယခုပင်သေဆုံးသွားကြောင်း သတင်းပေး ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ထိုသတင်းကို တည်ငြိမ်စွာနားထောင်ခြင်းကို ကျွန်မအစ်မ အံ့အား သင့်သွားသည်။

ဓမ္မဆရာ၏ ကတိစကား

၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မ၏သမီးဆီနာယာသည် ရောဂါတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ပြင်းထန်သော ဆေးတစ်မျိုးကိုသောက်ရသည်။ နောက်ရက်သတ္တတစ်ပတ်နှစ်ပတ်တွင် ဆီနာယာအတွက် ဝမ်းသာစရာနှင့် ထိတ်လန့်စရာတစ်ခု တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်ပျက်သည်။

ဆီနာယာကိုယ်ဝန်ရှိနေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့သောက်နေသည့်ဆေးသည် သန္ဓေသားများကို အပြစ်အနာအဆာရှိစေနိုင်သော ဆေးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

ပထမဦးဆုံးကိုယ်ဝန်ဖြစ်သည့်အလျောက် ဆီနာယာနှင့်သူ့ခင်ပွန်းတို့သည် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဆို၍ ပီတိဖြစ်သော်လည်း သောက်နေသောဆေး၏အန္တရာယ်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ ကြောက်စိတ်မွန်သွားကြသည်။ ပုံပန်းပျက်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကိုတော့ မမွေးလိုပါ။ ရက်စက်ရာကျလွန်းသည်။

ဆရာဝန်က သူတို့ကြားလိုသော နှစ်သိမ့်စကားကို မပြောနိုင်ပါ။ ကလေးသည် ပုံမှန်ဖြစ်နိုင်ခြေများသည်။ သို့သော် ပုံမှန်မဖြစ်နိုင်ခြေလည်းရှိနိုင်သည်ဟု မယုတ်မလွန်ပြောသည်။ ရက်အတော်ကြာ လင်မယားနှစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ်ဝန်ကို မဖျက်ချဘဲ ဆက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဆီနာယာအနေဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ်ကာလတစ်လျှောက် စိတ်မပူဘဲမနေနိုင်ပါ။ အိပ်မက်ဆိုးများ မကြာခဏမက်ပြီး အိပ်မက်ထဲတွင် ပုံပန်းပျက်နေသော မွေးကင်းစကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့လက်ထဲတွင် ပွေ့ထားသည်ဟု မြင်မက်သည်။ ဆီနာယာ ပို၍ပို၍စိတ်ထောင်းလာသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မသမီးအတွက် ကျွန်မရင်နှင့်သည်။ သူ့စိတ်ဆင်းရဲနေခြင်းကို မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုလျော့နည်းစေရန် ကျွန်မတစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မ လူ့ဘာပစ်ချာဆိုသည့် ဂျူးဓမ္မဆရာတော်တစ်ပါး၏ အံ့ဖွယ်အစွမ်းများအကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်သည် နိုင်ငံတကာတွင်

လူသိထင်ရှားဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာမည်သည့်အသင်းအဖွဲ့တွင်မှ အသင်းဝင်မဟုတ်သော်လည်း ဆရာတော်ထံ ရသည့်နည်းဖြင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မဆရာတော်ရုံးသို့ ဖက်စ်စာတစ်စောင်ပို့သည်။ ကျွန်မသမီးမွေးလာမည့်ကလေးကျန်းမာစေရန်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် ကျွန်မထံ ဆရာတော်လူ့ဘာပစ်ချာ၏ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးဆိုသူ ဓမ္မဆရာဂရိနာက ဖုန်းဆက်လာသည်။ ဆရာတော်လူ့ဘာပစ်ချာက သူ့ကိုသတင်းစကားပါးခိုင်းသည်မှာ ကျွန်မသမီးမွေးလာမည့်ကလေးသည် ကျန်းကျန်းမာမာရှိပြီး ကောင်းမွန်စွာလည်းကြီးပြင်းလိမ့်မည်ဟုဖြစ်သည်။ ကျွန်မစိတ်သက်သာရပြီးပျော်ရွှင်သွားသည်။ 'ဆရာဂရိနာရှင်၊ အခုပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကတိပေးနိုင်ပါသလား' ဟု မေးလိုက်သည်။ ဆရာက 'ကတိပေးနိုင်တာပေါ့။ ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း' ဟုပြန်ဖြေသည်။

ထိုညက သမီးထံမှ ဖုန်းလာသည်။ သူ့ရေမြွှာပေါက်သွားသဖြင့် ဆေးရုံသို့ သွားနေကြောင်းပြောသည်။

'သမီး ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ဆရာတော်လူ့ဘာပစ်ချာက သမီး အစစအရာရာအဆင်ပြေမယ်လို့ပြောထားတယ်။ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်သောအခါ နာရီကို ကြည့်မိသည်။ ည ၈ နာရီတိတိဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်က ဤနေ့မျိုး ည ၈ နာရီတွင် ကျွန်မရေမြွှာပေါက်ပြီး ဆီနာယာကို ထိုညတွင် မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆီနာယာက ကျန်းမာပြီးအားပါးတရရှိသော ကလေးငယ်ကို မွေးဖွားသည်။ အေရီယယ်လ်ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာဝန်များ၏ဆေးစစ်ချက်အရ အလုံးစုံပုံမှန်အနေအထားဖြစ်သည်ဆို၍ ဝမ်းသာကြရသည်။ ဆရာတော်လူ့ဘာပစ်ချာကိုလည်း စိတ်ထဲတွင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။

နောက်ငါးနှစ်အကြာ ကျွန်မမိုင်ယာမီနီအိမ်တွင်ရှိနေစဉ် ကျွန်မ၏ဖုန်း အဆက်မပြတ်မြည်သည်။ ဆီနာယာ၏ဗလုံးပထွေးနှင့် သွေးရူးသွေးတန်းအသံဖြင့်ပြောသည်မှာ သူ၏ကားနောက်ဖုံးတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အေရီယယ်လ်၏ဦးခေါင်းပေါ်ပိတ်ချမိသဖြင့် အေရီယယ်လ်ဆိုးရွားစွာ ထိခိုက်မိသွားကြောင်းဖြစ်သည်။ မင်မိုရီယာလ်ဆေးရုံသို့အမြန်လိုက်လာရန် ကျွန်မကို မှာသည်။

ကျွန်မသားက ကျွန်မကိုမိုင်ယာမီနီမှဖလော်ရီဒါသို့ ကားဖြင့်မောင်းပို့ပေးနေစဉ် အေရီယယ်လ်မည်မျှခံစားနေရမည်ကို ကျွန်မ တွေးပြီးတုန်ခါမိသည်။ ကျွန်မတို့ကား ကလေးပြေးလမ်းသို့ခိုးအဝင်တွင် အဖြူရောင်အလုံပိတ်ယာဉ်တစ်စီးက ကျွန်မတို့ရှေ့မှ ဝင်လိုက်ပြီး တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မတို့ကားရှေ့မှ မှန်မှန်မောင်းနေသည်။ ဗြုန်းခနဲ ကျွန်မ အော်မိသည်။

ထိုမော်တော်ယာဉ်၏နောက်ဘက်တွင် ပုံတံဆိပ်နှိပ်ထားသည်မှာ ဆရာတော်လူဘာဗစ် ချာ၏ကြီးမားသည့်ရုပ်ပုံဖြစ်သည်။ ကျွန်မမျက်စိများကိုပင် မယုံနိုင်ပါ။ ကျွန်မသား၏ပခုံး ကိုဖမ်းဆုပ်ပြီး ဆရာတော်၏ရုပ်ပုံကိုပြလိုက်သည်။ ထိုရုပ်ပုံကိုတွေ့လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်မစိတ်ကို အထူးလှုပ်ရှားစေသည်။ ရုပ်ပုံကို ဆရာတော်အသွင်နှင့် ကျွန်မရင်ဖွင့်လိုက် သည်။

‘မြေးကလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကြီးပြင်းမယ်လို့ ဆရာတော်ကတိပေးထား တယ်လေ။ အခုမြေးကလေးကို ကယ်ပါဦး။ ကယ်ပါဦး။’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတို့ကားရှေ့တွင် တစ်လမ်းလုံးထိုမော်တော်ယာဉ်ရှိနေခြင်း သည် အံ့ဖွယ်တစ်ပါးပင်။ ကျွန်မတို့ကားကို ဆေးရုံသို့အစောင့်အရှောက်ဖြင့်ပို့ပေးနေ သည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ ဆေးရုံအရေးပေါ်အဆောင်အပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါ ထို မော်တော်ယာဉ်သည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အရေးပေါ်လူနာကြိုဆိုလက်ခံသည့်နေရာတွင် သမီးက သွေးထွက်လွန်နေသော အေရီယယ်လ်ကိုပွေ့ပြီး စောင့်ကြိုနေသည်။ ကလေး၏ဦးခေါင်းမှကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် သွေးများထွက်နေသည်။ ဆီနာယာက ကျွန်မတို့ကိုတွေ့သောအခါ သူ၏ ပါးစပ်မှ မချိတင်ကဲ ညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အေရီယယ်လ်ကို ကျွန်မလက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး သမီးက ငိုယိုကာအပြင်သို့ပြေးထွက်သွားသည်။ အေရီယယ်လ်သွေးများက ကျွန်မခြေရင်းတွင် အိုင်ထွန်းနေသည်။ သူ့အသက်ရှင်နိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

သို့သော် ဆရာဝန်က အေရီယယ်လ်ကိုစစ်ပြီးသောအခါ အေရီယယ်လ်အနေ အထားသည် မြင်ရသလောက် မဆိုးကြောင်းပြောသည်။ ယိုစိမ့်ထွက်နေသောသွေးများမှာ ပေါက်သွားသော သွေးပြန်ကြောတစ်ခုမှဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြပြီး ဆရာဝန်က ထိုအကြောကို အမြန်ချုပ်ပေးသည်။ ကားနောက်ဖုံးကို အေရီယယ်လ် ဦးခေါင်းပေါ်ပိတ်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ထိုမျှလောက်ပြင်းထန်သည့်အရှိန်မှ ထိုမျှလောက်သာ ဒဏ်ရာရရှိခြင်းမှာ ကံကောင်းလှသည်ဟု ပြောသည်။

‘တကယ့်အံ့ဖွယ်ပဲ’ ဟု ကျွန်မလည်း ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နှစ်ကြာသော် ကျွန်မအသင်းဝင်လည်း မဟုတ်၊ ရင်းနှီးမှုလည်းမရှိ သော မိုင်ယာမီမှဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုတွင်ကျင်းပမည့် ဆုတောင်းပွဲသို့သွားရန် ကျွန်မ စိတ်လိုက်မာန်ပါဆုံးဖြတ်သည်။ ဆုတောင်းပွဲပြီးသောအခါ တက်ရောက်လာသူများကို မုန့်ပဲသရေစာများဖြင့်ခဉ်ခဲသည်။ ထိုနေရာတွင် နားသယ်မွှေးနှင့်မုတ်ဆိတ်မွှေးထားသော အရပ်ခပ်ပုပုသက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ ကျွန်မကသမားရိုးကျ မဟုတ်သောသူများကို စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ သူထံ တည့်တည့်မတ်မတ်သွားပြီး

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုသူက သူ၏နာမည်မှာဆရာဒေါ်လ်ဖင်ဖြစ်ပြီး ဆရာတော်လူဘာဗစ်ချာ၏တစ်ပည့်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်မလည်း ဆရာ တော်နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ကျွန်မကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်နှင့် ပဟောဠိဆန်သော မော်တော် ယာဉ်အကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်မဇာတ်လမ်းပြောပြီးသောအခါ ဆရာက တောက်ပသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ‘အဲဒီနေ့က မော်တော်ယာဉ်ကိုမောင်းနေတဲ့အမျိုးသမီးကို တွေ့ချင်လား’ ဟု မေးပြီး သူ့ဘေး သို့ မိရီယမ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။ ဆရာကပြောပြသည်မှာ မိရီယမ် သည် ဆရာတော်လူဘာဗစ်ချာ၏သွန်သင်မှုများကို ဖြန့်ကြက်နိုင်ရန် မော်တော်ယာဉ်တစ်စီး ဝယ်ယူပြီး ယာဉ်ထဲတွင် ဘာသာရေးပစ္စည်းပစ္စယအစုံအလင် ထည့်ထားသည်။ ကားနောက် တွင်လည်း ဆရာတော်၏ရုပ်ပုံကြီးကို ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်သဖွယ် ကပ်ထားသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးနိုင်ရန်ရည်ရွယ်သည်။ မိရီယမ်၏လုပ်ဆောင်ချက် သည် ကောင်းချီးမင်္ဂလာ မည်မျှသယ်ဆောင်ပေးကြောင်း မိရီယမ်ကိုယ်တိုင်ပင် အတိုင်း အဆ မသိနိုင်ပါ။

Devorah Alouf

ကတိစကား

ကျွန်မမောင်၏ဘဝသည် မူးယစ်ဆေးဝါးကြောင့်ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ သူ့ကို ဆေးပြတ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားကူညီကြသည်။ သူ ထောင်သုံးနှစ်ကျသွားသည်။ ထောင်မှထွက်လာသောအခါ သူ့လိမ္မာသွားမည်ဟု ကျွန်မတို့ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

ထောင်ထဲတွင် ဂျိမ်းစ်သည် စံပြအကျဉ်းသားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထောင်ထဲမှပြန် လည်ထူထောင်ရေးအစီအစဉ်နောက်ပိုင်း ဂျိမ်းစ်က သူ့လျှောက်ခဲ့သည့် ပျက်စီးတိမ်းပါးစေ သော ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်မည်ဟုကြေညာသည်။ ထောင်ထဲတွင် သူသည် စွမ်းပကားတစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်သူ အဟောအပြောကောင်း သူ့အဖြစ်ရိပ်မိသွားပြီး စိတ်ဓာတ်လုံ့ဆော်ဟောပြောသူတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။ အကျဉ်းထောင် အရာရှိများက သူ့ကိုမြို့နယ်ကျောင်းများသို့ခေါ်သွားပြီး မူးယစ်ဆေးဝါး၏အန္တရာယ် အကြောင်းပို့ချစေသည်။ ဂျိမ်းစ်သည် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သောသူတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။

သို့သော် သူ့ထောင်ပြင်သို့တက်ဖမ်းထွက်လာသည့်အခါ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ရေးရာပြန်ပျက်ပြားသွားသည်။ လပိုင်းအတွင်း သူ့ဆေးပြန်စွဲသွား သည်။ လူအများစုက ခပ်စောစောကတည်းက သူ့အနေအထားကိုရိပ်မိကြသော်လည်း ကျွန်မကတော့ယင်းကိုသဲလွန်စမရခဲ့ပါ။ ကျွန်မချစ်ရသောမောင်လေးဖြစ်၍ဖြစ်မည်။ သို့မ ဟုတ် မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲသည့်လက္ခဏာများကို ကျွန်မအနေဖြင့် အခြားသူများကဲ့သို့ မရိပ်မိ တတ်ခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ဤတစ်ကြိမ် သူ့မလွဲမသွေပျက်စီးတိမ်းပါးတော့မည်ဆိုသည် ကို ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။

တစ်နေ့တွင် ဂျိမ်းစ်က ကျွန်မတိုက်ခန်းသို့ သူ့၏ကိုယ်ဝန်ရှိနေသောဇနီး၊ သူ့ကလေး ငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူရောက်လာသည်။ သူ့မှာ ငွေလုံးဝပြတ်နေကြောင်းနှင့် သူ့ကလေး များအတွက် နို့နှင့်ခါးတောင်းကျိုက်ပိတ်စဝယ်ယူနိုင်ရန် ဆယ်ဒေါ်လာချေးဖို့ပြောသည်။ ကျွန်မတွင် ငွေသားမဆောင်ထားသဖြင့် ချက်လက်မှတ်ဖြင့် သူလိုနေသောငွေကို ရေးပေး လိုက်သည်။ သူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အခါခါပြောသည်။

သူတင်သည့် ကျေးဇူးစကားများသည် သူ့ချေးငွေထက်အဆပတန်ပိုနေသည်။ ထို့ပြင် 'စိတ်မပူပါနဲ့အစ်မရယ်၊ ဒီငွေကိုကျွန်တော်တစ်နည်းနည်းနဲ့ပြန်ဆပ်ပါမယ်'ဟုပြော သေးသည်။ ယင်းကို ထပ်ခါတလဲလဲပြောသည်။ ကျွန်မလည်း စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် 'တော်ပါတော့ မောင်လေးရယ်၊ ဒီစကားကိုဘယ်နှကြိမ်ပြောမလို့လဲ' ဟု တော်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အိမ်မှအထွက်တွင်ပင် 'အစ်မကို ဒီငွေပြန်ဆပ်ပါမယ်' ဟု သုံးကြိမ်ခန့်ပြောလျှင် သေးသည်။

နောက်ခုနစ်ရက်တွင် ဂျိမ်းစ်သည် ဆေးအလွန်အကျွံသုံးစွဲမှုဖြင့်သေဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မ၏တစ်ဦးတည်းသောမောင်မရှိတော့ပြီ။ ကျွန်မ ပန်းဆိုင်သို့သွားပြီး သူ့အသုဘအတွက် ပန်းများမှာသည်။ ကျွန်မချစ်ရသော မောင်လေးဂျိမ်းစ်သေပြီဆိုသည်ကို ကျွန်မမယုံနိုင်ပါ။ ကျွန်မစိတ်များ နောက်ကျိနေသဖြင့် ချက်လက်မှတ်စာအုပ် အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သည်။ ပန်းသည် ကိုပေးရန် ငွေမရှိပါ။ ပန်းသည်ကို ကျွန်မ ရှက်ရှက်နှင့် နောက်နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်ကျမှ ပန်းဖိုးငွေ လာဆောင်မည်ဟုပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မလည်း ထိုရက်ပိုင်းဆိုလျှင် စိတ်ထိန်းနိုင် လောက်မည် ထင်သည်။

နောက်တစ်ပတ်ကြာသည့်အခါ ကျွန်မ ပန်းသည်ကို ငွေဆောင်ရန် ချက်လက်မှတ် ကိုရှာပြီး လက်ကိုင်အိတ်ထဲတွင်ထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မနောက်ဆုံးရေးထားသည့် ချက် လက်မှတ်သည် ကျွန်မမောင်အတွက်ရေးပေးသော ဆယ်ဒေါ်လာဖြစ်သည်ကိုတွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ သူ့အသုဘအတွက် ပန်းဖိုးပေးရန် ချက်လက်မှတ် ရေးရဦးမည်။ ကျွန်မ စိတ်ချောက်ချားသွားသည်။

ပန်းဆိုင်တံခါးဝသို့ ကျွန်မလှမ်းသွားစဉ် ကျွန်မရှေ့ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ အရာ တစ်ခု လွင့်ကျလာသည်။ ကွန်ကရစ်ပေါ်တွင် မြင်နေရသော ဆယ်ဒေါ်လာတန်အရွက်သည် အသစ်ကျပ်ချွတ်ဖြစ်သည်။ အတုဟုပင်ထင်နိုင်လောက်အောင်သစ်လွန်းသည်။ ကျွန်မ ထိုဒေါ်လာရွက်ကိုကောက်ယူရန် ခန္ဓာကိုယ်ကိုကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ ကစားလိုက်သည်။ ဆုတ်ဖြထားသည့် စာအိတ်ခွဲတစ်ခု၊ ငွေပျောက်ရှာနေသူတစ်ဦး၊ ဘာမှ မမြင်မိပါ။ ထိုဆယ်ဒေါ်လာသည် ကျွန်မအတွက် ရည်စူးသည်ဆိုခြင်းကို သေချာသိလိုက် သည်။

ယင်းသည် ဂျိမ်းစ်ကတိတည်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မမောင်အနေဖြင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပြဿနာများရှိခဲ့သော်လည်း အမြဲလိုလို ကတိစကားတည်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဖူးစာကံ-၂

ခရစ္စတင်းနှင့်ဂျိုးတို့နှစ်ဦးသည် သူတို့အထက်တန်းကျောင်းတက်နေသည့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှစပြီး တွဲခဲ့ကြသည်။ ခရစ္စတင်းက ၁၅ နှစ်၊ ဂျိုးက ၁၆ နှစ်ဖြစ်သည်။ ခရစ္စတင်းက ဂျိုးသည် သူ့အချစ်စစ်ဖြစ်မှန်း သေချာသိထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကောလိပ်ရောက်သည်အထိ လေးနှစ်တိုင်တိုင်တွဲကြသည်။ ထို့နောက်တွင် ခရစ္စတင်းဘဝကလေး ပျက်ပြားသွားရသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် တစ်နေ့တွင် ဂျိုးက သူ ခရစ္စတင်းကိုချစ်သည်မှန်သော်လည်း အခြားမိန်းကလေးများနှင့် တွဲကြည့်လိုသေးသည်ဟုပြောသည်။ 'ငါတို့စတွဲတဲ့အချိန်တုန်းက တော်တော်ငယ်ကြသေးတယ်လေ။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်ဘဝမှာ တစ်ယောက်ပဲရှိခဲ့တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး တခြားလူတွေကိုနည်းနည်းတွဲကြည့်ကြရင်ကောင်းမယ်။ အိမ်ထောင်ဆိုတာ ဘဝတစ်သက်တာအတွက်ဆိုတော့ သေချာတာကောင်းတာပေါ့။ နှိုင်းယှဉ်စရာခံစားချက်တော့ရှိသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်'။

ခရစ္စတင်းအနေဖြင့် လူအများပြောကြသည့် 'အသည်းကွဲဝေဒနာ' ဆိုသည်ကို နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ ခံစားရတော့သည်။ သူ ညမအိပ်မီ ဂျိုးအကြောင်းစဉ်းစားကြေကွဲသည်။ အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ဂျိုးအကြောင်းစဉ်းစားကြေကွဲသည်။

သို့သော် ခရစ္စတင်းက ဂျိုးဖြစ်စေချင်သလိုနေလိုက်သည်။ 'ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာတော့ ဂျိုးက ကျွန်မအတွက်တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူပဲ'။ သူ့စိတ်ခံစားချက်ကို ဂျိုးကိုတစ်လုံးတစ်ပါးဒုဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။ ဂျိုးက ယင်းတို့ဆက်ဆံရေးကို ပြောင်းလဲလိုသူဖြစ်သည်။ ခရစ္စတင်းတွင် မာနတော့ရှိသည်။

သို့နှင့် တစ်နှစ်ခွဲကြာသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ထံ တစ်ယောက်ဖုန်းဆက်ပြီး သာကြောင်းမာကြောင်း မေးသည်။ ထိုမျှသာ။ ထိုကာလတစ်လျှောက် သူတို့အချင်းချင်းမတွေ့ရန်ဆိုသည့် စီမံချက်ကို မဖောက်ဖျက်ပါ။ မိန်းမြို့ရှိ သေးငယ်သောဧရိယာတစ်ခုတည်းတွင် နှစ်ယောက်စလုံးနေထိုင်သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပက်ပင်းမကြုံမိကြပါ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ခရစ္စတင်းသည် ရည်မှန်သိမ်မွေ့သော မိုက်ခီဆိုသူနှင့် တွဲနေချိန်ဖြစ်သည်။ မိုက်ခီသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ တစ်ညနေခင်းတွင် သူက ခရစ္စတင်းကို ဘော်စတန်မြို့မှ နာမည်ကျော် Red Sox ဘောလုံးသို့ သွားကြည့်ကြမည်လား မေးသည်။ သူတို့မြို့မှ တစ်နာရီခန့် ကားမောင်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း ခရစ္စတင်းက သဘောတူလိုက်သည်။ 'လက်မှတ်တွေကုန်ပြီလို့တော့ ကြားထားပေမဲ့ ကံကောင်းရင် အရန်လက်မှတ်လေးဘာလေးရနိုင်မှာပါ' ဟု သူက ပြောသည်။

ပွဲရိုရာ ဘော်စတန်မြို့ ဖန်းဝေးပြည်သူ့ဥယျာဉ်သို့ရောက်သောအခါ လက်မှတ်တကယ်ပင်ကုန်နေသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားကြသည်။ သို့သော်စိတ်မလျှော့ဘဲ ဆက်စောင့်နေကြသည်။ သူတို့မလျှော့သည့်ခွဲကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လက်မှတ်နှစ်စောင်ရလိုက်သည်။

ခရစ္စတင်းသူနေရာ၌ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် စကြိုကိုမျက်နှာမူမိသည်။ ပြန်းခဲ နဲ့ သူရင်းနှီးနေသောဆံပင်အနီရောင်ကို လျှပ်တစ်ပြက်မြင်မိသည်။ သူတံတွေးမျိုးချပြီး 'မငြိမ်နိုင်ပါဘူး' ဟုသူ့ဘာသာပြောသည်။ ဆိုသော် သူထင်သောသူဖြစ်နေသည်။

သူ့ချစ်ရသောသူ ၁၈ လ တိုင်တိုင်မတွေ့ရသော ဂျိုးသည် လက်ရှိအတွဲ လိယန်းဆိုသူနှင့် စကြိုမှ လျှောက်လာနေသည်။ သူတို့နေထိုင်သော မိန်းမြို့တွင် ဂျိုးနှင့် လိယန်းတို့အတွဲသည် လတ်တလောလူပြောများနေသည့် အတွဲဖြစ်သည်။ ခရစ္စတင်းက သူတို့နှင့်မတွေ့လိုပါ။ သူများပြောသည်ကိုကြားရခြင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရခြင်းမှာ ခံစားချက်မတူနိုင်ပါ။ ခရစ္စတင်းမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ 'သူ့ကိုနှုတ်မဆက်တာအကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ငါ့ကိုတွေ့ချင်မှတောင်တွေ့မယ်' ဟု သူ့ဘာသာ ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် သူတို့ခွဲတန်းမှလူများက အသစ်ရောက်လာသူနှစ်ဦးဝင်နိုင်ရန် ထပေးကြသည်။ ဂျိုးက လက်မှတ်ပေါ်မှခုံနံပါတ်များနှင့် လွတ်နေသောခုံများကိုတိုက်ရန် လှမ်းအကြည့်တွင် ကပ်လျက်ခုံ၌ ခရစ္စတင်းထိုင်နေသည်ကို တွေ့သွားသည်။ သူတို့မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ ဂျိုးက သူ့လက်မှတ်ကိုပြန်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အံ့အားသင့်သည့် အသွင်ဖြင့် ခရစ္စတင်းဘေးမှခုံတွင် အင်တင်တင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ခရစ္စတင်းက 'အင်း၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့အနေအထားပဲ' ဟု သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသောဂျိုးကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးက ခြေတူရသို့သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပွဲအစီအစဉ်စာရွက်ကို ဖြန့်ပြီး အရေးတယူကြည့်နေသည်။ ပွဲစသောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ကစားကွင်းမှ လုံးဝကာရံမပြောင်ပါ။ ပွဲစဉ်တစ်ခုလုံး ထူးထူးခြားခြားတိတ်နေသည်။ သူ့အတွဲ လိယန်း

ကို စကားတစ်လုံးမှမပြောသလို ခရစ္စတင်းကိုလည်း စကားတစ်လုံးမှမပြောပါ။ သူ့ အာဇေး မိသလို နှုတ်ဆွဲနေသည်။

ခရစ္စတင်းအနေဖြင့် စိတ်ထိခိုက်နိုင်သော်လည်း ထိုအစား အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ထူးခြားစွာ အူမြူးနေမိသည်။ 'ထိုင်ခုံ ၃၅,၀၀၀ ရှိတဲ့အထဲက ငါ့ဘေးကပ်လျက်ခုံမှာမှ သူထိုင်ရတယ်ဆိုတာ နိမိတ်တစ်ခုပဲ' ဟု သူ့တွေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိန်းမြို့တစ်နေရာ၌ ဂျိုး၏အတွဲ လီယန်းကလည်း ဘော့ဘောလ်ပွဲ မှ ဂျိုး၏အနေအထားကိုပြန်သုံးသပ်ပြီး ဂျိုးနှင့်ဆက်ဆံရေးသည် အဆုံးသတ်ပြီဆိုသည် ကိုသိလိုက်သည်။

ရဲဆေးတင်ထားသလိုဖြစ်နေသော ခရစ္စတင်းက ဂျိုးထံဖုန်းဆက်ပြီး 'မနေ့ကဘယ် လိုကြီးမှန်းမသိအောင် ထူးခြားတယ်နော်' ဟုပြောလိုက်သည်။

ဘော့ဘောလ်ပွဲတွင်ထိုင်နေစဉ်က သူတို့စိတ်ဒဏ်းချက်ကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ပြောပြပြီး တိုက်ဆိုင်သောစိတ်နေစိတ်ထားအပေါ် ရယ်မိကြသည်။

နောက် ၁၁ လအကြာတွင် သူတို့လက်ထပ်ဖြစ်ကြသည်။ မကြာမီသူတို့၏ ဆယ် ကြိမ်မြောက်မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည် ကျရောက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ထပ်တူအိပ်မက်

ဂျိုလီရော်ဘင်းစ်သည် အိပ်မက်များ၏နိမိတ်စွမ်းအားကို ယုံကြည်မှုမရှိပါ။ သို့သော် ယခုအိပ်မက်တစ်ခုသည် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းရှိလွန်းပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် ထိုအိပ်မက်ကြောင့် လန်နိုးသွားပြီး သူတုန်တုန်ယင် ယင်ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ၏သက်ကြီးရွယ်အိုမိခင်၏နေအိမ်ကို မီးတောက်များ က ဝါးမျိုနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့မိခင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည်ကို လည်းကောင်း မြင်မက်သည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက် ၃ နာရီဖြစ်နေသည်။ ဂျိုလီက သူ့မိခင်ထံ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်လိုသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏အသံကိုကြားမှ နှစ်သိမ့်မှုရနိုင်မည်။ သို့သော် အချိန်မတော်ဖုန်းဆက်ပြီး မိခင်၏ မကျန်းခံသောနှလုံးသားကို အထိတ်တလန့်မဖြစ်စေလို ပါ။ ထို့ကြောင့် နံနက်မိုးလင်းမှဖုန်းဆက်ပြီး ထိုအိပ်မက်ဆိုးအကြောင်းပြောပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဂျိုလီဖုန်းဆက်သောအခါ သူ၏အချုပ်အချယ်ကင်းသော အိပ်မက်များတွင် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သော မိခင်ဖြစ်သူက ရယ်သည်။ သမီးကိုပင် ကျီစယ်လိုက်သေးသည်။ 'ဒီတော့ နင့်ရဲ့လျှို့ဝှက်ဆုတောင်းက ငါသေဖို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား' ဟုမေးသည်။

ဂျိုလီက စိတ်မဆိုးပါ။ သူ့မိခင်က သူ့စိတ်ပူနေသည်ကို လျော့နည်းစေအောင်ပြော နေမှန်းသိသည်။ သို့သော် သူ့အိပ်မက်သည် နိမိတ်တစ်ခုခုဆောင်သည်ဟု ယုံကြည်နေ သောဂျိုလီက အိပ်မက်ကိုအရေးမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ 'အမေကလည်း... ' ဟု သူပြော လိုက်စဉ် ဖုန်းလိုင်းတွင် ကလစ်ဟု အသံတစ်ချက်မြည်သွားသည်။

သူ့မိခင်က 'အင်း၊ တစ်ယောက်ယောက် ငါ့ကိုဖုန်းခေါ်နေပြန်ပြီ။ ဖုန်းကုမ္ပဏီရဲ့ အဲဒီဝန်ဆောင်မှုကိုယူမယ်ဆိုပြီး ငွေသွင်းပြီးကတည်းက ငါ့ဖုန်းပြောနေရင်အနှောင့်အယှက် တွေ များတယ်။ ရုတ်တရက်ဖုန်းချလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွားတဲ့လူတွေလည်းရှိတယ်။ အခု နင်လည်းခဏကိုင်ထားဦး။ ငါ့ကိုနောက်တစ်လိုင်းက ခေါ်နေတဲ့လူနဲ့ ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်'

ဟုပြောသည်။

ဂျီလီက သူ့မိခင်သည် သူများကိုစောင့်ခိုင်းထားတတ်သူ မဟုတ်မှန်းသိသဖြင့် မိနစ်အတော်ကြာအထိ သူ့မိခင်ဖုန်းလိုင်းပေါ်ပြန်မတက်လာသောအခါ သူအံ့ဩမိသည်။ 'ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အမေက ငါ့ကိုဘယ်တော့မှ ကြာကြာမစောင့်ခိုင်းထားတတ်ဘူး။ သူ့ဖုန်း ချလိုက်တော့မည်အပြု သူ့မိခင်က ဖုန်းလိုင်းပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ 'သမီးရယ်၊ ဆော့ရိုးပဲ။ ဖုန်းခေါ်တာသမီးရဲ့ညီမ ကယ်ရိုးလဲလေ။ သူ ဟာဝိုင်ယီမှာ အပန်းဖြေနေတာ သမီးသိတယ် မဟုတ်လား။'

'ဟင်၊ သူမနေ့က အမေ့ဆီဖုန်းခေါ်တယ်လို့အမေပဲ သမီးကိုပြောတယ်လေ။ ကယ်ရိုးလဲက အဝေးခေါ်ဖုန်းတွေ သိပ်ဆက်တတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။'

'သမီးရေ၊ တကယ်တော့ကယ်ရိုးလဲဖုန်းပေါ်မှာပြောတာက အမေ့ကိုနည်းနည်း စိတ်ချောက်ချားစေတယ်။ သူ အိပ်မက်တစ်ခုမက်တယ်တဲ့။ သမီးအိပ်မက်နဲ့အတူတူပဲ။ သိပ်ထူးဆန်းတယ်။'

'အမေ၊ ကယ်ရိုးလဲအိပ်မက်ကို အခုပြောပြပါ' ဟု ဂျီလီက ရုတ်တရက်အော်ပြော လိုက်သည်။

'သမီး၊ ကယ်ရိုးလဲအိပ်မက်က သမီးအိပ်မက်နဲ့တူရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ထပ်တည်း ကျတယ်။ ဒီတော့ ပြန်ပြောပြနေဖို့မလိုဘူး။'

'ကဲ၊ အမေ၊ အမေ ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း၊ သမီးအိမ်ကိုခဏပြောင်းနေရမယ်။ အမေ့အိမ်မှာ မီးအန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့ကိစ္စရှိရင် ဖယ်ရှားပေးနိုင်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာကို ခေါ်စစ်ခိုင်း လိုက်မယ်။'

'သမီး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမေလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာကိုကြိုက်တာ သမီးသိလျက် သားနဲ့၊ နောက်ပြီး အိပ်မက်တွေကိုလည်း အယုံအကြည်မရှိပါဘူး' ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းသည်။

'အမေ စဉ်းစားကြည့်။ ကမ္ဘာတစ်ဖက်ခြမ်းစီမှာရှိနေတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ညတည်းမှာ အိပ်မက်ဆင်တူမက်တာကို လျစ်လျူရှုလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သမီးတော့ ကြက်သီးမွေးညင်းတောင်ထမိတယ်။ အမေကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် သမီးစိတ်ချမ်းသာ အောင် သမီးနဲ့လိုက်နေပေးပါ။'

နောက်တစ်ညတွင် ဂျီလီမိခင်၏နေအိမ်တွင် ဂက်စ်ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး မိနစ် ပိုင်းအတွင်း အိမ်တစ်လုံးလုံး မီးလောင်ကျွမ်းသွားသည်။

သို့သော် ဂျီလီမိခင်က အန္တရာယ်မှလွတ်ကင်းသည်။ သမီးနှစ်ယောက်၏ တစ်ထပ် တည်းကျသောအိပ်မက်များကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ထိုနေ့က မိခင်ဖြစ်သူ၏အားမာန်ပြည့်

ကျယ်လောင်သော ကန့်ကွက်ချက်များကြားမှ ဂျီလီက သူ့မိခင်အိမ်သို့ကားမောင်းသွားပြီး သေတ္တာနှစ်လုံးတွင် အဝတ်များနှင့်အဖိုးတန်ပစ္စည်းများထည့်သည်။ 'အမေ သမီးအိမ်မှာ လိုက်နေရမယ်။ ဒါပဲ' ဟု ပြောပြီး မိခင်ကို သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် မီးလောင်ချိန်တွင် ဂျီလီမိခင်သည် ဂျီလီအိမ်တွင် ဘေးကင်းရန်ကင်း ရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သေကံမရောက်

ကျွန်မ၏ခြောက်နှစ်သမီးလီဆာသည် အဖျားတက်နေသည်။ သူ၏ခြေထောက်မှာ လည်း ထူးခြားစွာရောင်ကိုင်နေသည်။

ကလေးဆရာဝန်က လီဆာကို စမ်းသပ်ပြီးသောအခါ 'Osteomyelitis ဆိုတဲ့ ရောဂါကိုကြားဖူးလား' ဟု ကျွန်မကို ညင်သာစွာမေးသည်။ ကျွန်မ၏သမီးကလေးတွင် ဤရှားပါးသော အရိုးရောဂါဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို UCLA ဆေးရုံသို့ပို့ပြီး အကြောဆေးကု သမှုခံယူကာ စောင့်ကြည့်ရမည်။ ထိုကုသနည်းမအောင်မြင်ပါက နောက်ထပ်ရွေးပိုင်ခွင့် အနေဖြင့် ခြေထောက်ဖြတ်တောက်ရန်သာရှိသည်။

အချိန်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတွင် အရိုးကင်ဆာဖြစ်နေသောကလေး များပြားစွာရှိသည်။ ထိုကလေးများကို ကျွန်မသနားစိတ်ဝင်မိသည်။ အားလုံးက ရောဂါ ကျွမ်းနေသူများဖြစ်ပြီး အိမ်ပင်ပြန်နိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။ လီဆာကိုတော့ ခြေနှစ်ချောင်း အကောင်းမဟုတ်လျှင်ပင် ခြေတစ်ချောင်းအကောင်းနှင့် အိမ်ပြန်ခေါ်နိုင်မည်ကိုသိသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသေးသည်။

နောက်ရက်များတွင် လီဆာ၏ခြေထောက် အရောင်သက်သာပြီး အိမ်ပြန်နိုင်မည့် အနေအထားရှိလာသည်။ ကျွန်မတို့အထူးဝမ်းသာသည်။ လီဆာလည်း သူ့ညီမလေး တယ်ရီ နှင့် ပြောစရာစကားများရှိမည်သေချာသည်။

လေးနှစ်သမီးငယ်တယ်ရီသည် ယခုကိစ္စတွင် ထိခိုက်နစ်နာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်မ၏ယောက္ခမ၊ သူတို့ကိုချစ်သောအဘွားနှင့် အပ်ထားသော်လည်း တယ်ရီက စိတ်အားငယ်သည်။ ကျွန်မက ဆေးရုံသို့ နံနက်စောစောထွက်သွားပြီး ညအချိန်ကျမှ သူ့ အဘွားအိမ်မှပြန်ခေါ်သည်။ မိဘများနှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့ အိမ်တွင် ကြာရှည်စွာမရှိခြင်း သည် တယ်ရီအား စိတ်ဒဏ်ရာရရှိစေသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် 'လီဆာဘယ်မှာလဲ။ သူ့ဘာလို့သမီးနဲ့အတူမရှိနေတာလဲ' ဟု ငိုယိုပြီးမေးသည်။ ကျွန်မက လီဆာမကြာမီပြန်

လာတော့မည်ဖြစ်၍ မူလအတိုင်း အိပ်ခန်းတစ်ခုတည်းတွင် အတူပြန်ရှိတော့မည့်အကြောင်း နှင့် ပုံပြင်များလည်း အတူနားထောင်နိုင်တော့မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

လီဆာအိမ်ပြန်မည့်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်မစိတ်ပူရပြန်သည်။ သူ့ကိုဆေးရုံမှ ပေးဆင်းလိုက်သော်လည်း ရက်အတော်ကြာလမ်းမလျှောက်ဘဲနေရမည်ဟု အရိုးဆရာဝန် က တားမြစ်သတိပေးလိုက်သည်။ အိပ်ရာမှထစေရန် သတိပြုဖို့ ကျွန်မကိုမှာသည်။ ခြောက်နှစ်ကလေးတစ်ယောက်ကို အိပ်ရာထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ပြောရန်မှာ လွယ်သည့်ကိစ္စ တော့မဟုတ်ပါ။

လီဆာနှင့်တယ်ရီတို့ ပြန်တွေ့ကြသည့်အခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်သည်၊ နမ်းသည်၊ ဝမ်းသာနေကြသည်။ သို့သော် ညအချိန်တွင် သူတို့အတူမရှိမဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်သည်။ တယ်ရီကိုအိပ်ခန်းတွင်အိပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး လီဆာကို စည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် သိပ်ထားသည်။ သို့မှသာ ကျွန်မ သူ့ကိုအနီးကပ်စောင့်ကြည့်နိုင်မည်။

ဤကာလတစ်လျှောက် ကျွန်မသူငယ်ချင်းကယ်ရိုးလ်က ကျွန်မကို အဖော်ပြုပေး လျက်ရှိသည်။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို အိပ်ရာသွင်းပြီးသောအခါ ကယ်ရိုးလ်က ကော်ဖီ သောက်ရန် အကြံပြုသည်။ ကျွန်မ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကော်ဖီသောက်သည့်အလေ့အထမရှိပါ။ သို့သော် ယခု ကျွန်မအာရုံများယုံလွင့်နေသည်။ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နှင့် အေးအေးဆေး ဆေး ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောရန် ကျွန်မစိတ်ပါမိ၍ကော်ဖီသောက် ရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ကယ်ရိုးလ်ကမီးဖိုချောင်သို့ ကော်ဖီတစ်အိုးကျိုရန်သွားသည်။ ရက်သတ္တပတ်များစွာ မအိမ်သာရှိခဲ့သော ကျွန်မလည်း သက်သောင့်သက်သာနေရန်စိတ် ကူးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တိတ်ဆိတ်နေသော ညထဲသို့ တယ်ရီငိုကြွေးသံက ပြုန်းခနဲထိုးဖောက်ဝင် ရောက်လာသည်။ 'မမလီဆာကို ဘာလို့ဒီမှာမသိပ်တာလဲ။ အမေကတိပေးထားတယ်လေ။ အတူတူပြန်အိပ်ရမယ်ဆို။ မမကိုအခုခေါ်ပေး၊ အခုခေါ်ပေး။'

တယ်ရီကိုချော့မရပါ။ ကျွန်မစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။ လဲသေချင်စိတ် ပင်ပေါက်မိသည်။ 'ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ အနားသွားယူရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက် မလဲ' ဟုပင် မောပန်းစွာတွေးမိသည်။ ယခုတယ်ရီအငိုတိတ်ရန် ဘာမဆိုလုပ်ပေးမည့်စိတ် နေစိတ်ထားဖြစ်သွားသည်။ လီဆာကိုဆိုဖာပေါ်မှရွှေ့ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကိုအိပ်ခန်း တစ်ခုတည်းတွင် အိပ်စေလိုက်သည်။

လီဆာကို သူ့ခုတင်ပေါ်တင်ပြီးသည်နှင့် မြည်ဟိန်းသံကြီးတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မနှလုံးခုန်မြန်သွားသည်။ 'ငါတို့စိုးရိမ်နေတဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယားလျှင်ကြီး လှုပ်ပြီထင်တယ်။ ကျွန်မမီးဖိုချောင်သို့အပြေးသွားပြီး ကယ်ရိုးလ်ကိုခေါ်သည်။ ထို့နောက်

ကျွန်မတို့တစ်ချိန်တည်း ဧည့်ခန်းသို့ကြည့်မိကြသည်။

ကျွန်မ ဧည့်ခန်း၏အလယ်တည့်တည့်တွင် Ford Farlaine ကားကြီးတစ်စီး နေရာယူထားသည်။

ကယ်ရိုးလ်နှင့်ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩလွန်းသဖြင့် နှုတ်ဆွဲသွားသည်။

ကားထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်ကလေးငယ်သုံးဦးတို့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ငိုနေကြသည်။ အမျိုးသမီးက သူ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်ကားမောင်းနေစဉ် ကားကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကားက ကျွန်မအိမ်နံရံကိုဖောက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထိုးဝင်လာကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကျွန်မ သူတို့မိသားစုကို ကားထဲမှထွက်နိုင်ရန် ကူညီပြီးနောက် ကျွန်မ ဧည့်ခန်းပျက်စီးမှုအနေအထားကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ အခန်းက ဆိုးရွားစွာ ပျက်စီးသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်မကို တုန်ယင်စေသည်မှာ လီဆာအိပ်နေခဲ့သောဆိုဖာဖြစ်သည်။ ထိုဆိုဖာသည် အကော်ဒီယံတစ်လုံးကဲ့သို့ ရှုံ့တွနေသည်။

တယ်ရီသာ အိပ်ခန်းထဲတွင် သူ့အစ်မမရှိခြင်းကို ဆန္ဒပြုလိုခြင်းမရှိခဲ့လျှင် ကျွန်မ လီဆာကိုထိုဆိုဖာမှ ရွှေ့မည် မဟုတ်သလို၊ ကျွန်မ ကော်ဖီသောက်ရန်သဘောမတူခဲ့လျှင် ကယ်ရိုးလ်လည်း မီးဖိုချောင်သို့ ထွက်သွားမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့သုံးဦးစလုံး ဧည့်ခန်းတွင် မရှိခြင်းကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးတွင်အလုပ်လုပ်နေသော ကျွန်မခင်ပွန်းထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားချိန်တွင် ကျွန်မတုန်ယင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ကြားရသည့်အဖြစ်အပျက်ကို မယုံနိုင်ဖြစ်နေသည်။ 'Ford Farlaine ကားတွေက တောင့်တင်းလို့တော်သေးတာပေါ့' ဟုသာ မှတ်ချက်ပြုနိုင်သည်။

Colleen Ann Traphagen

ကျေးဇူးအကြွေး

ကျွန်မ အိုဟိုင်းယိုးမြို့တွင် ရှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝက ကျွန်မနှင့်ကျောင်းကားအတူတူစီးသော ဟယ်လင်ဆိုသူ ကျောင်းသူတစ်ယောက်သည် ဆိုးရွားသည့် မတော်တဆမှုနှင့်ကြုံရသည်။ သူက ကျောင်းကားလွတ်သွားမည်စိုး၍ အပြေးလိုက်ရာ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ချော်ကျပြီး ကျောင်းကား၏နောက်ဘီးအောက်သို့ လျှောဝင်သွားသည်။ သူ အသက်မသေပါ။ သို့သော် ခါးအောက်ပိုင်းအကြောသေသွားသည်။

ကျွန်မ သူ့ကိုဆေးရုံတွင်သွားကြည့်သည်။ ကျွန်မ၏ ၁၃ နှစ်အရွယ်ဦးနှောက်ဖြင့် သူ့ဘဝတွင် မျှော်လင့်စရာသိပ်မရှိနိုင်တော့ဟုသာ ကျွန်မတွေးမိသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ ထိုမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျသည်။ သားသမီးများရသည်။ ဟယ်လင်အကြောင်း သိပ်မစဉ်းစားမိပါ။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က ကျွန်မတို့ ဖလော်ရီဒါတွင်ရှိစဉ် ကျွန်မ၏သားအကြီးဆုံးသည် စက်ဘီးစီးနေစဉ် ကားတိုက်ခံရသည်။ သူ ပေ ၉၀ လွင့်သွားပြီး ဦးခေါင်းနှင့်ကျသည်။ ဦးနှောက်ဆိုးဆိုးရွားရွားထိခိုက်မိသွားသည်။ သူ့ကို ကုသပြီး သတိမေမြောနေဆဲ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းသို့ လွှဲပြောင်းပို့ဆောင်သည်။

ကျွန်မသား၏အခန်းတွင် ကျွန်မရှိနေစဉ် တယ်လီဖုန်းမြည်သည်။ ထိုခခန်း၏ လူမှုဖူလုံရေးဝန်ထမ်းဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်မစိတ်ပင်ပန်းနေသဖြင့် ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ ငိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားသံကိုကြားရသည်။

မကြာမီ ဦးချဲတစ်စီးဖြင့် လှပသောအမျိုးသမီးတစ်ဦး ကျွန်မသား၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တစ်ရှူးတစ်ဘူးကိုင်ထားသည်။ ၁၆ နှစ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဟယ်လင်ကို ကျွန်မမှတ်မိသေးသည်။

သူက ပြုံးပြသည်။ တစ်ရှူးကမ်းပေးသည်။ သူ့နားလာရန် အမူအရာပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ဖက်သည်။ ကျွန်မက ကျွန်မမည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို မပြောလိုက်သည်။ ၁၆ နှစ်ကြာပြီးမှ ပြန်ဆုံကြခြင်းကို တအံ့တဩရှိကြသည်။

ဟယ်လင်က ကျွန်မသူ့ကိုဆေးရုံတွင် သွားကြည့်ပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ဘဝအကြောင်း ကိုပြောပြသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ကျနေပြီး သားသမီးများလည်းရှိသည်။ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့လည်း ရယူထားသည်။ သူ့ထက်ဘဝကံဆိုးသောသူများကို တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီရန် ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိသည်။ ယခုကျွန်မသားအတွက် သူပေးနိုင်သောတစ်ခုတည်းသောအရာမှာ 'မျှော်လင့် ချက်'သာဖြစ်သည်ဟု သူက ပြောသည်။

ဤထူးကဲလှသည့်အမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သေးသိမ်သလိုပင်ခံစားမိသည်။ ကျွန်မသားဦးခေါင်းဒဏ်ရာရပြီးကတည်းက ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် ဟယ်လင်ပေးလာသည့် မျှော်လင့်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က ဘဝမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဟု ထင်မှတ် ခဲ့သူက ယခုကျွန်မကို မျှော်လင့်ချက်ပေးသည်။ အရုံးမပေးရန်အားပေးသည်။ လူတစ် ယောက်တွင် အသက်ရှင်နေသရွေ့ဘဝမျှော်လင့်ချက်ရှိသည်ဟု ကျွန်မနားလည်လိုက်သည်။

ကျွန်မသားသည် အံ့ဩဖွယ်ရာပြန်ကောင်းလာသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစုလည်း မြောက်ဘက်ပိုင်းမြို့တစ်မြို့သို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ သို့သော် ဟယ်လင်ကို ကျွန်မမမေ့ပါ။ စာနာနားလည်ပေးခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ပေးခြင်းတို့အတွက် ကျွန်မသူ့အ ပေါ်ဆပ်မကုန်သော ကျေးဇူးအကြွေးတင်နေပါသည်။

Julie B. Gibson

အိမ်သော့

ကျွန်မ၏ချစ်လှစွာသောခင်ပွန်းသည် အခြားယောက်ျားများကဲ့သို့ပင် (မိန်းမ၊ ယောက်ျား ကွာခြားမှုများ အမှန်ပင်ရှိသည့်အထဲမှ သိသာသည့်ကွာခြားမှုတစ်ခုဖြစ်သည့်) ကားကို 'အချိန်လုမောင်းခြင်း' ကို အလွန်ပင်နှစ်သက်သည်။ ဤကဲ့သို့ အချိန်လုမောင်းရန် မှာ မြို့တွင်းလမ်းများ၊ အဝေးပြေးလမ်းများ စသည့် လမ်းပေါင်းစုံ၏အနေအထားများကို သိထားရသည်။ အာရုံစူးစိုက်မှုရှိရသည်။ လူ့အကြော နောကျေရသည်။ ယောက်ျားများ အတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ မိန်းမများအတွက် စိတ်ထောင်းကျေစရာဖြစ်သည်။ ဒုတိယအမျိုးအစားဖြစ်သည့် 'မီးနီမိအောင် မောင်းခြင်း' ထက်ပိုဆိုးသည်။ ထိုအချိန်အခါ မျိုးတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် စစ်သည်ရဲမက်တစ်ဦးကဲ့သို့ပြုမူသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မတို့မိသားစု နယူးယောက်မြို့ ကျေးလက်ပိုင်းတွင် အပန်းသွားဖြေပြီး ဖြစ်၍ ဘရွတ်ကလင်ရှိနေအိမ်သို့ ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မယောက်ျားက မည်သည့် နည်းလမ်းဖြင့် ဘရွတ်ကလင်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်မည်ကို သေချာစဉ်းစားပြီးနောက် နံနက် ၁ နာရီတွင်ထွက်မှ အဆင်ပြေမည်ဟုဆုံးဖြတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ နံနက် ၄ နာရီတွင်ရောက်သွားသည်။ အိပ်ရာထဲသို့ ကျွမ်းထိုးဝင်အိပ်ရန်သာ စိတ်ကူးရှိကြ သည်။

ကျွန်မယောက်ျားကတော့ အခြားမည်သည့်ကားမှမရှိသည့်အချိန်တွင် အချိန် လုမောင်းနိုင်သဖြင့် အောင်နိုင်သူအသွင်ဆောင်နေသည်။ အိမ်လှေကားထစ်များကို သူ နောက်မှလိုက်တက်ရင်း ကျွန်မတို့၏နူးညံ့သောဝမ်းကပ်မွေ့ရာထဲသို့တိုးဝေ့အိပ်ရန်သာ စိတ်စောနေသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ဆန္ဒ မပြည့်ဝပါ။ ကျွန်မယောက်ျားက သူ၏သော့ကြိုးကို ထုတ် လိုက်ပြီးသောအခါ သူ့နဖူးကိုသူ့ရိုက်ပြီး စူးခနဲအော်လိုက်သည်။ 'ဟာ... အိမ်သော့ကို ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားခဲ့မိတယ်။ မျက်လုံးသုံးစုံ (ကျွန်မနှင့်ကျွန်မတို့သားနှစ်ယောက်) က သူ့ကို သုန်မှုန်စွာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး 'မင်းမှာ တစ်စုံရှိတယ်

ပို့ရန် ကျွန်မက မရအရ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ နောက်ခေလေ့တစ်ခုမှာ နှစ်စဉ် မတ်လတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ချိန်းတွေ့ပြီး နှစ်ပတ်စီသာခြားသော ကျွန်မတို့မွေးနေ့ပွဲများကို တစ်ရက် တည်း အတူကျင်းပသည်။

ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မ ဘတ်အပေါ်မို့မို့ပုံစံကို ရယ်သွမ်းသည်။ 'မင်းသူနဲ့ အတော်ကြာအဆက်အသွယ်မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ အာဖရိကကို ခရီးထွက်တော့မယ်ဆို တော့ အိမ်ကို ငါးညလောက် ဆက်တိုက်ခေါ်ထားတော့မယ်ဆိုတာ ငါသိနေတယ်' ဟု ပြောသည်။

'ရှင် နားမလည်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျွန်မအနားမှာ ရှိဖို့ လိုအပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကိုပဲ ရချင်တာ။

သို့နှင့် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏ ၅၃ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ မတိုင်မီ ကျွန်မသူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေစဉ် ကျွန်မစိုးရိမ်ထားသည့်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ် လာသည်။

ဘတ်က ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး 'မော်လီ၊ ငါမင်းကိုပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ငါဘုန်းကြီးဝတ်တော့မယ်။ ငါသာသနာ့ဘောင်ကိုပြန်ဝင်ဖို့တော့ နောက်ကျသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တိုက်ခန်းနဲ့ ငါ့ရဲ့တခြားပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပေးလှူလိုက်ပြီးပြီ။ ငါလှည့်လည်သွားလာနေထိုင် ရတဲ့ ဘရင်ဂျီဘုန်းကြီးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ဘတ်က ယခင်က ဘရင်ဂျီဘာသာရေးဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးအပြီးမဝတ်မီ သူထွက်လိုက်သည်။ တစ်သက်တာ အိမ်ထောင်မပြုရဆိုသည့် ပညတ်ချက်ကို သူလိုက်နာနိုင်မည်မထင်၍ဖြစ်သည်။ အချိန်ကမြူးကြွသည့် ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များဖြစ်သော်လည်း ဘတ်သည် ကတိချိုးဖောက်မည့်လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဘဝပေးတာဝန်ကိုစွန့်ခွာမိခြင်းအတွက် သူတစ်သက်လုံးနောင်တရသည်။ ယခု သူကတိ သစ္စာတည်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိလာသည်။ ကျွန်မကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွေးဖြင့် ဘတ်အတွက် ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ ဘတ်မရှိလျှင် ဘာလုပ်ရမည် ကျွန်မမသိပါ။

'ဘတ်ရယ်၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ့်ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့အကျိုးရှိပါမလား။ ငါပြဿနာတစ်ခုခုကြုံတွေ့ရ ရင် ခါတိုင်းလို နင့်ကိုခေါ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမရှိဘဲ ငါဘယ်လိုနေရမလဲ။

'နင် ငါ့ဆီစာရေးပေါ့။ ဘုန်းကြီးဆိုပေမဲ့ လူတွေနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့တော့ ခွင့်ပြုချက် ရှိပါတယ်။ ငါတို့ရင်းနှီးမှု အဆုံးမသတ်သွားပါဘူး။ ငါတို့အချင်းချင်းဆက်သွယ်နိုင်တဲ့နည်း လမ်းပြောင်းလဲသွားမှာတစ်ခုပဲ' ဟု ဘတ်က ညင်သာစွာပြောသည်။

မိုးပျံပူဖောင်း

ကျွန်မအရပ်ရှည်သလောက် သူကအရပ်ပူသည်။ ကျွန်မ အသားဖြူသလောက် သူက အသားညိုသည်။ ကျွန်မက ဂျူးဘာသာဝင်ဖြစ်သော်လည်း သူကကက်သလစ်ဖြစ် သည်။ ကျွန်မက စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သလောက် သူက စိတ်တည်ငြိမ်သည်။ ကျွန်မက အမေရိကမြောက်ဘက်ပိုင်းမှဖြစ်ပြီး သူကတောင်ဘက်ပိုင်းမှဖြစ်သည်။ ဘတ်ရူးဆက်စ်နှင့် ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကြာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုကာလအတောအတွင်း ဘတ်သည် ကျွန်မမင်္ဂလာဆောင်တွင် ဧည့်ကြိုတစ်ဦး လုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မကလေး၏ခေါင်းကိုင်အဖြစ်သည်။ ကျွန်မအလုပ်တစ်ခုမှ နောက်အ လုပ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်သည့်အခါ အကြံပေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မရည်မှန်းချက်များ ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန် အားပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မအပြစ်ဝန်ခံချက်များကို ကြားနာသူလည်းဖြစ် ခဲ့သည်။ အပြန်အလှန်အနေဖြင့် သူ၏အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် သူ့ကွာရှင်းစဉ်ကလည်းကောင်း၊ သူ့အစ်ကိုသေဆုံးစဉ်ကလည်းကောင်း ကျွန်မအနေဖြင့် ဖေးမအားပေးခဲ့သည်။ သူ အိမ်ကို လွှမ်းမိုးသည့်အချိန်က ကျွန်မ သူတို့အရပ်မှဟင်းလျာတစ်ခုဖြစ်သည့် ရုံးပတီသီးစွပ်ပြုတ် လုပ်ပေးသည်။ သူတိုက်ခန်းအလှဆင်စဉ်က ကူညီပေးခဲ့သလို သူ့မျက်မှန်ကိုင်းကိုပင် ကူ ရွေးပေးခဲ့သည်။

သူက ကျွန်မထက် အသက်ပိုကြီးသလို အမြော်အမြင်ပိုရှိသည်။ ကျွန်မက အသက်ပိုငယ်ပြီး နွေးထွေးမှုပိုရှိသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဟဇာတဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စာအုပ်တစ်အုပ်၏စာမျက်နှာများကဲ့သို့ ရင်းနှီးစေသည့် နှောင်ကြီးမှာ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်သက်ဝင်မှုပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးအကြား ထုံးတမ်းခေလေ့နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုမှာ နှစ်စဉ် ဇန်နဝါရီလ တိုင်း ဘတ်က တောင်အာဖရိကသို့ခရီးထွက်ပြီး 'အပါသိုက်' ခေါ် လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုကို တိုက်ဖျက်သည့်လှုပ်ရှားမှုတွင်ပါဝင်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ရောက်နေသည့်နေရာမှ ပို့စကတ်တစ်ခုတွင် သူ့အန္တရာယ်ကင်းကြောင်း လျှို့ဝှက်သင်္ကေတဖြင့် ကျွန်မထံ ရေးသား

'ဆိုပါတော့လေ' ဟု ကျွန်မ အားတင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်ပြန် ရောက်သောအခါ ကျွန်မ ငိုသည်။ နောက်လများတွင် ကျွန်မ ဘတ်ကို တတ်နိုင်သလောက် တွေ့သည်။ သို့သော် သူကတောင်အာဖရိကမှ ရွေးကောက်ပွဲသို့ ကုလသမဂ္ဂမှ လေ့လာ သူတစ်ဦးအဖြစ် စေလွှတ်ခံရသဖြင့် မအားမလပ်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏အခြားမိတ်ဆွေများ အတွက်လည်း သူအချိန်ပေးရသေးသည်။ နွေရာသီရောက်မှ ကျွန်မ သူနှင့် နောက်ထပ် တွေ့ဖြစ်သည်။ ဩဂုတ်လလယ်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သူသွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်က သူ့ကိုညစာဖိတ်ကျွေးသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းက မြို့ပြင်သို့အလုပ် ကိစ္စနှင့် ရောက်နေသည်။ ကျွန်မသမီး (သူ၏ခေါင်းကိုင်သမီး) အိပ်ရာဝင်သွားသောအခါ ကျွန်မတို့ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီး ဘာသာရေးယုံကြည်မှုများအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ကျွန်မတို့ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာအရ တမလွန်ဘဝအပေါ် ထင်မြင်ချက်များကိုပါ ဆွေးနွေး ကြသည်။ သူက 'နင်ရောငါရော အပြီးသတ်သေဆုံးခြင်းဆိုတာမရှိဘူးလို့ သိထားကြတယ် လေ။ သေဆုံးခြင်းဆိုတာ နောက်ခရီးတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်းဖို့တံတားတစ်ခုပဲဖြစ်တယ်' ဟု ပြောသည်။

သူပြန်ချိန်တွင် ကျွန်မသူ့ကို မိနစ်အတော်ကြာ သိုင်းဖက်ထားသည်။ မျက်ရည် များကို ထိန်းထားပြီး 'နင်ကိုငါသတိရတမ်းတနေမယ်' ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ သူက 'စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါရှိနေမှာပါ' ဟု နှစ်သိမ့်သည်။

ဩဂုတ်လ ၁၄ ရက်တွင် ကျွန်မဖုန်းခေါ်ဆိုမှုတစ်ခု လက်ခံရရှိပြီး ဘတ်တစ် ယောက် ကားတိုက်သေဆုံးသွားသည်ဟု သတင်းကြားလိုက်ရသောအခါ သူထိုနေ့ကပြောခဲ့ သည့်စကားများကို ကျွန်မကွဲကွဲပြားပြားမှတ်မိနေသည်။ ဖုန်းဆက်သူမှာ ဘတ်၏ အစ်မဖြစ်သည်။ 'ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ဘယ်သူမှသေချာမသိဘူး။ သူက မြေမြင့်က ဘုန်းကြီး ကျောင်းဆီကို ကားမောင်းတက်နေတယ်။ နေလည်းသာတယ်။ ကားလည်း ရှင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကားက ရုတ်တရက်ဖယ်ယမ်းပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုဝင်တိုက်တယ်။ သူပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ အစ်မတို့ထင်တာတော့ သူ့နှလုံးရောဂါဖောက်တာဖြစ်မယ်။'

သူ့အသုဘတွင် ထောမနာစကားပြောသောဘုန်းကြီးက 'ဘတ်က လေ့ကားတစ် ထပ်ခုန်ကျော်ပြီး စိန်ဖရန်းစစ်ဆီကို ဖြောင့်မတ်စွာသွားလိုက်တာပဲ' ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။ ကျွန်မအတွက်တော့ ထိုစကားက နှစ်သိမ့်မှုမပေးနိုင်ပါ။ ကျွန်မယောက်ျားပုခုံးပေါ်တွင် ကျွန်မမိတ်ဆွေကြီး 'ဘတ်မရှိတော့ဘူး' ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူက 'ဘတ်ရှိပါတယ်။ သူက မင်းနှလုံးသားထဲမှာ အမြဲရှိတယ်' ဟု နှစ်သိမ့်သည်။ တိဘက်မှ နော်ဘူးဇာရင်ဆိုသူ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုလည်း 'ဘတ် တခြားတစ်နေရာမှာရှိနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်မမျက်စိအောက်က ပျောက်သွားတာကို ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး' ဟု

ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။ နော်ဘူးက 'ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တချို့ ယုံကြည်ကြတာတစ်ခုက သေဆုံးပြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ၄၉ ရက် လွင့်မျောနေတယ်။ ရက်သတ္တပုနစ် ပတ်ရဲ့ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ကျမှ ဘဝသစ်ကို ကူးတယ်။ ဘတ်က စံနမူနာထားလောက်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို နေထိုင်သွားတဲ့သူဆိုတော့ ဘဝကူးကောင်းမှာ သေချာတယ်။ မော်လီ သူ့အတွက် ခုနစ်ပတ် ဆုတောင်းပေးပါ။ ၄၉ ရက်မြောက်နေ့မှာ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတစ်ခုလုပ် ပေးလိုက်ပါ' ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ၄၉ ရက်မြောက် နေ့သည် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မသမီး၏မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကိုယ် ဘာသာနှစ်သိမ့်ပြီး သတ္တိရှိရှိနေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း ဘတ်မရှိသော ပထမဦးဆုံး မွေးနေ့ပွဲကို ကြုံရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသုန်မုန်နေသည်။ အောက်တိုဘာလ ၂ ရက် နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မစိတ်ချောက်ချားပြီး အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ ရက်စက်ရာကျ သည်ဟုဆိုနိုင်သော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုအနေဖြင့် ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းက ကျွန်မတို့ ခြောက်နှစ် အရွယ်သမီးကို အခြားကလေးတစ်ယောက်၏မွေးနေ့ပွဲသို့ လိုက်ပို့ရသည်။

ကျွန်မတို့တက္ကစီတစ်စီးကိုခေါ်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းသို့တက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နာရေးယာဉ်တန်းတစ်ခုကြောင့် ယာဉ်ကြောပိတ်နေသည်။ 'ယုံရခက်တဲ့အနေ အထားပဲ။ ဘယ်တုန်းက အဝေးပြေးလမ်းမှာ နာရေးယာဉ်တန်းနဲ့ကြုံဖူးလို့လဲ။ ကျွန်မတို့ကို နောက်နေ့သလိုပဲ' ဟု ကျွန်မစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကျွန်မယောက်ျားကို ပြောလိုက်သည်။

ထိုနေ့က နွေးထွေးပြီးနေသာသောနေ့ဖြစ်သည်။ ကလေးမွေးနေ့ပွဲအပြီးတွင် ကျွန်မယောက်ျားက ထိုဧရိယာတစ်ဝိုက်တွင် လမ်းလျှောက်ကြရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်မစိတ်တည်ငြိမ်သွားရန် အချိန်ပေးခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့လမ်းလျှောက်ရင်း အဲလ်တယ်ဒီဆိုသည့် ကျွန်မစမ်းကြည့်ချင်နေသည့် ထူးခြားမှုရှိသည်ဆိုသော စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုစားရန် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်မည်အပြု ဝန်ထမ်းများက ထွက်လာပြီး သူတို့ပါတီပွဲတစ်ခုပြီး၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်ပိတ်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ထိုနောက် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့သမီး ကလေးကိုမြင်သွားပြီး 'နေဦး၊ နေဦး၊ သမီးကလေးကိုပေးစရာတစ်ခုရှိတယ်' ဟု ပြောပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ထိုနောက် ဟက်ပီဘတ်သ်ဒေးဟု စာသားပါရှိသောမိုးပျံပူ ဖောင်းတစ်လုံးအပါအဝင် ရောင်စုံမိုးပျံပူဖောင်းတစ်တွဲကို ယူလာပြီးပေးသည်။

ကျွန်မခံနိုင်ရည် မရှိတော့ပါ။ ပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ကျွန်မ ယောက်ျားက 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟု အမြန်ပြောပြီး မိုးပျံပူဖောင်းများကို ယူလိုက်ကာ အနီးအနားရှိပန်းခြံခုံတစ်ခုသို့ ကျွန်မကို ခေါ်သွားသည်။ 'အစ်ကိုတစ်ခု တွေးမိတယ်။'

ဒီပူဖောင်းတွေကို မိုးပေါ်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဘတ်အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းဆိုကြရအောင်။

သမီးကလေးက 'ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပူဖောင်းတစ်လုံးကို သမီးအိမ်ယူသွားလို့ရမလား။ ကျွန်မတို့လည်း သဘောတူလိုက်ပြီး အလယ်မှ ဟက်ပီဘတ်သ်ဒေးစာသားပါသောပူဖောင်းကိုဖယ်ထုတ်ကာ ကျန်ပူဖောင်းများကိုလွှတ်တင်လိုက်သည်။ ဘတ်အတွက် ဟက်ပီဘတ်သ်ဒေးသီချင်းကိုဆိုကြသည်။ ပူဖောင်းများက တိမ်တောင်များဆီသို့ မြင့်တက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်မတို့ယူလာသည့်ပူဖောင်းကို ဧည့်ခန်းမျက်နှာကြက်ဆီသို့ လွှတ်တင်ထားသည်။ တစ်ပတ်ကြာသော် ပူဖောင်းအတွင်းမှ ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့က လျော့နည်းလာသည်။ သို့သော် အောက်သို့ကျလာမည့်အစား ကျွန်မဦးခေါင်းသာသာ အမြင့်တွင် လွင့်ပါးနေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်မ သွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးထိုသို့ဖြစ်သည့်နေ့က ဒီပူဖောင်းက ကျွန်မနောက်ကို လိုက်နေတယ်' ဟု ကျွန်မယောက်ျားကိုပြောလိုက်သည်။ သူက ရယ်ပြီး 'မင်းက ကြောင်လိုက်တာ' ဟုပြောကာ ပူဖောင်းကို မီးဖိုချောင်တွင် အမှိုက်ပုံးဘေး၌ ထားလိုက်သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်မတို့အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ကျွန်မယောက်ျား မရယ်နိုင်တော့ပါ။ ပူဖောင်းသည် ကျွန်မရှိသောအိပ်ရာဘက်တွင် ကျွန်မခေါင်းအုံးအထက်နား၌ရစ်နေသည်။ 'ဘုရားရေ' ဟု ကျွန်မယောက်ျားက ရေရွတ်လိုက်သည်။ 'ကျွန်မကို ယုံပြီလား' ဟု ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်။

နောက်သုံးရက်တွင် ပူဖောင်းသည် အိမ်ထဲတွင် ကျွန်မသွားလေရာသို့ လိုက်သည်။ ကျွန်မအပြင်မှပြန်လာလျှင် ဧည့်ခန်းမှတစ်ဆင့် တံခါးပေါက်နားသို့ ရွေ့လာသည်။ မီးဖိုချောင်သို့ လိုက်လာသလို ရေချိုးခန်းသို့လည်း လိုက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ပူဖောင်းက ကျွန်မထိုင်ခုံနောက်နားတွင်ရစ်နေလျှင် ကျွန်မ ခင်ပွန်းက 'ဟိုင်း... ဘတ်' ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်မသမီးကို အိပ်ရာသွင်းသောအခါ သူ့ခုတင်နားတွင် ရစ်နေသောပူဖောင်းကို ကျွန်မသမီးကလည်း 'ဟိုင်း... ဘတ်' ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ပူဖောင်းသည် ပြားသည်ထက်ပြားလာသည်။ နှေးသည်ထက်နှေးလာသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးတွင် အောက်သို့ လုံးဝကျသွားသည်။ ကျွန်မမျက်ရည်စက်လက်ဖြစ်သည်။ ဘတ်သွားရန် အချိန်ကျရောက်ပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်။

'သူငယ်ချင်းဘတ်ရေ၊ ကျေးဇူးပဲ' ဟု ကျွန်မ တီးတိုးပြောပြီး လေကုန်သွားပြီဖြစ်သောပူဖောင်းကို အမှိုက်ကားမှသိမ်းနိုင်ရန် အပြင်တွင်ထားလိုက်သည်။ 'ငါ့ဆီကို လာလည်

လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့ကိုစိတ်ငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ်ပေးရာလည်းရောက်တယ်။ အခုနင့်ကို ငါ့ဆီက ထွက်သွားခွင့်ပြုနိုင်ပါပြီ။

Molly Gurdy

ရှေ့ဖြစ်ဟောကိန်း

ကျွန်မ အိပ်မရပါ။ အရုဏ်တက်ပင်ရောက်လုပြီ။ တစ်ညလုံး အိပ်ရာထဲတွင် လူးလို့မိပြီး ကျွန်မကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားသည့်ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ သန္ဓေသားအတွက် အထူးပင် စိတ်ပူနေမိသည်။ နံနက်မိုးလင်းသော် ကျွန်မသေချာသွားသည်။ ကျွန်မကိုယ်ဝန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်ကို ချက်ချင်းသွားပြမှဖြစ်မည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မကိုစိတ်မပူရန်ပြောပြီး နှစ်သိမ့်စကားပြောကောင်းပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသော်လည်း ဆရာဝန်၏မျက်နှာက ကျွန်မစိုးရိမ်မှုကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ သူပြောသည့်စကားက သတင်းကောင်းမဟုတ်ပါ။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် အစ်မကြီး။ အစ်မကြီးကိုယ်ဝန်က လနုတုန်းမှာပဲ ပျက်ကျဖို့ လက္ခဏာပြနေတာဖြစ်တယ်’။

ကျွန်မဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆရာဝန်က ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ ‘ကိုယ်ဝန်လနုတုန်းမှာ ပျက်ကျလေ့ရှိတဲ့အချိုးက ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိတယ်။ သိပ်ပြီးစိတ်မထိခိုက်ပါနဲ့။’

ဆရာဝန်၏စကားများကိုကျွန်မလက်ခံရန် ခက်ခဲနေသည်။ ကျွန်မ၏အစောပိုင်းကိုယ်ဝန်ငါးခုစလုံး လစေ့ခဲ့သည်။ ယခုကိုယ်ဝန်လမစေ့နိုင်ဆိုသည်ကို သံသယရှိနေသည်။

‘အစ်မကြီးငယ်ပါသေးတယ်။ နောက်ကလေးတွေရနိုင်ပါသေးတယ်။’ ဆရာဝန်က မြူးမြူးကြွကြွရှိစေရန် ကြိုးစားနေသည်။

ကျွန်မအိမ်ပြန်ပြီးနောက် ဆရာဝန်မှာကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်သည်။ သို့သော် နာကျင်ခြင်းနှင့်မသက်သာဖြစ်ခြင်းက တိုးပွားလာသဖြင့် ကျွန်မတို့အိမ်နားက ဆေးရုံသို့ ကျွန်မကို တင်လိုက်ရသည်။ နာရီပေါင်းများစွာနာကျင်မှုနှင့် စိတ်ပင်ပန်းမှုခံစားရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ထပ်မံစစ်ဆေးပြီး ကျွန်မ၏သန္ဓေသားကို ထုတ်ပစ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည်။

အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ။

ကျွန်မနေသာထိုင်သာပြန်ရှိစေရန် နောက်တစ်ရက်ဖြစ်သည့် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်အထိ ဆေးရုံတွင်နေသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းရန်လိုအပ်သည့် ပုံစံစာရွက်များကို ဖြည့်နေစဉ် ကျွန်မနားမှ အလားတူပုံစံများကို ဖြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် စကားစမြည်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏နာမည်က စယ်လီဖြစ်သည်။ သူလည်း ယမန်နေ့ကကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသည်။ ကျွန်မတို့အချင်းချင်းမသိသော်လည်း ရင်ပေါ်သွားစေရန် စာနာစကားပြောလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်သည်။ စယ်လီက ‘ဆရာဝန်တွေကပြောတယ်။ ကျွန်မတို့ပျက်ကျတဲ့ သန္ဓေသားတွေက များသောအားဖြင့် ပုံပျက်နေတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့ယွင်းနေတဲ့ကလေးကို မွေးမယ့်အစား ပျက်ကျသွားတာက ပိုကောင်းပါတယ်လေ’ ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာဟာနေတယ်’ ဟု ကျွန်မက ဝမ်းနည်းစကားပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မလည်းမျှော်လင့်ချက်ကလေးတွေရှိခဲ့တယ်’ ဟု စယ်လီက ပြောပြီး ခေတ္တရပ်နားလိုက်သည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ကိုယ်ဝန်ဆိုတာတောင် နက္ခတ်ကိန်းခန်းအရ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတော့ဆောင်တယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်တယ်’ ဟု သူ့အတွေးကို ဖွင့်ပြောသည်။

ကျွန်မတို့အသီးသီးထွက်ခွာခါနီးတွင် ကျွန်မက စယ်လီအား ‘ကျွန်မတို့နောက် ၁၁ လနေရင် ပြန်တွေ့ကြမယ်လေ။ ဒီမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မီးဖွားဆောင်မှာပေါ့’ ဟု မြန်းခနဲပြောချလိုက်သည်။ စယ်လီက ပြုံးသည်။ ကျွန်မ သူနှင့်စကားပြောလိုသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မခင်ပွန်းက ကျွန်မကိုလာကြိုနေပြီဖြစ်သည်။

နောက် ၁၁ လတိတိကြာသည့်နေ့ဖြစ်သည့် နောက်တစ်နှစ် ဇွန်လ ၁၅ ရက်တွင် ကျန်းမာသော သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မီးဖွားသည်။ ထိုဆေးရုံသည် အိမ်မှ တစ်နာရီကြာကားမောင်းရသော နောက်တစ်မြို့တွင်ရှိပြီး ဆရာဝန်ကလည်း နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသုံးလေးနာရီအိပ်ပြီး၍နီးသောအခါ ကျွန်မကလေးကိုကြည့်နိုင်ရန် မွေးကင်းစကလေးများထားသည့်အခန်းသို့ ကျွန်မသွားသည်။ စင်္ကြံတွင် ကျွန်မမြင်ဖူးသလို ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်သည်။ ကျွန်မကြက်သီးမွေးညင်းပျားပင်ထမိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်မအိမ်နားမှဆေးရုံတွင် ကျွန်မနှင့်တစ်ရက်တည်း ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျခဲ့သည့် စယ်လီဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ဝန်အပ်သည့်ဆရာဝန်ရှိရာ ဤဆေးရုံသို့ တစ်နာရီကြာလာခဲ့ရသည်။ ကလေးကို ကျွန်မထက် နှစ်ရက်စောမွေးသည်။ သားယောက်ျားကလေးဖြစ်သည်။

မဟုတ်လား။ အဲဒါဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မက အသံသေးကလေးဖြင့် 'အရင် ပိုက်ဆံအိတ် အမည်းရောင်ကနေ အခုအဖြူရောင်ပြောင်းကိုင်တော့ သော့ကိုပြောင်းထည့်ဖို့ မေ့သွား တယ်။ ရှင့်ဆီမှာ အမြဲပါမယ်ဆိုတာ သေချာနေတာလည်းပါတာပေါ့' ဟု သူ့ကို အပြစ်ပြန် တင်ဖို့ ကြိုးစားရင်းပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ယောက္ခမများနှင့် ကျွန်မမိခင်ထံတွင် သော့မိတ္တူများ ပေးထားသည်။ သို့သော် နံနက် ၄ နာရီတွင် သူတို့ကို မနှိုးလိုပါ။ အားလုံးက အသက် ၇၀ ကျော်များဖြစ် သည်။ အထိတ်တလန့်မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်မယောက္ခားက 'အင်း... ကိုယ်တို့အိမ်ကို သူ့ခိုးအချက်ပေးကိရိယာတပ်ဖို့မလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ဟာကွက်တစ်ကွက်လောက် ရှိနေရင်မသိနိုင် တဲ့လေ။ ကိုယ် အိမ်နောက်ဖေးကိုသွားပြီး ပြတင်းတစ်ပေါက်လောက် ကန့်လန့်ဖွင့်ကြည့် မယ်' ဟုပြောသည်။

ကောင်းသတင်းမှာ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ထိုးဖောက်ရန်ဟာကွက်မရှိပါ။ မကောင်း သတင်းမှာ ကျွန်မတို့ အရူးအမူးထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လိုသောအချိန်တွင်ပင် မထိုးဖောက် နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ကဲ... ဘာလုပ်ကြမလဲ။ မိသားစုသုံးခု၏တိုက်ခန်းသုံးခုဆိုင်ရာ လှေကားထစ် များပေါ်တွင် ကျွန်မတို့ ပစ်လွဲချလိုက်ကြသည်။ အားလုံးကပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ မလှုပ် ရှားချင်ကြတော့ပါ။ ကျွန်မတို့ဘာမှမစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ ကျွန်မယောက္ခားက 'ငါတို့ အခုလိုအပ်နေတာအံ့ဖွယ်တစ်ခုပဲ' ဟု ချည့်နဲ့စွာမှတ်ချက်ချသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဇာတ်အချိတ်အဆက်တစ်ခုကဲ့သို့ပင် မြေညီထပ်တံခါးမကြီးဖွင့်သံ ကြားရပြီး ကျွန်မတို့အပေါ်ထပ်မှလင်မယားက သူတို့ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးနှင့်ဝင်လာကြ သည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကိုတအံ့တဩကြည့်သည်။ ကျွန်မတို့က ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြင့်ပြန်ကြည့်ကြသည်။ 'ဟယ်... ညီမတို့ဘယ်လိုရောက်လာကြတာလဲ။ နယူးဂျာဆီမှာ မနက်ဖြန်ညနေအထိနေမလို့ဆို' ဟု ကျွန်မ မယုံနိုင်သလို မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက 'ဟုတ်တယ်၊ အမှန်တော့ မနက်ဖြန်အထိနေရမှာ။ ကျွန်မ ယောက္ခားက ယာဉ်ကြောမပိတ်ခင်အချိန်လုမောင်းချင်တာနဲ့ စောစောပြန်လာကြတာ' ဟု ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏အမြင်မတော်သောအနေအထားကို သတိပြုမိပြီး 'အစ်မ တို့က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာမဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာစောစောစီးစီး ဘာလုပ်နေကြ တာလဲ' ဟု မေးသည်။

'အစ်မတို့အိမ်ထဲဝင်လို့မရဘူး။ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ အိမ်သော့ကျန်ခဲ့တယ်' ဟု ကျွန်မ ညည်းတွားလိုက်သည်။

'အဲဒါပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ အစ်မ မမှတ်မိဘူးလား။ ညီမတို့စပြောင်းလာတဲ့အချိန် က အစ်မကညီမကို အစ်မတို့အိမ်သော့တစ်စုံပေးထားပြီး အစ်မတို့မရှိတဲ့အချိန်မှာ လိုဏ် တာတစ်ခုခုရှိရင် အိမ်ထဲဝင်ယူနိုင်တယ်လို့ပြောတယ်လေ။'

ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ သူမှတ်မိ၍တော်သေးသည်။

'ညီမ အဲဒီသော့ကို ဘယ်မှာသိမ်းထားလဲသေချာမှတ်မိတယ်။ ခဏနေဦး၊ ညီမ သွားယူပေးမယ်။'

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် အိပ်ရာထဲသို့ တိုးဝင်ပြီးသောအခါ ကျွန်မ ယောက္ခားကို 'ရှင်အံ့ဖွယ်တစ်ခုတောင်းဆိုတာ အံ့ဖွယ်တစ်ခုတကယ်ဖြစ်တယ်လေ' ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကတော့ 'တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါကွာ' ဟု ပြန်ပြောသည်။

Yitta Halberstam

သူ့လက်ထဲတွင် အော်ဒါမှတ်သားရန် စာအုပ်ကိုကိုင်ထားသော်လည်း ရှေးဦးစွာသူမေးနေ ကျမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည်။ 'အစ်ကို ဘယ်မြို့က လာတာပါလဲ။'

၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဝီယက်နမ်စစ်ဖြစ်နေစဉ် လင်းက သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဝီယက်နမ်မှထွက်ခွာခဲ့သည်။ သူ့မိသားစုကို ထားခဲ့လို၍ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝတိုးတက်မှုရှာဖွေ ရန်ဖြစ်သည်။ သူထွက်ခွာခဲ့ခြင်းသည် အချိန်ပိုင်းမျှသာဖြစ်မည်။ မိသားစုအားလုံးပြန်ဆုံ ကြမည်ဟု သူထင်ထားခဲ့သော်လည်း ယင်းအနေအထားသည်ဖြစ်မလာပါ။ သူ့နိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပျက်သည့် ပရမ်းပတာအခြေအနေသည် သူ့ကို မိဘမဲ့တစ်ယောက်အလားဖြစ်စေသည်။ မည်သည့်လူမှုကွန်ရက်ကမှ သူ့မိသားစုကို မရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ အထီး ကျန်ဆန်လှသည်။

မယ်လီဆန်မြို့တွင် လင်းသည် ဘဝမှတ်တိုင်များစွာ သူ့ဘာသာကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ထောင်ကျသည်။ ကလေးမွေးသည်။ အိမ်ထောင်ကွဲသည်။ သူ့ကိုအကြံဉာဏ်ပေးမည့်၊ ဖေးမကူညီမည့် မိခင်၊ သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးနီးစပ်တစ်ဦးဦးကိုတမ်းတသည်။ သို့သော် တစ် ယောက်နှင့်မှ အဆက်အသွယ်မရပါ။ သူ့မင်္ဂလာဆောင်ကို ဝီယက်နမ်လေ့အရ ဆောင်ခဲ့ သော်လည်း သတို့သမီးဘေးတွင်ရပ်ပေးမည့် ဆွေမျိုးတစ်ဦးမှမရှိခဲ့ပါ။ နှိုင်းယှဉ်ချက်အနေဖြင့် သတို့သားဘေးတွင် သူ့ဆွေမျိုးများပိုင်းပိုင်းလည်နေခဲ့သည်။

ဆံကေသာဆိုင်က ဖောက်သည်များသည် သူ့အပေါ်ကြင်နာပါသည်။ ဘုရား ကျောင်းမှ မိတ်ဆွေများလည်း သူ့အပေါ်ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ဆွေနီးမျိုးစပ်မဟုတ်ကြ သဖြင့် ခံစားချက်က ဟာနေပါသည်။

ယခု သူက ဖန်းလတ်ဆိုသူ လူစိမ်းကို 'အစ်ကို ဘယ်ကလာတာလဲ' ဟုမေးလိုက် သည်။ 'မေရီလန်းက လာတာ' ဟုပြောသည့်အခါ လင်းစိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ 'ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှာ ဆေးသုတေသနတစ်ခုလုပ်ဖို့ရှိလို့ တစ်ရက်လာတာ။ ဒီညမြို့ထဲမှာတည်းမယ်။'

လင်းကအံ့ဩသွားသည်။ 'ကျွန်မတို့ဘက်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ ဒီနေရာ က မြို့ထဲနဲ့ အတော်လှမ်းတယ်။'

'အင်း... ကျွန်တော်က ဝီယက်နမ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှာနေတာ။ တယ်လီ ဖုန်းလမ်းညွှန်ထဲမှာ စားသောက်ဆိုင်နာမည်နှစ်ခုတွေ့တယ်။ တစ်ခုက ပတ်ခ်လမ်းမှာ၊ တစ်ခုက ဒီဆိုင်ပေါ့။'

'ဒါပေမဲ့ ပတ်ခ်လမ်းက မြို့ထဲနဲ့ပိုနီးတယ်။ အစ်ကိုဘာလို့ ဒီဆိုင်ကိုရွေးချယ်တာလဲ။'

'ညီမမှန်တယ်။ ဟိုစားသောက်ဆိုင်ဆိုရင် အစ်ကိုဟိုတယ်ကနေ လမ်းလျှောက်သွား လို့ရတယ်။ ဒီဆိုင်ကိုကားနဲ့လာခဲ့ရတယ်။ ဒီဆိုင်နာမည်ကိုပဲသဘောကျမိလို့လား မသိဘူး၊ ဒီဆိုင်ကိုရွေးမိတယ်။'

'အင်း... အဲဒီတော့ အစ်ကိုဝီယက်နမ်ဘယ်အပိုင်းက လာတာလည်း ပြောပြနိုင် မလား။'

'ဆိုင်ဂုံ'

'ကျွန်မလည်းဆိုင်ဂုံကပဲ။ အစ်ကိုက ဆိုင်ဂုံရဲ့ဘယ်အပိုင်းကလဲ။'

'ထရှူးဝေါင်းမင်းနမ်းဇရိယာ။'

လင်းက စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ 'ကျွန်မလည်း အဲဒီဇရိယာကပဲ။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကြာပြီးမှ သူ့ဇာတိအရပ်တွင်နေထိုင်သူတစ်ဦးနှင့်ဆုံတွေ့ရသည်။ 'အစ်ကို၊ လီဟတ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိလား။'

'အဲဒါအစ်ကိုဦးလေးပဲ။'

'ဟင်၊ အဲဒါကျွန်မရဲ့ဦးလေးပါ။'

ဖန်းလတ်နှင့်လင်းဂေါ့လ်ဖရေတို့သည် တစ်ဝမ်းကွဲမောင်နှမများဖြစ်နေသည်။ လင်း အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အေးခဲသွားသည်။ ထူးဆန်းလှသည့်တိုက်ဆိုင်မှုကို မယုံနိုင်ဖြစ်နေ သည်။ ဖန်းလတ်က ထိုမြို့တွင် တစ်ညသာနေရမည့်ကြားက သူ့အလုပ်လုပ်သည့် စား သောက်ဆိုင်သို့ ကားဖြင့်ရောက်လာသည့်အပြင် သူ့တာဝန်ကျစားပွဲတွင် လာထိုင်သည်။ သူက ထိုစားသောက်ဆိုင်တွင် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်သာအလုပ်လုပ်သည်။ ယခုသူပြန်ရန် နာရီဝက်သာ လိုတော့သည်။ သန့်ရှင်းရေးပြီးလျှင် သူပြန်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဖန်းလတ်ကလည်း မယုံနိုင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လင်းနှင့်ခံစားချက်မတူပါ။ သူ့ဦးလေးလီဟတ်သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဝီယက်နမ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ဂုံမြို့၏ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ လင်းက သိုက်တူးသူတစ်ဦးဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၍ လင်းအား မျိုးရိုးရာဇဝင်ကို အသေးစိတ်မေးသည်။ လင်းကမေးခွန်းများကို အလုံးစုံ ဖြေနိုင်သောအခါ ဖန်းလတ်က လင်းကို ဝမ်းကွဲညီမအဖြစ် လက်ခံကြိုဆိုလိုက်သည်။

သူတို့မည်မျှပင်ပျော်နေသည်ဖြစ်စေ၊ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ည ၁၀ နာရီပိတ် သည့်အလေ့အထကို အလျှော့အတင်းမရှိ၍ သူတို့နှစ်ဦး လယ်နီဆိုသည့် စားသောက်ဆိုင် နောက်တစ်ခုသို့ရွှေ့ပြီး စကားဆက်ပြောကြသည်။ လင်းက သူ့မိသားစုအကြောင်းများ သိခွင့်ရသည်။ သူ့မိခင်က ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားသည်။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကိုက ကမ္ဘောဒီးယားလမ်းပေါ်မှ ခိုက်ရန်ပွဲတစ်ခုတွင် သေဆုံးသွား သည်။ ကျန်ဆွေမျိုးအများစုက အမေရိကသို့ပြောင်းရွှေ့လာကြသဖြင့် ယခု လင်းက သူတို့ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရှိနေကြသည်ကိုသိရသည်။ ရင်းနှီးသော အပေါ်တစ်ယောက်က စိန့်လူး ဝစ်တွင် နေသည်။ မိနီယာပိုးလစ်တွင် ဝမ်းကွဲညီမတစ်ယောက်နေသည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယား၊ ပြည်နယ်၏မြို့အများအပြားတွင် ဆွေမျိုးနှစ်ပါးခန့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့သွားလည်

ရန်လည်း အလှမ်းမဝေးလှပါ။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်တွင် လင်းက ကယ်လီဖိုးနီးယားရှိသူ မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့သောဆွေမျိုးများထံ သွားလည်သည်။ သူနှင့်ငယ်စဉ်က အတူဆော့ကစားခဲ့ သည့် ဝမ်းကွဲမောင်နှမများသည် ယခုကြီးပွားချမ်းသာသူများပင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်က ကျားကျားလျားလျားရှိခဲ့သော ဘကြီး၊ ဦးလေးများသည် ယခု မျက်စိကွယ်ပြီး ချည့်နဲ့နေ ကြပြီဖြစ်သည်။ ၂၂ နှစ်တာကာလကြာမြင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လင်းကို သူ့ဆွေမျိုးများက ပထမတော့ သံသယအနည်းငယ်ရှိသော်လည်း တဖြည်း ဖြည်း လက်ခံကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့သည် လင်းနေထိုင်သည့် မယ်လီဆန်မှ အလှမ်းဝေး သော်လည်း လင်းက သူတို့ရှိနေခြင်းအတွက် ပီတိဖြစ်မိသည်။ 'ကျွန်မအတွက် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ ကျွန်မသားကလေးလည်း ကျွန်မသွေးသားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေကိုလည်း လိုအပ်ချက်ရှိတယ်လေ'။

'ဗီယက်နမ်ဆိုရိုးတစ်ခုရှိတယ်။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ဟာ မူလသစ်ပင်ကနေ တခြားကို လွင့်သွားရင် သူ့ဇာစ်မြစ်ပျောက်ဆုံးသွားတယ်တဲ့။ ကျွန်မက သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပဲ။ အခုတော့ မူလသစ်ပင်ဆီကိုပြန်ရောက်လာပြီလေ'။

မွေးစားသမီး

တန်ညာဖစ်ရှာသည် သူ၏ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး ယောင်တိယောင်ဝါး ရ တက်မအေးဖြစ်မိသည်။ ဘာကိုမှန်းမသိ၊ သူ၏ပုံမှန်၊ သာမန်၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဘဝကို တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝင်မကျဖြစ်မိသည်။ သူ့မိဘများဖြစ်သည့် ဖရက်ဒ်နှင့်ဟေဇယ်လ်စမစ်သ် တို့သည် အချစ်ကြီးသော မိဘများဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်းကြီးပြင်းစေခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်ခုခုမှားယွင်းနေသည်ဟု တန်ညာက ခံစားမိသည်။ အခြားကလေးများလို မိသားစုသံယောဇဉ်ကို အပြည့်အဝမခံစားမိပါ။

တန်ညာ ကိုးနှစ်အရွယ်က သူ့ဘဝ၏ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်နှစ်ခုဖြစ်ပျက်သည်။ တစ်ခုက 'မွေးစားခြင်း' ဆိုသည့် ဝေါဟာရကို တစ်ယောက်ယောက်ပြောနေသည်ကိုသူကြား လိုက်ပြီး ထိုဝေါဟာရ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် သဘောပေါက်သည်။ နောက် တစ်ခုမှာ သူ့မိသားစုက မြောက်ကယ်ရိုလိုင်းနားရှိ ဝင်စတန်ဆလယ်မ်အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမွေးစားခြင်းဆိုသည့် ဝေါဟာရကိုကြားကတည်းက တန်ညာတစ်ကိုယ်လုံး လျှပ်စီးကြောင်းဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။ 'ဒါပဲဖြစ်မှာပဲ။ ငါ့ကိုမွေးစားထားတာဖြစ်မယ်' ဟု သူတွေးလိုက်သည်။ သူ့ဘဝ၏ပထမလေးနှစ်တွင် အခြားမိသားစုတစ်ခုနှင့် နေထိုင်ခဲ့ သလိုမျိုး ခံစားချက်ကိုလည်း ရေးရေးမှတ်မိသလိုရှိသည်။ သူ့မိဘများကို မေးသောအခါ သူတို့က တန်ညာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆူသည်။ 'အမေတို့က သမီးရဲ့အမေအဖေအရင်းပဲ။ နောက်ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုးလာမမေးနဲ့'။ သူကလည်း မမေးတော့ပါ။

သူခံစားရသော်လည်း သူက ကျိုးနွံသောကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် အမှန် သိလိုခြင်းစိတ်ကို နင်းခြေထားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ခံစားချက်အတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် စစ်မှန်သောအနှောင့်အယှက်ရှိသော သူ၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်၍ဖြစ်သည်။ တန်ညာတို့၏ အိမ်နီးချင်းအသစ်သည် သက်ကြီး၊ ရွယ်တိုအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အပြုံးရွှင်သည်၊ နားပါးသည်၊ တန်ညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စား

သည်။ သူတို့နှစ်ဦး အပြန်အလှန်အိမ်လည်ကြသည်။ တန်ညာက ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ချစ်သည်။ စကားများရှည်ကြာစွာပြောကြသည်။ တန်ညာက သူ့ဘဝအတွက်အဓိပ္ပာယ် ရှိသော ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုရှိသလို ခံစားရသည်။

အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်တွင် စေ့စပ်ထားပြီးဖြစ်သော တန်ညာအိမ်ထောင်ပြုခါနီး တွင် ဥပဒေလိုအပ်ချက်အရ မွေးစာရင်းမိတ္တူတင်ပြရမည့်အချိန်တွင် တန်ညာဇာစ်မြစ် အကြောင်း အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ သူသံသယရှိခဲ့သည့်အတိုင်းပင် သူသည် မွေးစားသမီးဖြစ်နေသည်။

သူက မွေးစာရင်းမှတ်တမ်းရုံးကစာရေးကို 'ကျွန်မရဲ့မွေးသမိခင်နာမည်ကိုများ ပြောပြနိုင်မလားမသိဘူး' ဟု အနူးအညွတ်တောင်းဆိုသော်လည်း စာရေးက စည်းမျဉ်း အရ သူမပြောပြနိုင်ကြောင်း တုံ့တိဖြေသည်။ တန်ညာက မတွန့်မဆုတ်ရှိသည်။ မည် သည့်နည်းနှင့်မဆို သူ၏မွေးသမိခင်ကို တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။

သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုသည် နောက်လေးနှစ်အကြာတွင် ပေါ်ပေါက် လာသည်။ သူ့ကိုညာတာထောက်ထားသည့်စာရေးတစ်ဦးက မွေးစာရင်းမှတ်တမ်းစာအုပ် ကို တန်ညာဘက်သို့လှည့်ပေးလိုက်သည်။ တန်ညာကသူမိခင်၏ နာမည်ကိုဖတ်နိုင်လိုက် သည်။ G.L.Truesdale။

တန်ညာဆက်လက်စုံစမ်းရာတွင် G.L.Truesdale သည် ယခုအခါ Gwen Davis ဖြစ်နေပြီး တန်ညာနေသည့် ဝင်စတန်ဆလယ်မိအရပ်တွင်ပင် နေသည်ဟုသိရသည်။ Gwen က ရေဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဌာနတွင် အလုပ်လုပ်သည်ဆိုသဖြင့် တန်ညာက ထိုနေရာသို့ ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာလ တစ်နေ့တွင် 'ကောင်းသောနေ့လယ်ခင်းပါ။ မြို့တော်ဝန်ဆောင်မှုက ပါ' ဟု Gwen က ချိုသာသောအသံဖြင့် ဖုန်းပေါ်မှ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ သူ့ဘဝပြောင်း လဲတော့မည်ကို ရိပ်မိပုံမပေါ်ပါ။

တန်ညာက 'Gwen Davis အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပါသလားရှင်' ဟုမေးလိုက်သည်။ 'အခုစကားပြောနေတာ Gwen ပါပဲ' ဟုဖြေသည်။

တန်ညာက ကြောက်ဒူးတုန်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ဖုန်းပြန်ဆက်သည်။ သို့သော် တန်ညာက သူ့မွေးသမိခင်၏ အသံကိုကြားသောအခါ နောက်တစ်ကြိမ်ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး ဖုန်းချလိုက်ပြန်သည်။

သူက အားမွေးပြီး တတိယအကြိမ် ဖုန်းပြန်ဆက်သည်။ 'Gwen Davis ပါလား။ ကျွန်မက တန်ညာစမစ်သ်ဖစ်ရှပါ။ မွေးစားသမီးပါ' ဟုပြောလိုက်သည့်အခါ တစ်ဖက် မှ Gwen က ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည်ကိုကြားရသည်။ တန်ညာက ထိုအော်သံကို

အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်သည်။ ဝမ်းသာလုံးဆိုသည့် အော်သံလား၊ 'ငါ့ဘဝထဲဝင်မလာနဲ့' ဆို သည့် အော်သံလား။ သူသေချာမသိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိပါ။

နောက်ဆုံးတွင် တန်ညာက အသံသေးကလေးဖြင့် 'စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား လား ဟင်'ဟု မေးလိုက်သည်။

Gwen က 'စိတ်အနှောင့်အယှက် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ။ သမီးကိုအရမ်းတွေ့ချင် တယ်။ ဘယ်တော့တွေ့နိုင်မလဲ' ဟုမေးသည်။

'ဒီနေ့တွေ့ကြမယ်လေ' ဟုပြန်ပြောလိုက်သည်။

တန်ညာအလုပ်ဆင်းသည်နှင့် Gwen ထံသွားသည်။ Gwen က တန်ညာကို လက် ကမ်းကြိုဆိုပြီး 'အမေ့ကိုဖတ်ထားစမ်းပါ။ ဖတ်ထားပါ' ဟု ပြောသည်။ တန်ညာဘဝတစ် လျှောက် ကြားချင်ခဲ့သော စကားများပင်ဖြစ်သည်။ ထိုညက Gwen က တန်ညာကို သူ့နေ အိမ်သို့ခေါ်သွားသည်။ တန်ညာ၏မောင်နှစ်ယောက်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကွဲကွာခဲ့ကြ သည့် ၂၇ နှစ်ကာလအတွင်း အဖြစ်အပျက်များကို တရင်းတနှီးပြောကြသည်။

Gwen က သူတန်ညာကိုမွေးစဉ်က အသက် ၁၅ နှစ်သာရှိသေးကြောင်း၊ ကလေး ကိုသူ့ထံမှ ယူသွားကြကြောင်း၊ သူငိုခဲ့ရကြောင်း၊ ထို့နောက်ပိုင်း သမီးကို မတွေ့ရတော့ ကြောင်း၊ သို့သော် တစ်နေ့ပြန်တွေ့မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြောင်း၊ သမီးကလေးအတွက် ဆုမွန် ကောင်းများ အမြဲတောင်းပေးခဲ့ကြောင်းပြောပြသည်။

ထိုညနေက သူတို့အကြောင်းအရာအတော်များများကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ Gwen က တန်ညာကို 'သမီးဘယ်မှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းတာလဲ' ဟု စိတ်ထက်သန်စွာမေးသည်။ တန်ညာက '၂၄လမ်းမှာ' ဟုဖြေလိုက်သောအခါ Gwen က မယုံနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ 'အမေ လည်း အဲဒီလမ်းမှာနေခဲ့တယ်။ သမီးအိမ်နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ'။

တန်ညာ နေထိုင်သည့်အိမ်သည် သူ့မိခင်နေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်နှင့် အိမ်တစ်လုံး သာခြားသည်။ တစ်မြို့တည်း၊ တစ်လမ်းတည်းတွင်နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် သွေးသားတော်စပ်မှုကို လုံးဝမသိခဲ့ပါ။ ထို့ပြင် တန်ညာသံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ခင်တွယ်မိသည့် အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးကြီးကရော။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် တန်ညာ၏ အဘွားအရင်းဖြစ်နေသည်။

'သမီးအဘွားက ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေးတွေကို ချစ်တတ်တယ်။ သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေးက အမေ့သမီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး။'

Gwen ကပြောသည်။ 'ကျွန်မအမေ အခုတော့ဆုံးသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တန်ညာကို သူ့မြေးကလေးလို ယုံမှတ်ဆက်ဆံခဲ့တာဖြစ်မယ်။ သမီးကို အခုဘုရားသမင်က ကျွန်မဆီ လွှတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်'။

Gwen နှင့်တန်ညာတို့သည် သူတို့ကွဲကွာနေခဲ့သည့် ၂၇ နှစ်တာကာလကို ပြန်ဖြည့်ရန် ကြိုးစားကြသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် အဟမရီတော့သလောက်ဖြစ်သည်။

'အမေက ကျွန်မရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းပဲ' ဟု တန်ညာက ပြောသည်။

Gwen ကတော့ 'ကျွန်မ တန်ညာကို နှလုံးသားထဲက ချစ်တယ်။ အရင်အချိန်တွေကိုပြန်သွားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မသူ့ကို မွေးစားဖို့ပေးလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း သမီးကို ကျွန်မဘဝထဲက နောက်ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားစေချင်ဘူး' ဟု ပြောသည်။

ကြော်ငြာ

၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဘော်စတန်မြို့သတင်းစာ၏ ပုဂ္ဂလိကကြော်ငြာကဏ္ဍတွင် အိမ်ထောင်ဖက်လိုအပ်သည်ဆိုသည့်ကြော်ငြာကို ကျွန်မထည့်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေခြင်းပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ဆိုပြီး ကိုယ့်ဘာသာကျေနပ်နေမိသည်။ သို့သော် ရလဒ်မှာ အဆင်မပြေသည့်ချိန်းဆိုမှုများသာဖြစ်သည်။ နက်နဲမှုလည်း မရှိပါ။ လအတော်ကြာလာသည့်အခါ ကျွန်မ ထိုကြော်ငြာကို ရုပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။

'ငါ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို တခြားတစ်နည်းနဲ့တွေ့နိုင်မှာပါ' ဟု တွေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအသက် ၃၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ အပျိုကြီးဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ စာအဆက်အသွယ်တွင်လည်းကောင်း ချောမွေ့ပြီး ချိန်းတွေ့သည့်အခါ မသင့်တော်သောသူများဖြစ်နေသည့် အတွေ့အကြုံကိုလည်း စိတ်ညစ်လာသည်။ ထိုသူတို့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ပြေးလိုစိတ်ပေါက်သည်။

ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်နေသည့် ကျွန်မနှင့်မဆုံတွေ့ရသေးသူသည် ထိုကြော်ငြာထည့်စဉ်အချိန်က အိမ်ထောင်ရှိနေသည်။ ကျွန်မကြော်ငြာပါသည့် သတင်းစာကို ယူသူလည်း မဟုတ်ပါ။ လအတော်ကြာပြီးနောက် သူ့အိမ်ထောင်ပြိုကွဲသောအခါ သူက လူပျိုစာရင်းပြန်ဝင်သွားသည်။ တစ်ရက်တွင် နောက်တစ်မြို့၌နေထိုင်သော သူ့အဖေတစ်ဦးထံ သွားလည်ရာ ထိုအဖေက သူ့ကို ကျွန်မကြော်ငြာပါသည့်သတင်းစာတစ်စောင်ပေးပြီး ပုဂ္ဂလိကကြော်ငြာကဏ္ဍကို ဖတ်ကြည့်ရန်ပြောသည်။

စတီဖင်က ကြော်ငြာကဏ္ဍကိုဖတ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မကြော်ငြာကိုတွေ့ပြီး အထူးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ မသိသေးသော ကျွန်မထံ စာရေးဆက်သွယ်သည်။

ကြော်ငြာက ကျွန်မကြော်ငြာမှန်သော်လည်း အစောပိုင်းသုံးလေးလလောက်ကပင် ထိုကြော်ငြာကို ကျွန်မရုပ်ဆိုင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

စတီဖင်နှင့် ကျွန်မသည် ထိုညမှာပင် ချိန်းတွေ့ကြသည်။ သူက ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုကြောင်း ချက်ချင်းခံစားမိသည်။ သို့သော် သူ့အိမ်ထောင်ကွဲရန် စာရွက် စာတမ်းကိစ္စများ မပြီးပြတ်သေး၍ ထိုကြားကာလတွင် ကျွန်မဘက်မှစဉ်းစားရန် အချိန်ရ သည်။ ကျွန်မ စတီဖင်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိလာသည်။ သူ့အိမ်ထောင်တရားဝင်ကွဲပြီးနောက် ကျွန်မတို့စတင်ချိန်းတွေ့သောနေ့မှ တစ်နှစ်မြောက်သောနေ့တွင် ကျွန်မတို့လက်ထပ်ဖြစ် ကြသည်။

ကျွန်မက သတင်းစာတိုက်သို့ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းကောင်းပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မရပ်ဆိုင်းခဲ့သည့်ကြော်ငြာကို ဘာကြောင့်ပြန်ထည့်သည်ကို မေးလိုက်သည်။ ပထမ တော့ ကျွန်မကသတင်းစာတွင် နေရာလွတ်ကျန်နေသဖြင့်ကြော်ငြာအဟောင်းအချို့ကိုပြန် ထည့်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏အယူအဆမှားသည်။

ကျွန်မဖုန်းကိုဖြေဆိုသူ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းက ကျွန်မကိုချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ကျွန်မ၏မေးခွန်းကြောင့် သူ့အံ့အားသင့်သွားသည်။ 'ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားနေ့က အစ်မ ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်ပြီး ကြော်ငြာပြန်ထည့်ဖို့ ပြောတာကို ကျွန်မပဲလက်ခံခဲ့တယ်လေ' ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာပြောသည်။

ကျွန်မ ကျောစိမ့်သွားသည်။ 'အစ်မဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး။ ကြော်ငြာလည်းပြန် မထည့်ခိုင်းဘူး'ဟု ကျွန်မက ငြင်းသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးတိတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး တွင်ကျွန်မက 'အင်းပါလေ။ အစ်မရဲ့ကိုယ်စောင့်နတ်ကလုပ်တာဖြစ်နိုင်တာပဲ' ဟု ပြောလိုက် သည်။

ယနေ့တိုင် ထိုဖုန်းခေါ်ဆိုမှုကို မည်သူပြုလုပ်ခဲ့မှန်းမသိပါ။ သို့သော် ထိုမှားယွင်းမှု ၏ရလဒ်အနေဖြင့် အိမ်ထောင်ဖက်လိုချင်နေသောကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

Azriela Jaffe

စာမိတ်ဆွေ-၂

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမက လူအများလေးစားပြီးတန်ဖိုးထားသော 'Dear Abby' လူမှုရေးအကြံပေးကဏ္ဍ၏နောက်ကွယ်မှအမျိုးသမီးဖြစ်သည့် အယ်ဘီဂေးလ်ဗန်းဘျူရင် သည် ချစ်ဒုက္ခရောက်နေသူများ၊ လူမှုရေးပဋိပက္ခရှိနေသူများ၊ အထီးကျန်ဖြစ်နေသူများကို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အားအင်ပေးခဲ့သည်။ သူ၏ရှုမြင်ထောင့်မှနှင့် အကြံဉာဏ်များကို နှစ်သက်သည့် သန်းချီသောအားပေးသူပရိသတ်သည် သူ၏ကော်လံများကို မပျက်မကွက် ဖတ်ရှုကြသည်။ အမေရိကတစ်ခွင်ရှိ သတင်းစာအများစုကလည်း သူ၏ကော်လံကို ထည့် သွင်းပုံနှိပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤကော်လံသည် လူအချို့၏ဘဝများကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်ဟု ဆိုလျှင် မှားမည် မဟုတ်ပါ။

၁၉၉၅ ခုနှစ် တစ်နေ့တွင် မူလတန်းကျောင်းဆရာမ ဘရယ်န်ဒါဖရက်လရစ်ဆန် သည် အယ်ဘီဂေးလ်ကိုနှစ်သက်အားပေးသူဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုကော်လံကို ဖတ်နေစဉ် မေတ္တာရပ်ခံချက်တစ်ခုကို တွေ့သည်။ 'နှစ်သစ်ကူးတော့မယ်။ တိုင်းတစ်ပါးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျွန်မတို့စစ်သည်တွေဟာ အထီးကျန်ဆန်နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လူတိုင်းက ကိုယ့်ကိစ္စတွေနဲ့ကိုယ် ရှုပ်ထွေးနေကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစစ်သည်တွေအတွက် စဉ်းစားပေးပြီး ကတ်ကလေးတစ်ခု၊ စာကလေးတစ်စောင်ရေးပို့ ပေးမယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင်းကလူတွေ သတိရနေတယ်ဆိုတဲ့အချက်က သူတို့ကို နှစ်သိမ့်မှု ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်'။

ဘရယ်န်ဒါက ထိုစစ်သည်များ တိုင်းတစ်ပါးတွင် မည်မျှတသီးတသန့်ဖြစ်ပြီး စိတ် ဓာတ်ကျနေမည်၊ မည်မျှထီးတည်းဖြစ်နေမည်ကို စဉ်းစားမိပြီး သနားစိတ်ဝင်သွားသည်။ သူက အယ်ဘီဂေးလ်အကြံဉာဏ်အတိုင်း ကတ်တစ်ခုပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ကတ်တစ်ခုတွင် 'ရှင်တို့စစ်သည်တွေကို ကျွန်မတို့ဆီကလူတွေ သတိတရရှိ နေပါတယ်' ဟုရေးပြီး 'စစ်သည်တစ်ဦးသို့' ဟု လိပ်တပ်လိုက်ပါသည်။ သူကတ်ကို လက်ခံ ရရှိသောစစ်သည်ကို စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးရာရောက်မည်ဟု သူက မျှော်လင့်သည်။

မိုင်ထောင်ချီဝေးသော ကိုရီးယားစစ်စခန်းတစ်နေရာတွင် တပ်သားမိုက်ကယ် ဂျွန်ဆန်က အိမ်ကိုလွမ်းပြီး စာမျှော်နေသည်။ 'အယ်ဘီစီမီချက်' ဟု အမှတ်အသားပါ သည့် ချောအိတ်တစ်အိတ်အတွင်းမှ ကျပန်းစာတစ်စောင်ကို မိုက်ကယ်ရရှိသောအခါ သူဝမ်းသာသွားသည်။ မိမိနိုင်ငံမှစာဆိုလျှင် မည်သူထံမှဖြစ်ဖြစ်၊ အထီးကျန်ဆန်မှုကို လျော့ပေါ့စေမည်။

မိုက်ကယ်က ဘရယ်န်ဒါ၏ကတ်ပါ စာသား၏နွေးထွေးမှုကြောင့် အားတက် သွားပြီး စာပြန်ရေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ 'ညီမတို့လိုစာနာတတ်သူတွေကြောင့် ကျွန်တော် တို့ အားအင်တွေရပါတယ်' ဟုပြန်ရေးလိုက်သည်။ သူ့အကြောင်းအနည်းအကျဉ်းနှင့် သူတပ်ခွဲနံပါတ်ကိုပါ ထည့်ရေးလိုက်သည်။

ဘရယ်န်ဒါက 'စစ်သည်တစ်ဦးထံမှ ပြန်စာရမည်ဟုမထင်ထားခဲ့ပါ။ သူ့ထံစာ ပြန်ရေးသူသည် လေတပ်တပ်ခွဲအမှတ် ၈၂ မှဆိုသည့်အချက်က သူ့ကို အံ့အားသင့်စေသည်။ ဘရယ်န်ဒါဖခင်သည် ထိုတပ်ခွဲမှဖြစ်ခဲ့သည်။ သူက မိုက်ကယ်ထံစာပြန်ရေးပြီး သေဆုံး သွားပြီဖြစ်သည့် သူ့ဖခင်နှင့် တပ်ခွဲတူကြောင်းပြောပြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအကြား ဘုံတူညီမှု တစ်ခုရှိသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ့ဖခင်က သူလေးနှစ်အရွယ်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့သည်။ သူ၏ဆုံးရှုံးမှုခံစားချက်ကို မိုက်ကယ်သို့ဖွင့်ချသည်။ ဘရယ်န်ဒါ၏ ပွင့်လင်းမှုကြောင့် မိုက်ကယ်ကလည်း သူရင်နာနေသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဖွင့်ပြောသည်။ သူ့ရည်းစား က သူ့ကိုမကြာမီကဖြတ်လိုက်သည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်နှင့်ဘရယ်န်ဒါတို့သည် ပထဝီအနေအထားအရ ဝေးကွာနေသော်လည်း သူတို့၏နွေးထွေးသောစာများက သူတို့ကို နီးစပ်စေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ဓာတ်ပုံများဖလှယ်ကြသည်။ အီးမေးလ်ပို့သည်။ ဖုန်းပင်ဆက်ကြသည်။ တစ်နေ့တခြား သံယောဇဉ်ပိုလာကြသည်။

ထိုမျှ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအဆက်အသွယ်များရှိသော်လည်း လူချင်းတွေ့လျှင် ဓာတ် သဘောအရ ဆွဲဆောင်မှုရှိပါ့မလား။

ရှိပါသည်။
'ကျွန်မတို့အဖြစ်အပျက်က ရုပ်ရှင်တစ်ခုလိုပဲ' ဟု ဘရယ်န်ဒါက မိုက်ကယ်နှင့် ပထမအကြိမ်တွေ့ဆုံပြီးသည့်အခါ မှတ်ချက်ချသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ကြသည့်အခါ မိုက်ကယ်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်။ ထိုစနေ၊ တနင်္ဂနွေတွင်ပင် သူတို့လက်ထပ်ဖြစ် ကြသည်။

သတင်းစာကော်လံများထဲမှ အကြံပေးအယ်ဘီဂေးလ်ဗန်းဘူရင်သည် အိမ်ထောင် ရေးအကြံပေး၊ ကလေးစိတ်ပညာအကြံပေး၊ လူမှုရေးအကြံပေး စသည့် များစွာသော အခန်းကဏ္ဍများတွင် ထမ်းဆောင်ဖူးသော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူမသိဘဲ ကျွန်မတို့

အတွက် ထမ်းဆောင်လိုက်သည်မှာ သူ့အတွက် သမားရိုးကျမဟုတ်သည့် 'စောင်သွယ်' အခန်းကဏ္ဍဖြစ်နေသည်။

အရိပ်လက္ခဏာ

ကျွန်မတို့၏ရုံးခန်းသည် ပျော်ပွဲသဘင်များ ကျင်းပရာနေရာတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မတို့ရုံးတွင် အခြားရုံးများ၌တွေ့ရခဲ့သော အလေ့အထတစ်ခု ရှိသည်။ ရုံးသူရုံးသားတစ်ယောက် ဆုတစ်ခုရလျှင်၊ ရာထူးတက်လျှင်၊ စေ့စပ်လျှင်၊ မွေးနေ့ ကျရောက်လျှင် အကျွေးအမွေးဖြင့် ဆုတောင်းမင်္ဂလာပြုသည်။ ကျွန်မစားပွဲသည် ရုံးခန်း၏ တစ်ခုတည်းသော ကောင်တာနားတွင်ရှိသဖြင့် အစားအသောက်များသည် ကျွန်မနားတွင် နေရာယူတတ်သည်။

များသောအားဖြင့် ထိုအချက်ကို ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သော်လည်း ထိုနေ့က ကျွန်မ မပျော်နိုင်ပါ။ ရုံးက မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်မ ခြောက်ကြိမ်တိတိ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျထားဖူးကြောင်း မပြောပြထားပါ။ လနစဉ် ပျက်ကျသဖြင့်လည်း မသိသာပါ။ ထိုနေ့က ကြော်ငြာ ဌာနမှ မီးဖွားခွင့်ယူတော့မည့် စယ်လီအတွက်ကလေးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ စုပုံပေးနေကြသည်။ ကလေးခါးတောင်းကျိုက်ပုံစံ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို ကျွန်မစားပွဲနားတွင် လာချထားသည့်အခါ ကျွန်မ၏မချီတင်ကဲဝေဒနာက မျက်နှာပေါ်တွင် သိသာသဖြင့် ကျွန်မ၏ ဘော့စ်က အကြောင်းရင်းကိုမသိသော်လည်း ကျွန်မကို 'မော်လီ၊ နင်အိမ်ပြန်လိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်မှပြန်လာတော့' ဟု တီးတိုးပြောသည်။

ယခုခေတ်အခါတွင် သားသမီးမရနိုင်သော အမျိုးသမီးများအတွက် အခြားရွေးပိုင်ခွင့်များရှိသော်လည်း ကိုယ်ဝန်ရရန်လွယ်ကူပြီး လမစေ့မိကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတတ်သူအမျိုးသမီးများအဖို့ အခြားရွေးပိုင်ခွင့်မရှိပါ။ ဆရာဝန်များက 'စိတ်မလျှော့ပါနဲ့၊ ဆက်ကြိုးစားပါ။' ဟု ပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်မယောက်ျားနှင့်ကျွန်မ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ဝန်နောက်ထပ်ဆောင်ထားရပါက ပထမသုံးလေးလတွင် သန္ဓေသားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရဦးမည်ကို တွေးကြည့်ကြသည်။ ပြီးလျှင်လည်း ကိုယ်ဝန်က ပျက်ကျဦးမည်သာ။

ညစဉ် ဘုရားသခင်ထံ ကျွန်မဆန္ဒပြည့်စေဖို့ဆုတောင်းသည်။ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုကို မလျော့နည်းစေလိုပါ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် မိဘတစ်ဦးဖြစ်မလာနိုင်

သည့်အားနည်းချက်အတွက် အစွဲအလမ်းကြီးလာသည်။ ကုန်စုံဆိုင်သို့သွားသွား၊ ပန်းခြံသို့ သွားသွား၊ စားသောက်ဆိုင်သို့သွားသွား၊ ဘတ်စ်ကားစီးစီး၊ မြေအောက်ရထားစီးစီး၊ ကျွန်မမြင်မိသည်မှာ ကလေးလက်တွန်းလှည်းကို ပိတ်အပြုံးဖြင့် တွန်းသွားသည့်မိခင်များသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မစိတ်ချောက်ချားသည်။ ကျွန်မမိခင်နှင့် ကျွန်မအစ်မတို့ပြဿနာမရှိသည့်ကိစ္စတွင် ကျွန်မဘာကြောင့် ပြဿနာရှိနေသနည်း။ ထိုစိတ်အားငယ်ခြင်းသည် ကျွန်မ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် ကိုယ်ဝန်ပျက်သောအခါ ပို၍ဆိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဂျူနစ်သစ်ကူးသို့ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မ သုန်မှုန်နေသည်။ ကျွန်မအသက် ၃၅ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျူးဘာသာတွင် ဒေသနာကျမ်းများကို ပြက္ခဒိန်လများအလိုက်ဟောကြားသည့် ကျင့်ထုံးရှိသည်။ ကျမ်းများကို နှစ်စဉ်ပုံမှန် အချိန်တိကျစွာဟောသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ပိတ်ရက်များတွင်သာ ဘုရားကျောင်းကိုလာနိုင်သောသူများအဖို့ ထိုပိတ်ရက်များတွင် အလှည့်ကျသည့် တူညီသောကျမ်းများကိုသာ နာရသည်။

ကျမ်းများအနက်မှ အဓိကတစ်ခုမှာ ရော့ရှ်ဟာရီးနားခေါ် ဂျူးနှစ်သစ်ကူးတွင် ရွတ်ဖတ်သည့်ကျမ်းဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ တိတိ ကျွန်မနှစ်သစ်ကူးတရားများနာခဲ့သည်။ မူလအစ ဂျေနစစ်တွင် ဘုရားသခင်က အေဘရာဟမ်အား သူ့ချစ်သားအိုင်းဇက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်ပြောသည့်အခန်းကဏ္ဍကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်းကိုနားဆင်ရသည်။ ယခုနှစ်တွင်တော့ ကျွန်မအာရုံစုစည်း၍မရပါ။ သို့သော် ဓမ္မဆရာက နောက်ထပ်တရားတစ်ခုဟောသော အခါ ကျွန်မအာရုံစိုက်မိသည်။ ဆရာတော်ဟောသည့်ဇာတ်လမ်းသည် သားသမီးမရနိုင်သော ဟာနာဆိုသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဟာနာက ပူဆွေးသောကရောက်နေသဖြင့် တမန်တော်အီလိုင်ဂျာက တောင်ပေါ်တွင် ဘုရားသခင်ထံ သားဆုပန်နေသော ဟာနာကိုတွေ့သောအခါ အရက်မူးနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တမန်တော်က အမှန်ကို သိသွားသောအခါ ဟာနာကိုကောင်းချီးပေးသည်။ နောက်တစ်နှစ်ကြာလျှင် ဟာနာ သားတစ်ယောက်မွေးမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသားကို ဘုရားသားတော်အဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ရလိမ့်မည်ဟုပြောသည်။ ဟာနာက သဘောတူသည်။ သူ့မွေးလာသောသားသည် နောင်အခါ တမန်တော်စယ်မြူရယ်ဖြစ်လာသည်။

ဆရာတော် ထိုဇာတ်လမ်းကိုဟောနေစဉ် ကျွန်မ ခါတိုင်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ကြားနေကျဇာတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ် ရုတ်တရက်မိုးကြိုးပစ်ခဲရသလို ခံစားမိသည်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်မှ ငိုယိုပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ထွက်ပေါက်ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ လူသူကင်းမဲ့သောလှေကားထစ်တစ်နေရာတွင် ထိုင်ပြီး ဘုရားသခင်ကို ဝေါသဖြင့် ရန်တွေ့သည်။ ဆုလည်းတောင်းသည်။ 'တပည့်တော်မှာ ဟာနာနဲ့မတူတဲ့အချက် ဘာရှိလို့ပါလဲ

ဘုရား။ တပည့်တော်ကို သားသမီးမရအောင် ဘာလို့ပိတ်ပင်ရတာလဲဘုရား။ သားသမီးရရင် ဘုရားသားတော်၊ သမီးတော်ဖြစ်အောင် ပြုစုပို့ဆောင်မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဘုရား။’

မည်သည့်အဖြေမှ မရပါ။ မည်သည့်တမန်တော်မှလည်း မပေါ်လာပါ။ မိုးချွန်းသံလည်းမကြားရပါ။ သို့သော် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကျွန်မကိုယ်ဝန်ရှိပြန်သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်မပျက်ကျပါ။ ကိုယ်ဝန် ခုနစ်လ စေ့သည့်အချိန်တွင် နှစ်သစ်ကူးတရား ဟောပွဲသို့ ကျွန်မ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်သွားသည်။ သို့သော် တရားကို အဆုံးအထိ မနာလိုက်ရပါ။ ရေမွှာပေါက်ပြီး ကျွန်မကိုဆေးရုံသို့ အရေးပေါ်ပို့လိုက်ရသည်။

ကလေးကို ခုနစ်လနဲ့မွေးသည်။ ကလေးက သေးလွန်းသဖြင့် အချင်းကြီးငြိနေပြီး အသက်ရှူရပ်သွားသည်။ သူ့ကို ခွဲစိတ်မွေးဖွားပေးသော ထူးချွန်သောဆရာဝန်များက အသက်ပြန်ရှူနိုင်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ သမီးကလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်မသားဆုပန်သည့် နေ့မှ တစ်နှစ်တိတိတွင် မွေးသဖြင့် အီလိုင်ယယ်နား (ဘုရားသခင်၏အဖြေ) ဟု အမည်မှည့်ခေါ်သည်။ ဆေးရုံ၌ရှစ်ရက်နေပြီးနောက် ဆေးရုံဆင်းသည်။ ထိုနေ့သည် ဂျူးပြက္ခဒိန်တွင် အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်သည့်ယွန်းကစ်ပူးဖြစ်သည်။

‘ရှင်တော့ မသိဘူး။ ကျွန်မတော့ ဘီးလ်ဘုတ်ကြော်ငြာမလိုဘဲ ဒီကိစ္စကိုသဘောပေါက်တယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့သမီးကလေးကို သာသနာ့ဝန်ဆောင်နေကျောင်းကိုပို့မယ်’ဟု ကျွန်မ ခင်ပွန်းကိုပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အပြောက အလုပ်ထက်လွယ်သည်။ သမီးကလေး မူလတန်းတက်ရန် အချိန်ကျရောက်သောအခါ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းတွင်ထားရန် ငွေမလုံလောက်ပါ။ ဒေါ်လာခြောက်ထောင်လိုနေသည်။ ထိုကျောင်းတွင် ပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့မှုလည်းမရှိပါ။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက လက်တွေ့ကျသည်။ ‘ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းမပို့နိုင်ရင် Sunday School ကို ပို့ကြတာပေါ့’ ဟုပြောသည်။

ကျွန်မကတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်။ ထို သောကြာနေ့တွင် ဘုရားကျောင်းသို့ ကျွန်မသွားသည်။ ဒုတိယဆုတောင်းကို ကျိုးနွံစွာတောင်းသည်။ ‘အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်အောင်အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုပြပါဘုရား။ တပည့်တော်အနေနဲ့ အရှင်ဘုရားကို ကတိထားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်ခုကိုဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း လက္ခဏာတစ်ခုပြပါဘုရား။’

ကျွန်မဘုရားကျောင်းမှပြန်ထွက်လာသည့်အခါ ထူးခြားစွာစိတ်ချမ်းမြေ့နေသည်။ အိမ်ကိုရောက်သောအခါ ကျွန်မခင်ပွန်းက တံခါးဝသို့လာကြိုပြီး သူ့လက်တွင်ကြိုးမဲ့တယ်လီဖုန်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာလှုပ်ယမ်းနေသည်။ ‘ကိုယ့်အစ်ကိုဖုန်းဆက်တာ။ အဖေအိမ်ခြံ’

မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့နေက အတွက်မှားသွားတာတဲ့။ ကိုယ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာခြောက်ထောင်စီ ထပ်ရဦးမယ်တဲ့။

ဒေါ်လာငါးထောင်မဟုတ်၊ လေးထောင်လည်း မဟုတ်။ လိုအပ်နေသည့်ဒေါ်လာခြောက်ထောင်အတိအကျ ဖြစ်နေသည်။ သမီးကလေးအီလိုင်ယယ်နားအတွက် ဘုရားသခင်က အဖြေပေးလိုက်ပြန်ပြီဖြစ်သည်။

Molly Gordy

လူကြီးမင်းခင်ဗျား

ကျွန်တော်စာရေးရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အကျဉ်းအကျပ်တစ်ခု အတွက် အကူအညီရလိုရငြားဖြစ်ပါတယ်။

စစ်ကာလအတွင်းက ကျွန်တော့်မှာ စာမိတ်ဆွေမိန်းကလေးတစ်ဦးရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည်က ကော်လင်းလီးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ခြေရာခံပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အတိုင်းမသိကျေးဇူးတင်မှာပါ။

လေးစားစွာဖြင့်
ဂျော်ဖရီလိတ်ခ်

ထိုစာကို ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ယခုဆယ်နှစ်အကြာတွင် ဂျော်ဖရီက သူ့စာမိတ်ဆွေကိုရှာရန် စိတ်စောမိသည်။

သူက အသက် ၆၁ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး သာယာသောအိမ်ထောင်လည်းရှိသည်။ ဇနီးသည်၏နာမည်မှာ အိုင်လင်းဖြစ်ပြီး အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သည့်သား၏နာမည်မှာ မိုက်ကယ်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က တစ်စုံတစ်ရာက ဂျော်ဖရီကို နှိုးဆွနေသည်။

ဂျော်ဖရီက ကော်လင်း၏လိပ်စာကို မမှတ်မိပါ။ သို့သော် ကော်လင်းနေထိုင်သည့်မြို့၏ထူးခြားသောနာမည်ကို သေချာမှတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်စာအိတ်ပေါ်တွင်

မြို့တော်ဝန်ရုံးခန်း

ဆိုးလ်ဂျားမြို့ (Soldier) အိုင်ယိုဝါ

ဟုလိပ်တပ်လိုက်သည်။

လူဦးရေ ၂၅၀ ခန့်သာရှိသည့် ဆိုးလ်ဂျားမြို့တွင် လူစိမ်းမရှိပါ။ မြို့တော်ဝန်နှင့် ကော်လင်းသည် မိတ်ဆွေများဖြစ်နေသည်။ ကော်လင်းအိမ်ထောင်ကျပြီး နာမည်မှာ ကော်လင်းစကြိုတ်ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းမှာ သူ့ငယ်ချစ် ဟာဗေပင်ဖြစ်သည်။

ဂျော်ဖရီနှင့် အိုင်လင်းတို့လင်မယား အမေရိကသို့ အလည်သွားရန်ကြံစည်နေစဉ် အချိန်တွင် ဂျော်ဖရီစာက ဆိုးလ်ဂျားသို့ရောက်သည်။

မြို့တော်ဝန်က ကော်လင်းကို 'ကျွန်တော့်ဆီမှာ အင်္ဂလန်ကလူတစ်ယောက်ဆီက စာတစ်စောင်ရထားတယ်' ဟုပြောသည်။

ကော်လင်းက ဘယ်သူထံမှဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို တန်းသိသည်။

စာမိတ်ဆွေ-၃

၁၉၄၂ ခုနှစ် နွေဦးရာသီဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတိုက်ကြီးနှစ်ခုတွင် ကလေးနှစ်ယောက် နေထိုင်ကြသည်။ ကျောင်းမှတာဝန်ပေးမှုတစ်ခုကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးဆက်သွယ်ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းကလေးက အသက် ၁၄ နှစ်ရှိပြီး ဆရာမဖရာဒီး၏ ရှစ်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆရာမက အင်္ဂလန်မှကလေးများစာရင်းကိုပြုပြီး စာမိတ်ဆွေတစ်ယောက်စီ ရွေးချယ်စာရေးကြရန်ပြောသည်။ စစ်ကာလအတွင်း ကလေးများစည်းလုံးမှုရှိစေရန် ရည်ရွယ်သည်။

ယောက်ျားကလေးကလည်း အသက် ၁၄ နှစ်ပင်ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့ပြင်မှ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုတွင် တောက်တိုမည်ရလုပ်သူဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးတွင် ဘုံတူညီသည့်အချက်မရှိပါ။ မိန်းကလေးက ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မွေးမြူရေးခြံမှ ဝေးဝေးမသွားသော လန်းဆန်းရွင်ပြသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကလေးက စစ်ကိုငြိမ်းငွေပြီး မှောင်မည်းနေသော ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ဆင်းနေချိန်မှာပင် ကမ္ဘာပတ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး အချင်းချင်းပြောစရာများရှိခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စာအဆက်အသွယ်ရှိကြသည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ ယောက်ျားကလေးက ဗြိတိသျှရေတပ်တွင်ထမ်းဆောင်သည်။ သူက မိန်းကလေးထံစာရေးပြီး အိုင်ယိုဝါတွင် သူ့ကိုလာတွေ့လိုကြောင်းပြောသည်။ မိန်းကလေးက သူနှင့်စေ့စပ်ထားသူထံခွင့်တောင်းရာ ထိုသူက စာအဆက်အသွယ်ပင်မလုပ်တော့ရန်ပြောသည်။ သူတို့အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။

ခင်မင်ရတဲ့ဂျော်ဖရီရေ

အံ့ဩစရာပဲ။ ကျွန်မတို့ စာအဆက်အသွယ်မရှိတာ ကြာလှပြီနော်။

ပထမ ကော်လင်းဘာဆက်ရေးရမည် မသိပါ။ ထို့နောက် စာသုံးမျက်နှာခန့်ရေးပြီး သူမိသားစုအကြောင်းများပြောပြသည်။ ဂျော်ဖရီနှင့် အိုင်လင်းကိုလည်း ဆိုးလ်ဂျားမြို့သို့ လာလည်ရန်ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် စာကို 'သင့်ရဲ့စာမိတ်ဆွေကော်လင်း' ဟုအဆုံး သတ်လိုက်သည်။

ဝေါလ်စမ်အယ်ဘီတွင် နေထိုင်သောဂျော်ဖရီက ထိုစာကိုလက်ခံရရှိသောအခါ စိတ်များလှုပ်ရှားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စာအဆက်အသွယ်ပြန်ရရှိသွားကြသည်။ နေ့စဉ်အဖြစ်အပျက်ကလေးများကိုပြောပြကြသည်။ သို့သော် လက်မှတ်ထိုးလျှင်ကော်လင်း နှင့် ဟာဗေ၊ ဂျော်ဖရီနှင့် အိုင်လင်းဟုရေးထိုးကြသည်။ တကယ်ခင်သော သူငယ်ချင်းများ အဆင့်သာဖြစ်ပြီး အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မဟုတ်ပါ။

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ကော်လင်းက ဝမ်းနည်းစရာသတင်းတစ်ခုရေးလာ သည်။

ဒီစာရေးရတာ မလွယ်ဘူး။ ကျွန်မ ဟာဗေကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ စိတ်ထဲမှာတဝဲလည် လည်ဖြစ်နေသင့်ဘူးဆိုတာသိပေမဲ့ သူ့ကို တအားသတိရနေတယ်။

ဂျော်ဖရီက ဝမ်းနည်းကြောင်းကတ်တစ်ခုပို့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်လည်း နှစ်စဉ်ထို ရက်ရောက်တိုင်း ကတ်တစ်ခုအမှတ်တရပို့သည်။ ဂျော်ဖရီနှင့်အိုင်လင်းတို့ ကော်လင်းထံ အလည်သွားရန်ကိစ္စသည် ဖြစ်မလာပါ။ သို့သော် စာအဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်မလပ်ရှိ သည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ဂျော်ဖရီ၏ဇနီးသေဆုံးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကော်လင်းက ဂျော်ဖရီကို နှစ်သိမ့်သည်။

ချစ်ရပါသောဂျော်ဖရီနှင့်မိုက်ကယ်

ဒီလိုအချိန်မှာ ဆီလျော်တဲ့နှစ်သိမ့်စကားပြောဖို့မလွယ်ပါဘူး။ အိုင်လင်းနဲ့ကုန်ဆုံး ခဲ့တဲ့ အချိန်ကလေးတွေကို ပြန်သတိရတမ်းတနေမိမှာပဲ။ သူ့နဲ့အတူ ဘဝတစ်ခုကို ကောင်း ကောင်းဖြတ်ကျော်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အတွေးက နှစ်သိမ့်မှုပေးပါလိမ့်မယ်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတစ်ညတွင် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ဂျော်ဖရီတစ်ယောက်

မိုင် ၄,၂၀၀ ကွာဝေးသော ကော်လင်းထံ ဖုန်းဆက်သည်။ သူ့ဖုန်းပြန်ချတော့မည်အပြု ကလေးလေးတစ်ယောက်က ဖုန်းကိုင်သည်။ ဆယ်နှစ်အရွယ်အက်ရှ်လေဖြစ်ပြီး သူ့အဘွား သို့ ဖုန်းလှမ်းပေးကာ 'သမီးနားမလည်တဲ့လူတစ်ယောက်က အဘွားနဲ့စကားပြောချင်လို့တဲ့' ဟု ပြောသည်။

'ဟဲ့လို ကော်လင်း၊ အခု ဘယ်သူစကားပြောနေတာလဲသိလား။' သူ့လေယူလေ သိမ်းက သိသာသည်။ သက်တမ်း ၅၆ နှစ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ပထမဆုံးအကြိမ် စကား ပြောဖူးကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူတို့ဖုန်းပြောပြီးနောက် ဂျော်ဖရီက 'ဝွတ်ဘိုင်အချစ်ရေ' ဟုပြောလိုက် သည်။ ကော်လင်းက ဂျော်ဖရီဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်ပြောသနည်း။ အင်္ဂလန်တွင် သုံးနေကျ ဝေါဟာရတစ်ခုပင်လားဟု စဉ်းစားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကော်လင်းနှလုံးပျောင်းညွတ် သွားသည်။

ဂျော်ဖရီက ကော်လင်းထံ လာလည်လိုသည်။ ကော်လင်းကတော့ မကြာသေးမီကမှ မိန်းမဆုံးထားသည့် မုဆိုးဖိုတစ်ဦးနှင့် ထိုမျှလောက်ရင်းနှီးမှုမယူသင့်သေးကြောင်း ခံစားမိ သဖြင့် ပါးနပ်စွာအချိန်ရွှေ့သည်။ သို့သော် သူတို့စာအဆက်အသွယ်နှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပိုများလာသည်။ သူတို့စကားလုံးများက ပိုကြင်နာလာသည်။ အတွေးများက ပိုရင်းနှီးလာ သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးတစ်နာရီပင် မဆုံတွေ့ဖူးပါ။ 'တကယ်တမ်းလက်တွေ့မှာ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြိုက်ချင်မှုကြိုက်မှာ။ စာအဆက်အသွယ်ရှိရုံနဲ့ ပင်ကို စရိုက်တွေကို မသိနိုင်ဘူးလေ' ဟုပင် ဆွေးနွေးမိကြသည်။

သို့သော် ဂျော်ဖရီက မလျှော့တမ်းတောင်းဆိုသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကော်လင်းက နှစ်ယောက်ဆုံတွေ့ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ချစ်ရတဲ့ဂျော်ဖရီရေ

ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ခံစားမိတာတွေက ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးအသက် ၇၀ နီးနေကြပေမဲ့ ဆယ်ကျော်သက်တွေ လို ပြုမူနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ နုပျိုတဲ့နှလုံးသားရှိတယ်။ ကျွန်မခံစားချက်ကိုလည်း တခြားနည်းနဲ့ မဖော်ပြတတ်ဘူး။ ရှင့်ကိုချစ်တယ်။

မေလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ တွေ့ကြမယ်။

နယူးယောက်မြို့၏ ကယ်နလီလေဆိပ်ရှိအကောက်ခွန်ကောင်တာတွင် သူတို့

တွေ့ဆုံရန်ချိန်းသည်။ ဂျော်ဖရီက တက်စကို (ဗြိတိသျှစွပ်မတ်ကက်တစ်ခု၏အမည် တံဆိပ်) အိတ်တစ်လုံးကိုကိုင်ထားမည်ဟုပြောသည်။ ထိုအိတ်ထဲတွင် ဂျော်ဖရီက ရှန်ပီန်အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖုတ်ထားသည့် သစ်သီးကိတ်မုန့်တစ်လုံး ထည့်ထားသည်။ ရေတပ်သင်္ဘောတွင် စားဖိုမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဂျော်ဖရီက သူ၏ မုန့်ဖုတ်စွမ်းရည်ဖြင့် ကော်လင်းကိုဆွယ်ရန် ရည်ရွယ်သည်။

ကော်လင်း၏လေယာဉ်က သုံးနာရီခွဲနောက်ကျသောအခါ ဂျော်ဖရီက ကော်လင်း မလာတော့မည်ကိုစိတ်ပူသည်။ ထို့နောက် အရပ်ငါးပေနှင့်အညီရောင်ဆံပင်တို့ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့ဆီသို့လာနေသည်ကို ဂျော်ဖရီတွေ့သည်။ အမျိုးသမီးက ကြိုတင်အသိပေးထားသည့်အတိုင်း ရတနာစီခြယ်ထားသည့် ဒီနင်မ်တံဆိပ်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားသည်။ သူကလည်း တက်စကိုအိတ်ကိုကိုင်ထားသည့် ဂျော်ဖရီကို တွေ့သည်။

'ကျွန်မတို့မျက်လုံးချင်းဆုံတယ်။ ဖက်လိုက်ကြတယ်။ မြင်မြင်ချင်းလည်းချစ်မိတယ်။ သူတို့နယူးယောက်တွင် သုံးရက်လည်ပတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဂျော်ဖရီက ကော်လင်းမိသားစုရှိရာ အိုင်ယိုဝါသို့လိုက်သွားသည်။ အရာရာအဆင်ပြေသည်။ စိတ်ပင်ပန်းမှု မရှိ၊ ကသိကအောက်မဖြစ်။ များမကြာမီ ဂျော်ဖရီက အိုင်ယိုဝါသို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ သူ့နေရပ်တွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို သွားရောက်ဖြေရှင်းပြီးနောက် အိုင်ယိုဝါသို့ပြန်လာသည်။ ပထမစရောက်သည့်ညမှာပင် ဂျော်ဖရီက ကော်လင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်။

ကော်လင်းက 'ကျွန်မက စဉ်းတောင်မစဉ်းစားဘဲ ရက်စလို့တစ်ချက်တည်း ပြောလိုက်တယ်' ဟု ပြန်ပြောင်းပြောပြသည်။ ဂျော်ဖရီက 'သူ့မျက်ရည်တွေဝဲသွားတယ်' ဟု ဖြည့်ပြောသည်။

ကော်လင်းက 'ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းက နတ်သမီးပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုပဲ။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်မှ ဆုံတွေ့ရပေမဲ့ ကျွန်မတို့ တကယ်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တယ်' ဟုပြောသည်။ ၁၉၉၈ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စစ်ကာလကတည်းက စာမိတ်ဆွေနှစ်ဦး မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ကြသည်။

အိုင်ယိုဝါ၏ လူနေရပ်ကွက်တစ်ခု၏ လမ်းဆုံးတစ်ခုရှိ အဖြူရောင်ခြံစည်းရိုးနှင့် အိမ်တွင် အမေရိကန်အလံနှင့် အင်္ဂလန်အလံကို ပြိုင်တူလွှင့်တင်ထားသည်။

ဂျော်ဖရီနှင့်ကော်လင်းတို့က ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများထံ ဖိတ်စာတစ်စောင်ပို့သည်။ 'ကျွန်မ ကော်လင်းနှင့် ကျွန်တော်ဂျော်ဖရီတို့မှ လူကြီးမင်းအား ကျွန်မတို့မင်္ဂလာပွဲအထိမ်းအမှတ်ဧည့်ခံပွဲသို့ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။' ယင်းသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ပထမဆုံးပူးတွဲရေးသည့် စာပင်ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်နိမိတ်

ညလယ်တွင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးချွေးများရွဲကာ ကြောက်လန့်ပြီးနိုးလာသည်။ အိပ်မက်က တကယ့်ဖြစ်ရပ်နှင့်တူလွန်းသဖြင့် ယခုအိပ်မက်မှနိုးပြီလား၊ သေချာအောင် ကျွန်မအသားကို ကျွန်မဆိတ်ကြည့်ရသည်။ ကျွန်မစိတ်များလေးပင်သွားသည်။ အိပ်မက်တွင် ကျွန်မမိမိရလွန်းသဖြင့် အသက်ပင်ကောင်းကောင်းမရှုနိုင်ပါ။

ကျွန်မ၏အဖေသည် အိပ်မက်တွင် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုတစ်ခု အကြီးအကျယ်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံမှစောင့်ဆိုင်းခန်းကို ကြည့်လင်ပြတ်သားစွာမြင်ရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကျွန်မအဖေနှင့်မိထွေးတို့ ထိုစောင့်ဆိုင်းခန်းတွင် အတူထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ့်ဘဝတွင် အဖေနှင့်မိထွေး ဘယ်တော့မှအတူထိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုအိပ်မက်တွင် ကျွန်မ အဖေ၊ ကျွန်မကို ကောင်းရာညွှန်ပြသော၊ ယုံကြည်အားကိုးရသောအဖေဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မဆိုးရွားသောခံစားချက်တစ်ခုကိုရသည်။ ကျွန်မအဖေကို ကျွန်မ မပွေ့ဖက်ရသည်မှာ ကြာပေပြီ။

အဖေက ကြံကြွေးကြီးသည်။ သူကမေတ္တာကိုလေးနက်သော်လည်း တိတ်တခိုးဖြစ်သည့် နည်းကလေးများဖြင့်သာပြတတ်သည်။ ရယ်စရာများပြောပြီး သူဘယ်လောက် ကျန်းမာသည်ကို ကြွားလေ့ရှိသည်။ ယခုအိပ်မက်ကြောင့် ကျွန်မအဖေကို မပွေ့ဖက်ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဆိုသည့်အသိဖြင့် ကျွန်မပြန်မအိပ်နိုင်တော့ပါ။ မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်မအဖေထံ ဖုန်းဆက်သည်။ သူ၏ 'ဟဲလို' ဆိုသည့်နှုတ်ဆက်သံသည် ကျွန်မစိတ်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေသည်။

ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ 'အဖေ ဒီနေ့ သမီးဆီလာခဲ့ပါလား။ သမီးပြောပြစရာတစ်ခုရှိတယ်'။ သူက အံ့အားသင့်ပုံရသည်။ သို့သော် နေ့လယ်စာစားချိန်တွင် လာခဲ့မည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်စက်သံကို အိမ်ရှေ့တွင်ကြားသည်အထိ စိတ်ပူပန်စွာစောင့်ဆိုင်းသည်။ ကျွန်မ၏လန်းဆန်းတက်ကြွသော၊ လုပ်ငန်းဝတ်စုံဝတ်ထားသော၊ ဆံပင်ထိပ်ပြောင်နှင့် ၅၃ နှစ်အရွယ်အဖေသည် သူ့ဆိုင်ကယ်အသစ်

ပေါ်မှ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးဆင်းလာသည်။

အဖေအိမ်ထဲသို့အဝင်တွင် ကျွန်မသူ့ကို အထူးပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သူ့အသက်ရှင် နေသည်ဆိုသည့်အသိက ကျွန်မကိုပျော်ရွှင်စေသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ညက အိပ်မက် ဆိုးကိုသတိရပြီး ဝမ်းနည်းမှုနှင့်စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ကျွန်မပျော်ရွှင်မှုကိုဝါးမျှသည်။ ကျွန်မ တုန်ယင်နေသည်။ အဖေကို ကျွန်မအိပ်မက်ဆိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

နောက်လအတော်ကြာ စနေနေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်မဖုန်းခေါ်ဆိုမှုတစ်ခု လက်ခံရရှိ သည်။ အဖေမော်တော်ဆိုင်ကယ်တိုက်မိပြီး ဆေးရုံတွင် ရောက်နေကြောင်း၊ နံရိုးအနည်း အကျဉ်း ကျိုးသွားကြောင်းသိရသည်။ ကျွန်မမိသားစုကိုခေါ်ပြီး ဆေးရုံသို့ အမြန်လိုက်သွား သည်။ ဆေးရုံခန်းတွင် အဖေကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မမက်ထားခဲ့သောအိပ်မက်ကြောင့် စိတ်ချောက်ချားပြီး မျက်ရည်များလည်လာသည်။

အဖေက သူ့မျက်လုံးများကိုပိတ်ထားသည်။ သူ့နဖူးတွင် ဟက်တက်ကွဲထားသည့် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုရှိပြီး သွားအချို့လည်းမရှိတော့ပါ။ ပြွန်ချောင်းတစ်ခုကို သူ့နှာခေါင်းမှဝမ်း ဝိုက်အထိထည့်ထားပြီး ထိုပြွန်ထဲမှသွေးများက ကြမ်းပေါ်မှပုလင်းကြီးတစ်လုံးထဲသို့ စီး ဝင်နေသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အနေအထားမကောင်းသော်လည်း ဆရာဝန်များက သူ့ အသည်းအနည်းငယ်ထိခိုက်သွားပြီး အရိုးအနည်းအကျဉ်းကျိုးသွားရုံမှအပ စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ပြောသည်။

အဖေကို ကျွန်မတီးတိုးခေါ်လိုက်သောအခါ ကျွန်မအသံကိုသူ့မှတ်မိသည်။ သူ ဆိုင်ကယ်ကို တိုက်မိသည့်အကြောင်းနှင့် သူ့ကိုတိုက်သည့် အမျိုးသမီးအကြောင်းပြောပြ သည်။ 'အဲဒီအမျိုးသမီးကိုပြောလိုက်ပါ။ အဖေ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ သူ မရည်ရွယ်တာ ကိုသိပါတယ်လို့' ဟု ပြောစဉ် နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ကော့လန်သွားသည်။ ကျွန်မကတော့ အမျိုးသမီးကို အဖေလိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ 'ရပ်' ဆိုင်းဘုတ်တွင် မရပ်ဘဲဖြတ်မောင်းပြီး ကျွန်မအဖေဆိုင်ကယ်ကို သူ့ကားဖြင့် ဝင်တိုက်မိသော ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်မအေပီပီမိသည်။

အဖေနှင့်ကျွန်မ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အဖေအခြေအနေက ဆိုးရွားလာပြီး ခွဲစိတ်ခန်းသို့ အမြန်ပို့လိုက်ရသည်။ စင်္ကြံတွင် အဖေထရော်လီကို ကျွန်မနားမှ တွန်းသွားစဉ် ကျွန်မသူ့လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မသူ့ကိုချစ်ကြောင်းပြောလိုက်သည်။ စောင့်ဆိုင်းခန်း သို့ဝင်သွားသောအခါ ကျွန်မအဖေနှင့်မိထွေးတို့ အတူထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ ၎င်း၏အခြားမိသားစုဝင်များလည်းရှိသည်။ နောက်လေးနာရီကြာသော် ကျွန်မတို့လူနာကို တွေ့ ခွင့်ရသည်။ အဖေလည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ပြွန်တစ်ချောင်း ထည့်ထားသည်။ အသားအရေ မှာ ဖြူရော်နေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသော် အဖေဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မ ချစ်ရသောအဖေမရှိ တော့ပါ။

ကျွန်မ အိပ်မက်ကို ပထမမက်စဉ်က အနာဂတ်သို့ ကျွန်မပြတင်းတံခါးတစ်ခုမှ ကြည့်နေသလို ခံစားရသည်။ ကျွန်မအဖေကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုသည့်အသိဖြင့် ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာပြင်ဆင်ထားရန် အသိပေးသည့်သဘောဖြစ်သည်။ အဖေဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်မ နောင်တမရှိပါ။ အဖေကို ကျွန်မ ပွေ့ဖက်လိုက်ရသည်။ အဖေနှင့်ဘဝအကြောင်း၊ သေခြင်းတရားအကြောင်း၊ ဘုရားသခင်အကြောင်း အမျိုးမျိုးဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မ ၎င်း၏အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်များကိုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။ ဘဝစက်ဝိုင်းလည်ပတ်မှု တစ်ပတ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။

နောက်ပိုင်းတွင် အဖေဆိုင်ကယ်တိုက်စဉ်က သူ့ခံစားခဲ့ရမည့်ဝေဒနာကို ပြန်စဉ်း စားပြီး ကျွန်မ အလွန်အမင်းစိတ်ဆင်းရဲသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်တွင် လူနာတင်ယာဉ်မလာမချင်း မည်မျှစောင့်လိုက်ရသည်မသိပါ။ သူ့ကိုကားတိုက်မိသည့် အမျိုး သမီးကို ကျွန်မ ဒေါသထွက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး မူးနေခဲ့သလား။ သို့သော် အဖေ့နောက် ဆုံးစကားများက ကျွန်မကို စိတ်ချောက်ချားစေသည်။ 'အဲဒီအမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်ပါ။ အဖေ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ သူ မရည်ရွယ်တာကို သိပါတယ်လို့'။

အဖေမှာထားသည်ကို ကျွန်မ မလုပ်၍မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ထိုအမျိုး သမီးထံ စာရေးပြီး အဖေစကားများကို ပြောပြလိုက်သည်။ ကျွန်မသိချင်နေသောအချက် များကိုလည်း မေးလိုက်သည်။ ယာဉ်တိုက်မှုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်မအဖေကို ဘယ်လိုဝင် တိုက်မိတာလဲ။ ယာဉ်တိုက်မှုအပြီးတွင် ကျွန်မအဖေ သတိရ မရ၊ အဖေအရေးတကြီး ဘာမှာသွားသလဲ စသည်ဖြင့်။

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မထံဖုန်းဆက်လာသောအခါ ကျွန်မအံ့အားသင့်သွားသည်။ သူကကျွန်မမေးသမျှကို မချီတင်ကဲခံစားမှုဖြင့် ဖြေသည်။ သူက သူ့နာပြုတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထိုနေ့က သူ့ကားထဲတွင် အလွန်အမင်းနာမကျန်းဖြစ်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးပါသည်။ 'ရပ်' ဆိုသည့်ဆိုင်းဘုတ်တွင် ခေတ္တရပ်ပြီးနောက် သူ့ကားကိုဆက်မောင်းသည်။ မြန်းခနဲသူ တစ်ခုကိုဝင်တိုက်မိရာ ခွေးတစ်ကောင်ဟု ထင်မိသည်။ သူဆင်းကြည့်လိုက်တော့ အဖေကို တွေ့သည်။ အဖေဦးခေါင်းကို သူ့ပေါင်ခွင်တွင် တင်ထားပေးသည်။ အဖေက သူ့လက်ကိုညှပ် သာစွာ ညှစ်သည်။

အဖေ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူ၏ခွင့်လွှတ်တတ်သောစိတ်နေစိတ်ထား နှင့်ကြင်နာမှုက ထင်ကျန်ရစ်သဖြင့် ကျွန်မစိတ် ငြိမ်းချမ်းသည်။

ကျွန်မအစ်မ ဒီယန်းက အဖေ့နာရေးကိစ္စအပြီး လူဝီဆီယားနားသို့ပြန်သွားသော

အခါ နေအိမ်စာပုံးမှ အဖေမသေမီတစ်ညက သူ့ထံရေးသားပေးပို့ထားခဲ့သော စာတစ်စောင်ရသည်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲမှ အဖေပေးပို့လိုက်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ထွက်လာသည်။

ဘဝဆိုတာနေပျော်ပါတယ်
သင်ဘယ်နေရာမှာရှိရှိ
မြေအောက်အကျဉ်းတိုက်ဖြစ်ဖြစ်
ဟိုးအမြင့်ကြယ်တစ်ပွင့်ပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်။

ဘဝဆိုတာနေပျော်ပါတယ်
လူတိုင်းအတွက် ဘဝစီမံချက်ကရှိပြီးသားပါ
ဘုရားသခင်က သင့်အနေဖြင့်
အကောင်းဆုံးပေးဆပ်ခြင်းပြုလုပ်နေတာကိုသိထားပါတယ်။

သူတော်စင်နှင့်ငမိုက်သား
ကြီးမြတ်သူနှင့်သေးသိမ်သူ
အားလုံးဟာဘုရားသခင်ရဲ့သားသမီးတွေဖြစ်ပါတယ်
ဘုရားသခင်က လူသားအားလုံးအပေါ်မှာ ချစ်မေတ္တာရှိပါတယ်။

ထို့ကြောင့် သင်ပျော်ရွှင်နေလျှင် ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းပါ
သင်စိတ်ညစ်နေလျှင်လည်း ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းပါ
ဘဝဆိုတာနေပျော်ပါတယ်
ဘုရားသခင်က သင်နဲ့အမြဲအတူရှိနေတာကြောင့်လေ။

Nick Kenny (အဖေနှာမည်)
Patricia Minch

အမေ

ကျွန်မအမေကို ကျွန်မ သတိရဆုံးအချိန်သည် နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ဖြစ်သည်။ အမေ ပိုးစုန်းကြူးများကိုလိုက်ဖမ်းခြင်း၊ အမေ (ဒူးခေါင်းအောက်ရောက်) စကတ် လေထဲတွင် လွင့်နေခြင်း၊ လိမ္မော်ရောင်သမ်းနေသောကောင်းကင်၏ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် အမေ မျက်နှာနှင့်မျက်လုံးများမှ အရောင်ဖြာနေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖမ်းမိထားသော ပိုးစုန်းကြူးများကို ကျွန်မကိုပြသည်။

ကျွန်မအသက်ငါးနှစ်အထိ အမေက ပိုးစုန်းကြူးများကို ဖမ်းပြီး ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်သည်။ အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ကျွန်မက ထိုပိုးစုန်းကြူးပုလင်းကို ညမီးရောင်ကဲ့သို့ယူဆသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုးကောင်လေးများက ကျွန်မကိုမျက်စပစ်ပြသလိုပင်။

ကျွန်မငယ်သေးသော်လည်း အမေက ကျွန်မကို ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် မနမ်းခြင်း၊ ချစ်ကြောင်းမပြောခြင်း စသည်တို့ကိုသတိပြုမိသည်။ သူ့ချစ်မှန်းတော့သိသည်။ ပြပုံပြနည်းမတူခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူက ဟာသဉာဏ်တော့ရှိသည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမေ မကြာခဏရင်အောင့်သည်။ သူ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာပြီး စကားပင်မပြောနိုင်သောအခါ ဆရာဝန်ထံသွားပြရန် သဘောတူသည်။ ဆေးစစ်မည့်အခန်းတွင် အမေကို စက္ကူအင်္ကျီ အဖြူရောင်ဝတ်ခိုင်းသောအခါ သူက အင်္ကျီကိုဦးခေါင်းမှစွပ်ပြီး ကျွန်မကို ပြောလိုက်သည်။ 'အမေ ဒီအင်္ကျီတွေကို တအားမုန်းတယ်။ ကိုယ့်ကို ဒေါ်လိရုပ်အကြီးစားကြီးနဲ့ တူစေတယ်'။ ကျွန်မ အော်ရယ်မိသည်။

အိတ်စစ်ရေးစစ်ချက်များက အမေဘယ်ဘက်အဆုတ်တွင် ကင်ဆာဖြစ်နေသည်ကို ပြသည်။ ဆိုးဝါးသောအခြေအနေမဖြစ်စေရန် ဆုတောင်းသော်လည်း ဆိုးဝါးနေသည်။ ဆရာဝန်က အမေနောက်တစ်နှစ်ခန့်သာနေနိုင်မည်ဟုပြောသည်။

ထိုတစ်နှစ်အတွင်း အမေက သူ့ကင်ဆာကိုတိုက်ဖျက်သည့်အနေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်မခင်ပွန်း၏အကူအညီဖြင့် အတ္တလန္တာတောင်ပိုင်းရှိ အမေ၏ရွေ့လျားနေအိမ်အပြင်ဘက်တွင် ပန်းဥယျာဉ်ကလေးတစ်ခုစိုက်ပျိုးသည်။ ဇူလိုင်

နံနက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် နေရောင်မြင်သည်နှင့် အမေက သူ့ကိုယ်သူ သုံးချောင်းထောက် ခွေးခြေတစ်လုံးဖြင့် ပဲစိမ်းပင်၊ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် သခွားသီးပင်များအကြားထိုင်ကာ ပေါင်း သင်သည်။ နေရောင်ထဲတွင် နာရီဝက်အလုပ်လုပ်ပြီးသောအခါ အမေနဖူးနှင့်အပေါ် နှုတ်ခမ်းတွင် ခွေးများသီးလာသည်။ သူ့ဟောဟဲလိုက်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။

တစ်ခါက သူ့အသက်ရှူမြန်ခြင်းအကြောင်းကို 'အမေဟောဟဲလိုက်နေပြီ' ရယ်သွမ်း သွေးသည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် အမေဆေးရုံတက်ရသည်။ သူ့ခံစစ်က အဆုံးသတ်လုနီး နေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် အမေကိုဓာတ်ရောင်ခြည်ဖြင့် ကုသမှုအပြီး သူ့နာပြုက အမေထရော်လီကိုပြန်တွန်းလာသည့်အခါ အမေက မျက်လုံးများလင်းလက်ပြီး 'အမေပါးစပ် က ခြောက်လွန်းလို့ ဆရာဝန်တွေ အမေလျှာကိုဖြတ်ထုတ်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့တောင် စဉ်းစား မိတယ်' ဟုပြောသည်။ ကျွန်မသာ ရယ်မိသည်မဟုတ်၊ သူ့နာပြုကပါ မပြုံးဘဲမနေနိုင်ပါ။ အမေဟာသကြောင့် သူ့ရောဂါအတွက် ကျွန်မဝေဒနာခံစားရခြင်းကို သက်သာစေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအမေအဆောင်မှ ငိုယိုထွက်ပြီး သူ့နာပြုအဆောင်နားသို့ ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မပခုံးကို တစ်ယောက်က ညင်သာစွာလာကိုင်သည်။ ကျွန်မ လှည့် ကြည့်သောအခါ သူ့နာပြုတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး သူက 'ညီမ ဘာလို့ညီမအမေနဲ့အတူ မငိုနိုင်တာလဲ' ဟု မေးသည်။ ကျွန်မက မျက်ရည်များကို ထိန်းလိုက်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ 'ညီမအမေက ညီမပြန်သွားတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ငိုတယ်' ဟု သူ့နာပြုက ဆက်ပြော သည်။

ကျွန်မ အမေကို ကျွန်မချစ်ကြောင်း၊ ဂရုတစိုက်ရှိကြောင်းပြလိုသည်။ သို့သော် ကျွန်မငယ်စဉ်ကပင် ကျွန်မကို ဂရုတစိုက်ရှိခြင်းမျိုး မခံစားခဲ့ရသဖြင့် ယခုကျွန်မအနေဖြင့် မည်သို့ပြရမည်မသိပါ။ အမေကိုချစ်ကြောင်း ဘာကြောင့် ကျွန်မ မပြောပြနိုင်သနည်း။ အမေက အဖေကို ထားရစ်ခဲ့ရုံလား။ အမေတစ်နေ့တခြား အရက်စွဲသဖြင့်လား။ အမေက အချစ်ကို မကိုင်တွယ်တတ်ခြင်းလား။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ အမေကို ကျွန်မအချစ်ကိုပြရန် စွမ်းရည်မရှိသလို နမ်းပင်မနမ်းနိုင်ပါ။

အီစတာပွဲတော်အချိန်တွင် ဘုရားသခင်ထံ ကျွန်မဆုတောင်းလိုက်သည်။ 'အရှင် ဘုရား၊ အချိန်နောက်မကျသွားခင် တပည့်တော်အမေကို ကောင်းကောင်းကလေးနှုတ် ဆက်နိုင်အောင် အင်အားပေးပါဘုရား။ နေ့စဉ်ဆေးရုံသို့သွားလျှင် ကျွန်မကိုင်နေကျမဟုတ် သည့် သမ္မာကျမ်းစာစာအုပ်ကို ယူသွားပြီး အမေခုတင်နှင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကွယ်နေ သော ဗီနိုင်းဆိုဖာပေါ်တွင် ကျွန်မ ကွေးအိပ်နေတတ်သည်။ တစ်ညနေ နေဝင်ဆည်းသာ အချိန်တွင် ဆေးရုံခန်းအတွင်း အရိပ်များကျနေသည်။ ကျွန်မက ကွေးအိပ်နေကျဆိုဖာပေါ်

တွင် ကျမ်းစာစာအုပ်ထဲမှ ဆာလံကျမ်းကို ဖတ်နေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသော ဆံကေသာအနက်ရောင်နှင့် သူ့နာပြုသည် မည်သူမှန်း ကျွန်မမသိပါ။ ကျွန်မရှိနေမှန်းလည်း သူမသိပါ။ သူက အမေဆီသို့လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ ကျွန်မ တိတ်တဆိတ်ကြည့်နေစဉ် သူက အမေနီညိုရောင်ဆံပင်ကို ဘရပ်ရှ်ဖြင့် ညင်သာစွာ ဖြီးပေးသည်။ ထို့နောက် အမေမျက်နှာကို ညင်သာစွာကိုင်လိုက်သည်။ သူ့နာပြုသည် ဘုရားသခင်မှ စေလွှတ်လိုက်သူဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ရိပ်မိသည်။ ကျွန်မမလုပ်နိုင်သည်ကို ကျွန်မကိုယ်စားလုပ်ပေးနေရုံဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့နာပြုက အမေနဖူးကို နမ်းလိုက် သည်။ ကျွန်မ ပင့်သက်ရွိုက်ထားခြင်းကိုဖြေလိုက်စဉ်တွင် သူ့နာပြုက အခန်းတွင်းမှခွတ်နင်း ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အမေနာကျင်မှုဝေဒနာကပြင်းထန်လာသဖြင့် ဆရာဝန်များ က အမေကိုပေးနေသော မော်ဖင်းပမာဏကို တိုးမြှင့်ရသည်။ ဆေးရုံကြောင့် အမေ မျက်လုံးများ အသက်မပါတော့သည်ကိုမြင်ပြီး ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ရန် နောက်ကျသွားမည်ကို စိုးထိတ်မိသည်။ အစိမ်းရောင်အောက်စီဂျင်မျက်နှာဖုံးအောက်မှ အမေသည် အသက်ငင်နေ သည်။ ကျွန်မစကားပြောလျှင် ကြားနိုင်တော့မည် မထင်သော်လည်း ကျွန်မ ပြောမှဖြစ်တော့ မည်။

အမေ၏ရိုးတံငေါငေါလက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ယခင်နှစ်များတစ်လျှောက် မပြောနိုင်ခဲ့သည့် ကြင်နာစကားကိုပြောလိုက်သည်။ 'အမေ၊ အမေကို သမီးချစ်တယ်'။ အမေ မျက်လုံးများကြည်လင်သွားသည်။ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းများတွင် ပြုံးရိပ်သမ်း သွားသည်။ ထိုအခန်းတွင် ဘုရားသခင်ရှိနေခြင်းသိသာသည်။ ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြသလိုခံစားရသည်။ နွေးထွေးသောနေရာသီညများတွင် ပိုးစုန်းကြူးများ က ကလေးငယ်များကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြနေသလိုပင်။

Nanette Thorsen-Snipes

ထိုစဉ် နောက်စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ထလာပြီး 'အဲဒါစိန့်ပီတာမိဘမဲ့ဂေဟာရဲ့လိပ်စာ မဟုတ်လား။ ရှင့်နာမည်ဘာလဲ' ဟု မေးသည်။
လော်ရယ်လေက နှလုံးခုန်မြန်လာပြီး 'လော်ရယ်လေပါ' ဟု ဖြေလိုက်သည်။
'လော်ရယ်လေမန်းနင်းလား။ ကျွန်မက ပက်အာနီးပါ' ဟု ပက်က ပင့်သက်ရိုက်ရင်း ပြောသည်။

'ပက်ရယ်။ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး' ဟု လော်ရယ်လေက ဝမ်းသာအားရအော်ပြောလိုက်သည်။

ပက်က ဖလော်ရီဒါသို့ ပြောင်းလာသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာရှိသေးသည်။ 'လော်ရယ်လေရယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်တွေက ငါနင့်ကို အမြဲတွေ့ချင်နေခဲ့တယ်'။

လော်ရယ်လေက 'ငါရောပဲ' ဟုပြောပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားကြသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ ကျကြသည်။

ယနေ့အခါ သူတို့နှစ်ဦးသည် တတ်နိုင်သလောက် ဆုံတွေ့ကြသည်။ ငယ်စဉ်ကလိုပင် သံယောဇဉ်ကြီးသည်။

'လော်ရယ်လေနဲ့ပြန်ဆုံရတာ ကျွန်မနှလုံးသားထဲက အနာကျင်းတစ်ခုကျက်သွားသလိုပဲ' ဟု ပက်ကပြောသည်။

လော်ရယ်လေကလည်း 'အခုပက်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ။ ဘာမဆို အတူရင်ဆိုင်နိုင်မယ်လို့ ခံစားရတယ်'။

Jamie Kiffel

ငယ်သူငယ်ချင်း

နှစ်များကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း လော်ရယ်လေနာချင်က နယူးဟာမ့်ရှိုင်းယားပြည်နယ်၊ မန်ချက်စတာမြို့ရှိ စိန့်ပီတာမိဘမဲ့ကျောင်းသို့ စရောက်သည့်နေ့က ကြောက်လန့်နေမှုကို ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်ပါ။ ငါးနှစ်အရွယ်သာရှိသေးသည့် လော်ရယ်လေက ထိုကြီးမားပြီး လူစိမ်းများသာရှိသည့် အဆောက်အအုံကို အထူးကြောက်ရွံ့မိသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရသွားသည့်အချိန်ထိသာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် လော်ရယ်လေထက်ကြီးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ပက်အာနီးက 'နင် ငါနဲ့အတူကစားမလား' ဟု မေးသည်။ ထိုနေ့မှစပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သည် တပူးတွဲတွဲရှိသည်။

သို့နှင့် ကိုးနှစ်ကြာသော် ပက်က မိဘမဲ့ဂေဟာမှထွက်သွားသည်။ မကြာမီ လော်ရယ်လေလည်း ထွက်ခွာရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ထောင်ကျသည့်အရွယ်တွင် အမေရိက၏ သီးခြားပြည်နယ်များတွင်နေထိုင်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်မစဉ်းစားသည့်နေ့ တစ်နေ့မှမရှိပါ။ နယူးဟာမ့်ရှိုင်းယားမြို့တော်ခန်းမရှိ သက်ဆိုင်ရာမှတ်တမ်းများတွင် စစ်ဆေးပေးရန်တောင်းဆိုသော်လည်း ထိုမှတ်တမ်းများကို ချိပ်ပိတ်ထားသည်ဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦး မတွေ့နိုင်တော့ဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း ၄၃ နှစ်အကြာတစ်နေ့တွင် အသက် ၅၆ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သောလော်ရယ်လေသည် သူ၏ဖလော်ရီဒါနေအိမ်သို့ ကားမောင်းပြီးပြန်နေစဉ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် နေ့လယ်စာစားရန် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ မကြာမီ သူထိုင်သည့်စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကျသည်။ ထိုအမျိုးသားက လော်ရယ်လေကို 'ခင်ဗျားဘယ်ဇာတိလဲ' ဟုမေးသည်။ လော်ရယ်လေက 'ကျွန်မဇာတိက နယူးဟာမ့်ရှိုင်းယား၊ မန်ချက်စတာ' ဟုဖြေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ လိပ်စာကိုပင် ပြောပြလိုက်သေးသည်။ 'အမှတ်-၃၀၀၊ ကယ်လီလမ်း'။

TODAY စာအုပ်တိုက်တွင် ရရှိနိုင်သောစာအုပ်များ

- ၁။ ၂၁ ရာစုနည်းပညာများကို စိန်ခေါ်ခြင်းနှင့်
အခြားကွန်ပျူတာ ဆောင်းပါးများ ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၂။ ဆိုက်ဘာရွာထဲက အသိဉာဏ်ရှိတဲ့အိမ်ကလေးနှင့်
အခြားကွန်ပျူတာ ဆောင်းပါးများ ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၃။ ငြင်းဆိုခြင်းသည်အပြစ်မဟုတ်ပါ (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၄။ ကြီးမဲ့ဆက်သွယ်ရေး ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်သလဲ ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၅။ ရိုဘော့မှာလည်း အသည်းနဲ့ပါနှင့်
အခြားကွန်ပျူတာဆောင်းပါးများ ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၆။ ကိုယ်တိုင်လေ့လာလက်င်တော့ပုံကွန်ပျူတာ ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၇။ လွယ်ကူလေ့လာကွန်ပျူတာ (2011 Version) ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၈။ ကွန်ပျူတာတွေဘယ်လို အလုပ်လုပ်သလဲ (2011 Version) ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၉။ လွယ်ကူလေ့လာအင်တာနက်နည်းပညာ (2011 Version) ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၁၀။ ကိုယ်တိုင်လေ့လာ Windows 8 နည်းပညာ ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)
- ၁၁။ လွယ်ကူလေ့လာ ကွန်ပျူတာအဆင့်တိုးမြှင့်ခြင်းနှင့်
မြဲပြင်ခြင်းပညာ (Upgrade Version) ဖိုးနိုင်ဝင်း (Masterpiece)

Myanmar Series

- ၁၂။ Presenting Myanmar (Maung Kyaa Nyo)
- ၁၃။ Myanmar Attraction and Delights (BaThan)
- ၁၄။ Myanmar Culture (K)
- ၁၅။ Myanmar Gems (Dr Khin Maung Nyunt)
- ၁၆။ Myanmar Memorabilia (U Tin U - Myaung)

- ၁၇။ The Various Facets of Myanmar (Second Edition)
- ၁၈။ Myanmar Images & Memory
- ၁၉။ Myanmar Wonderland
- ၂၀။ Myanmar In My Life-Time
- ၂၁။ A Brief Overview of Myanmar 2012
- ၂၂။ More Facets of Myanmar
- ၂၃။ Myanmar Dance and Drama

(Dr Tin Maung Kyi)
 Yay-Chan (Mandalay)
 (Thaw Kaung)
 (K)
 (K.M. Win)
 Khin Aung (English)
 (Ye Dway)

လူငယ် စာစဉ်

- ၂၄။ ဖက်ရှင်အလှ နေ့စဉ်ဘဝ (တင်မိုးလွင် - Talents & Models)
- ၂၅။ ဖေဖေပေးခဲ့မယ့်အမွေ (မြတ်ငြိမ်း)

လူမှုစီးပွား စာစဉ်

- ၂၆။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များအတွက် ဖွယ်ရာမူလမ်းညွှန် (မောင်ဆုရှင်)
- ၂၇။ အကောင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်နိုင်ဖို့ (မြတ်ငြိမ်း)
- ၂၈။ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးအလေ့အကျင့်များ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၂၉။ အပြုသဘောစိတ်ကောင်းနှင့်ယှဉ်ပြီး နေတတ်သောအလေ့အကျင့်များ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၃၀။ ပေါင်းသင်းရခက်သူတို့နှင့် အဆင်ပြေစွာဆက်ဆံနည်းများ (ဒေါက်တာကျော်စိန်)
- ၃၁။ ဖအေနှစ်ဦးသင်ပေးတဲ့ ဆင်းရဲနည်း ချမ်းသာနည်း (မြတ်ငြိမ်း)
- ၃၂။ ငွေမိုးများရွာစေသူ ရဲမြင့်(စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၃၃။ စိတ်ဖိစီးမှုလျှော့ချနည်းများ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၃၄။ အနှစ်ရာ၊ အကာပစ် ဘဝသစ်မှာမွေ့ပျော်ခြင်း (မြတ်ငြိမ်း)
- ၃၅။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှုအတတ်ပညာ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၃၆။ မင်းဒိန်ခဲကိုရွှေတာ . . . ငါ ရဲမြင့်(စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၃၇။ နိုင်ငံတကာဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် ရဲမြင့်(စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၃၈။ ဘဝတွင် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်၁၀၀ (ဒေါက်တာကျော်စိန်)
- ၃၉။ စီးပွားဖြစ် သစ်ခွစိုက်ပျိုးရေး (နေမျိုးနိုင်)
- ၄၀။ မိတ်ဖွဲ့ကြလျှင် ကမ္ဘာတစ်ခွင် (တူဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၄၁။ သီရိဂေဟာနည်း ၁၀၀ (ကြည်မင်း)
- ၄၂။ တကယ်တိုးတက်ကြီးပွားလိုလျှင် ဆောင်းပါးများ ရဲမြင့်(စွန့်ဦးတီထွင်)

ပညာရပ် စာစဉ်

- ၄၃။ သင့်ရင်သွေး မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်မှုပျိုးထောင်ရေး (ဒေါက်တာကျော်စိန်)
- ၄၄။ မိဘကောင်းတို့ ရင်သွေးပြုစုပျိုးထောင်နည်း (ပါမောက္ခဒေါ်အေးသန်း)
- ၄၅။ အားလပ်ရက် ဂေါက်သီးသင်ခန်းစာများ (ဆန်းထွန်း)
- ၄၆။ အပျို-လူပျို အကြံနှစ်များ (ပါမောက္ခဒေါ်အေးသန်း)
- ၄၇။ အိမ်မွေးမွေးများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း (ဒေါက်တာခင်စန်းမော်)
- ၄၈။ ဖခင်ဘဝဇာတ်လမ်းစုံ (ဒေါက်တာကျော်စိန်)
- ၄၉။ စာရေးသူလက်စွဲ (မောင်ဆုရှင်)
- ၅၀။ ရေချိုအလှမွေးငါးမွေးမြူခြင်းနှင့် မျိုးပွားခြင်းလက်စွဲ တင်ဝင်း (Hein Aquarium)
- ၅၁။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများအတွက် အင်္ဂလိပ်စာ (ဘဝသစ်ဦးအောင်ကျော်)
- ၅၂။ အိတ်ဆောင်ဂေါက်သီးသွားချက်များ (ဆန်းထွန်း)
- ၅၃။ ဂေါက်ရိုက်ကြရအောင် (ဆန်းထွန်း)
- ၅၄။ လက်တွေ့ မိဘဘဝ တည်ဆောက်နည်း (အောင်မြတ်ကျော်စိန်)
- ၅၅။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေအားလပ်ရက်တွင် မွေးကို လေ့ကျင့်ခြင်း (ဒေါက်တာခင်စန်းမော်)
- ၅၆။ အခြေခံဒီဇိုင်းနှင့် ဂရပ်ဖစ်အနုပညာ (ဆန်နီညိမ်း)
- ၅၇။ သင့်ကလေး လူကောင်း-လူတော်ဖြစ်အောင် ပုံဖော်နည်း (ဒေါက်တာကျော်စိန်)
- ၅၈။ နိုင်ငံတကာသတင်းမီဒီယာ (ရဲတင့်)
- ၅၉။ အယ်လေးရှင်းကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း (ဒေါက်တာခင်စန်းမော်)
- ၆၀။ အသုံးချအင်္ဂလိပ်စာ (ဘဝသစ်ဦးအောင်ကျော်)
- ၆၁။ စွယ်စုံသုတအင်္ဂလိပ်စာ (ဘဝသစ်ဦးအောင်ကျော်)
- ၆၂။ ပညာရေးအစ . . . ဒီမိုကရေစီအခြေခံ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၆၃။ ရုံးသုံးမြန်မာစာရေးသားနည်း (မောင်ခင်မင်-ဓနုဖြူ)

ရသ စာစဉ်

- ၆၄။ အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတိုများ မြနင်းဆီ (Mra Hninzi)
- ၆၅။ မိုးနတ်မင်းကြီးအပြစ်ပါနှင့် အခြားဆောင်းပါးများ (ဒေါက်တာအောင်ကျော်မြင့်)
- ၆၆။ အံ့ဖွယ်တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းတိုများ - ၂ မြနင်းဆီ (Mra Hninzi)
- ၆၇။ ငပြည့် (ကာတွန်းမောင်မောင်လေး)
- ၆၈။ ကျွန်တော်ဒေါက်တာဂေါ်လဖာ (ဒေါက်တာအောင်ကျော်မြင့်)
- ၆၉။ နိုင်ငံတကာဟာသ (ရဲတင့်)

ကလေးသူငယ် စာစဉ်

- ၇၁။ ရောင်စုံဆေးခြယ် စာသင်မယ်(၁) (ကာတွန်းသံချောင်း)
- ၇၂။ ရောင်စုံဆေးခြယ် စာသင်မယ်(၂) (ကာတွန်းသံချောင်း)
- ၇၃။ ရောင်စုံခြယ်စဉ် စာလည်းသင် (မောင်မောင်လေး)
- ၇၄။ သင့်ကလေး ဉာဏ်ကြီးရှင်ဖြစ်အောင် (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၇၅။ ဤကမ္ဘာမှ လစီမာန်သို့ (ရဲဒွေး)
- ၇၆။ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်တိုရုဏ္ဏန်များ ဘုန်းမြင့် (မြန်မာစာ)
- ၇၇။ ကလေးလူငယ် သုတစွယ်စုံကျမ်း အမေး-အဖြေ ၅၀၀ (မောင်ဆုရှင်)
- ၇၈။ Picture Dictionary 1000 Words and Pictures (ဣဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၇၉။ ငုံ့လုံ့ငုံ့ရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းဇော်ဝိတ်)
- ၈၀။ မြန်မာ့ပွဲတော် မြန်မာ့ရွှေခင်း ရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းချစ်သူ)
- ၈၁။ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်ရေးဆွဲနည်း (ကလောင်စုံ)
- ၈၂။ တော်ပျော်လေးဘော်ဘော် ရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းမောင်မောင်လေး)
- ၈၃။ ဂြိုဟ်သားကလေး မောင်ခန္ဓေး ရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းသစ်ထွန်း)
- ၈၄။ ဒိုးဒိုးရှုန်းရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းနိုင်လင်း)
- ၈၅။ မြန်ပြည်သား (မင်းယုဝေ)
- ၈၆။ နိုင်ငံတကာအထင်ကရနေရာများရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းမောင်မောင်လေး)
- ၈၇။ နိုင်ငံတကာနှင့်ရိုးရာကစားနည်းများရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းမိုးထက်မိုး)
- ၈၈။ နိုင်ငံတကာနှင့်တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းမောင်မောင်လေး)
- ၈၉။ ရွှေဘဲနဲ့ဝက်ထောရောင်စုံဆေးခြယ် (ကာတွန်းစမ်းချောင်းကိုကိုအောင်)
- ၉၀။ ကုန်း၊ ရေ၊ လေနေ သတ္တဝါများအကြောင်း စွယ်စုံကျမ်းငယ် (ဣဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)

စီမံခန့်ခွဲမှု စာစဉ်

- ၉၁။ စံပြခေါင်းဆောင်၊ စံပြခေါင်းဆောင်မှု (မောင်ပေါ်ထွန်း)
- ၉၂။ ရဲဝံ့စိတ်ဖြင့် ဘဝကို အနိုင်ယူပါ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၉၃။ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရဲ့ နှလုံးသား (ကြည်မင်း)
- ၉၄။ မန်နေဂျာနှင့် လုပ်ငန်းခွင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ (ဣဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)

- ၉၅။ အဆင့်မြင့်ဝန်ဆောင်မှုနည်းဗျူဟာများ (ကြည်မင်း)
- ၉၆။ အသေးအမွှားအရေးမထားဖို့ နည်းလမ်း ၁၀၀ (မောင်ဆုရှင်)
- ၉၇။ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ် ရဲမြင့် (စွန်ဦးတီထွင်)
- ၉၈။ စနစ်ကျသောအစည်းအဝေးများ (ကြည်မင်း)
- ၉၉။ အရောင်းမန်နေဂျာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မြောက်ရေး (ဒေါက်တာဇော်သန်း)
- ၁၀၀။ ဆွန်ဇူး၏ရှင်သန်အောင်မြင်ရေးနည်းလမ်းများ (ကြည်မင်း)
- ၁၀၁။ ပါဝဲလ်မူ (၂၄) ချက် (ကြည်မင်း)
- ၁၀၂။ အစေခံခေါင်းဆောင် (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၀၃။ မြို့တော်ဝန်၏ခေါင်းဆောင်မှု (နိုင်ဇော်)
- ၁၀၄။ အချိန်စီမံခန့်ခွဲနည်းမှတ်စုများ (ကြည်မင်း)
- ၁၀၅။ စွန်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းရှင် (ဒုတိယအကြိမ်) ရဲမြင့် (စွန်ဦးတီထွင်)
- ၁၀၆။ ကုမ္ပဏီပျက်ကိန်းဟောစာတမ်းနှင့် စီမံခန့်ခွဲရေးဝယ်မှုဆောင်းပါးများ ရဲမြင့် (စွန်ဦးတီထွင်)
- ၁၀၇။ တစ်မိနစ်မန်နေဂျာ၏ ခေါင်းဆောင်မှုပညာ (ကြည်မင်း)
- ၁၀၈။ သခင်ယေရှု၏ စီမံခန့်ခွဲမှုနည်းလမ်းများ (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၀၉။ လေ့ကျင့်အောင်မြင်လုပ်ငန်းရှင် (ဒုတိယအကြိမ်) (ကြည်မင်း)
- ၁၁၀။ စီမံခန့်ခွဲမှု ရှေ့ပြေးပညာရှင်ပီတာဒရပ်ကား၏ စီမံခန့်ခွဲရေးအဆိုများ (မောင်ဆုရှင်)
- ၁၁၁။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သာလုပ် (ကြည်မင်း)
- ၁၁၂။ ဧကရာဇ်အလက်ဇန္ဒားထံမှ ခေါင်းဆောင်မှုပညာ (ကြည်မင်း)
- ၁၁၃။ ခေါင်းဆောင်တိုင်းတွင် ရှိအပ်သည့် ခေါင်းဆောင်လက္ခဏာ ၂၁ ရပ် (ဦးလှမင်း)
- ၁၁၄။ အောင်မြင်လိုသူအတွက် အကြံပြုချက် (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၁၅။ ဦးဆောင်စွန့်စား စီးပွားတည်ဆောက်ခြင်း (ကြည်မင်း)
- ၁၁၆။ တစ်မိနစ်မန်နေဂျာ၏ ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်၊ ဖျတ်လတ်သောကိုယ် (ကြည်မင်း)
- ၁၁၇။ အောင်မြင်လိုလျှင် လူတွေအောင်မြင်အောင် ကူညီပါ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၁၁၈။ စက်၏လူသား ဟွန်ဒါ (ဒုတိယအကြိမ်) (ကြည်မင်း)
- ၁၁၉။ ဂရိတ်ဘော့စ်ဖြစ်စေမည့်ကျင့်ထုံးနည်းလမ်းများ (ခင်ပပလင်း)
- ၁၂၀။ အနှုံးမှသည် အောင်ပွဲဆီသို့ (ဦးလှမင်း)
- ၁၂၁။ Jack Welch နည်းလမ်းများ ရဲမြင့် (စွန်ဦးတီထွင်)
- ၁၂၂။ ရွှေမိုးငွေမိုးရွာစေသူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ (ဦးလှမင်း)

- ၁၂၃။ စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာအမေးအဖြေများ ၁+၂ (ဒေါက်တာခင်စန်းရီ)
- ၁၂၄။ ကမ္ဘာ့မီဒီယာဘုရင် ရူးပတ်မားဒေါ့၏လျှို့ဝှက်ချက်များ ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၁၂၅။ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး Donald Trump ၏ အောင်မြင်မှုကို ရနိုင်သောနည်းလမ်းများ (ကျော်ကျော်လှိုင်)
- ၁၂၆။ အောင်မြင်သူဖြစ်လာနည်းနှင့်လက်တွေ့တိုးတက် အောင်မြင်ရေးနည်းလမ်းများ (ဒေါက်တာမောင်မောင်သိမ်း)
- ၁၂၇။ တနင်္လာနံနက်ခင်းရဲ့မင်္ဂလာရွှေ့ချယ်မှု (ဦးလှမင်း)
- ၁၂၈။ ဘဝကိုပြောင်းလဲစေသောအရာများ (လူသဘောထားရပ်တည်ချက်) (မင်းဗထူး)
- ၁၂၉။ ခေါင်းဆောင်လက်စွဲ (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၃၀။ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုလက်စွဲ (ဒေါက်တာအောင်မြတ်ကျော်စိန်)
- ၁၃၁။ မန်နေဂျာလက်စွဲ (ဦးလှမင်း)
- ၁၃၂။ လက်တွေ့ဆောင်ရွက်နိုင်မည့်ဆွန်ဇူး၏လမ်းပြမှတ်တိုင်များ (ဦးလှမင်း)
- ၁၃၃။ ၂၄ နှစ်မှာ အောင်မြင်သူ John Lee (တူဝေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၁၃၄။ ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်အောင်လေ့ကျင့်နည်း (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၁၃၅။ မေတ္တာစေတနာဖြင့် စီမံအုပ်ချုပ်နည်း ၂၂၅ သွယ် (ကြည်မင်း)
- ၁၃၆။ စီမံဆက်ဆံရေးတွင် ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် ၂၂၆ ချက် (ကြည်မင်း)
- ၁၃၇။ အချိန်ကိုအကျိုးရှိရှိစီမံခန့်ခွဲနည်း ၂၆၂ သွယ် (ကြည်မင်း)
- ၁၃၈။ မန်နေဂျာကောင်းအတွက် အချက်အလက် ၂၉၀ (ကြည်မင်း)
- ၁၃၉။ အကျပ်အတည်းအတွင်းခေါင်းဆောင်ခြင်း (မင်းဗထူး)
- ၁၄၀။ အမေရိကန်စစ်တက္ကသိုလ်မှာသင်ကြားပေးတဲ့ခေါင်းဆောင်မှုပညာ (ဦးလှမင်း)
- ၁၄၁။ မန်နေဂျာတစ်ဦးပြင်ဆင်ရန် (ဒေါက်တာခင်စန်းရီ)
- ၁၄၂။ အာရှမှုသစ် CEO ၏အောင်မြင်သော စီးပွားရေးစီမံခန့်ခွဲမှုနည်းလမ်းများ ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၁၄၃။ ပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် တိုးတက်စေ (မင်းဗထူး)
- ၁၄၄။ စွမ်းဆောင်ရည်တိုးတက်မှုလက်စွဲ (ဦးလှမင်း)
- ၁၄၅။ အပြင်းထန်ဆုံး Navy Seals သင်တန်းမှ အလေးနက်ဆုံးသင်ခန်းစာများ (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၁၄၆။ အခက်အခဲ၊ စိန်ခေါ်မှုနှင့်အခွင့်အရေး (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၄၇။ ခေါင်းဆောင်တိုင်းသိသင့်သောလမ်းညွှန်မှုနည်းလမ်းများ (ဦးလှမင်း)
- ၁၄၈။ စိတ်စေတနာကောင်းဖြင့် အကျိုးဆောင်ခြင်း (ဒုတိယအကြိမ်) (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)

- ၁၄၉။ စီမံခန့်ခွဲမှုကို မွမ်းမံခြင်း (ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ၁၅၀။ အသင်းအဖွဲ့၏ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု (ဒေါက်တာခင်စန်းမော်)
- ၁၅၁။ အဖွဲ့အစည်းဝင်တို့ ရှိရမည့် ဂုဏ်ရည် ၁၇ ချက် (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၁၅၂။ အချိန်မီစေ့စပ်သေချာမန်နေဂျာ (ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ၁၅၃။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်မည့်စိတ်နေသဘောထား (ဒေါက်တာရဲ (ကလေးအထူးကုဆရာဝန်)
- ၁၅၄။ လုပ်ငန်းခွင်ပြဿနာအမေးနှင့်အဖြေများ (ကျော်ကျော်လှိုင်၊ ကျော်တင်၊ ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၁၅၅။ အင်တာဗျူးလျှို့ဝှက်ချက်များ (ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ၁၅၆။ ခေါင်းဆောင်တိုင်းအတွက် အောင်မြင်ရေးအခြေခံမူများ (တက္ကသိုလ်ဟန်စိုးဦး)
- ၁၅၇။ လမ်းကောက်လျှောက်မယ့်လူဖြောင့် ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)
- ၁၅၈။ လူအများနှင့်ညှိနှိုင်းဆက်ဆံခြင်း (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၅၉။ နိုင်ငံများ၏ဥစ္စာဓန (ရဲတင့်)
- ၁၆၀။ အခြားသူများကို စီမံခန့်ခွဲနည်းလျှို့ဝှက်ချက်များ (ဒေါက်တာဉာဏ်ဟိန်းလတ်)
- ၁၆၁။ အလုပ်နဲ့တွန်းအား (ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ၁၆၂။ ရှင်းလင်းတင်ပြမှု၏လျှို့ဝှက်ချက်များ (ဒေါက်တာခင်စန်းမော်)
- ၁၆၃။ စိတ်စွမ်းအားလျှို့ဝှက်ချက်များ (မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- ၁၆၄။ အခြားသူများအား တွန်းအားပေးရန် နည်းလမ်း ၁၀၀ ရဲညွန့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်-ဆက်)
- ၁၆၅။ သင့်လုပ်ငန်းတွင် မွေ့လျော်ရန် နည်းလမ်း ၁၀၁ သွယ် (မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- ၁၆၆။ အထိရောက်ဆုံးဈေးကွက်ထိုးဖောက်နည်းလျှို့ဝှက်ချက်များ (ဒေါက်တာဉာဏ်ဟိန်းလတ်)
- ၁၆၇။ ကမ္ဘာကျော်ကုန်အမှတ်တံဆိပ်များ၏ပထမခြေလှမ်းများ (ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ၁၆၈။ ခေါင်းဆောင်နှင့်သူ၏စကား (မင်းဗထူး)
- ၁၆၉။ ကမ္ဘာ့ဒုတိယအချမ်းသာဆုံးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး Warren Buffett ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုလျှို့ဝှက်ချက်များ (ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ၁၇၀။ အကျပ်အတည်းလွန်သင်ခန်းစာ (တူဝေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၁၇၁။ Virgin တံဆိပ်ဖန်တီးရှင်၏စီးပွားရေးလုပ်နည်းလုပ်ဟန် (ဒေါက်တာဉာဏ်ဟိန်းလတ်)
- ၁၇၂။ လုပ်ငန်းဘဝကို စီမံမှု (ဒေါက်တာခင်စန်းမော်)
- ၁၇၃။ သင့်လုပ်ငန်းအတွက် မရှိမဖြစ် မဟာဗျူဟာ (ဒေါက်တာဉာဏ်ဟိန်းလတ်)

- ၁၇၄။ ကုန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူများလက်စွဲ (ဦးလှမင်း)
- ၁၇၅။ တရုတ်ပြည်မှာအောင်မြင်ဖို့ (ငြိမ်းသော်ထူး)
- ၁၇၆။ ခေါင်းဆောင်မှုဆိုင်ရာရက်သတ္တပတ်များ (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- ၁၇၇။ စီမံခန့်ခွဲမှုလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်စေမယ့်လျှို့ဝှက်ချက်များ (ဦးလှမင်း)
- ၁၇၈။ အောင်မြင်မှု မြနင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- ၁၇၉။ တစ်မိနစ်စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းရှင် ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)

ကျန်းမာရေး စာစဉ်

- ၁၈၀။ A-Z မိသားစု ကျန်းမာရေးလမ်းညွှန် (ဒေါက်တာမေမိုးနွယ်)
- ၁၈၁။ ရင်သွေးလေး လမ်းစလျှောက်ပြီဆိုလျှင် . . . (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၁၈၂။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်းများလက်စွဲ (ဒေါက်တာခင်အေးထွေး)
- ၁၈၃။ ရင်သွေးငယ်အတွက် အိမ်တွင်းသမားတော် (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၁၈၄။ နိုင်ငံတကာရိုးရာဆေးဝါးများ (ဒေါက်တာအောင်နိုင်၊ ဒေါက်တာဖြူဖြူဝင်း)
- ၁၈၅။ သွေးချို-ဆီးချိုရောဂါ ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးအတွက် မှန်ကန်သည့်စားသောက်နည်း (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၁၈၆။ မိခင်လောင်းတို့အတွက် ကျန်းမာရေးလမ်းညွှန် (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၁၈၇။ သက်ရှည်ကျန်းမာ တရုတ်ရိုးရာဓာတ်စာ ဒေါက်တာအောင်နိုင် (ဆေးသုတေသန)
- ၁၈၈။ နှလုံးနှင့်သွေးကြောရောဂါများကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးအတွက် မှန်ကန်သည့်စားသောက်နည်း (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၁၈၉။ သက်ကြီးဘဝအာဟာရနှင့်ကျန်းမာရေး (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၁၉၀။ အဆီ၊ ကစီနှင့် ကယ်လိုရီ (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၁၉၁။ အသစ်စက်စက် ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ပေါက်စလေး (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၁၉၂။ အရက်နှင့်ဆက်နွယ်နေသောစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြဿနာများ (မောင်မီးအိမ်)
- ၁၉၃။ အရိုးပွ အရိုးပါးအကြောင်း သိကောင်းစရာ (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၁၉၄။ သက်ရှည်ကျန်းမာဆောင်းပါးများ (တုဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၁၉၅။ သွေးဆုံးချိန်ခါ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၁၉၆။ အိမ်ပျော်ဘူးလား (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၁၉၇။ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၁၉၈။ ဆီးကျိတ်ကင်ဆာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာသန်းထွဋ်)
- ၁၉၉။ အစာအိမ်ဝေဒနာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်)

- ၂၀၀။ မိုင်ဂရိန်းခေါင်းကိုက်ရောဂါ မေး-ဖြေ ၁၀၀ ဒေါက်တာအောင်နိုင် (ဆေးသုတေသန)
- ၂၀၁။ လေဖြတ်ဝေဒနာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာသန်းထွဋ်)
- ၂၀၂။ သတ္တုအာဟာရဓာတ်နှင့်ကျန်းမာရေး (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၂၀၃။ သွေးတိုးဝေဒနာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာသန်းထွဋ်)
- ၂၀၄။ ရင်သားကင်ဆာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၂၀၅။ သားသမီးမြူခြင်းဆိုင်ရာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်)
- ၂၀၆။ ဆီးချိုသွေးချိုနှင့်အဆင်ပြေအောင် စားသောက်နေထိုင်နည်း (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၂၀၇။ ကင်ဆာကုထုံးမေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာသန်းထွဋ်)
- ၂၀၈။ သားအိမ်ကင်ဆာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာသန်းသန်းဝင်း)
- ၂၀၉။ စိတ်ခံစားချက်များနှင့် နေထိုင်ခြင်း (ဒေါက်တာစိုးမင်း)
- ၂၁၀။ ကျောက်ကပ်တုဖြင့် သွေးသန့်စင်ခြင်း မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာမိုးအောင်ကျော်နိုင်)
- ၂၁၁။ အူမကြီးကင်ဆာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ ဒေါက်တာမြင့်သန်း (ညောင်လေးပင်)
- ၂၁၂။ အာဟာရနှင့်ကျန်းမာရေးအထောက်အကူပြုဖျော်ရည်များ (တုဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၂၁၃။ ကင်ဆာဝေဒနာသည်များကို အားပေးစောင့်ရှောက်ခြင်း (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၂၁၄။ ရင်သွေးငယ်အာဟာရသန္ဓေသားမှစ (ဒေါက်တာလှကြည်)
- ၂၁၅။ အယ်လ်ဒိုင်းမားရောဂါ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာကေ)
- ၂၁၆။ အကြောတက်ဝေဒနာမေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာသန်းသန်းဝင်း)
- ၂၁၇။ ကလေးများတွင် ဖြစ်တတ်သောစိတ်အစွဲအလမ်းကြီးမားမှု၏ နောက်ဆက်တွဲစိတ်ကစဉ်ကလေးများရောဂါပြဿနာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာမာမာဆွေ)
- ၂၁၈။ အသည်းကင်ဆာ မေး-ဖြေ ၁၀၀ (ဒေါက်တာညိုမိခင်သန်းလှိုင်)

အတွေးအမြင် စာစဉ်

- ၂၁၉။ ထာဝရအောင်မြင်ရေးနိတိများ (တုဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- ၂၂၀။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကိုးကွယ် (မြတ်ငြိမ်း)
- ၂၂၁။ ဘဝရည်မှန်းချက်များ ပြည့်ဝအောင်မြင်ရေးလမ်းညွှန် (ဦးလှမင်း)
- ၂၂၂။ မင်ဒလားထွင်သောလမ်း (မြနင်းဆီ (Mrs Hninzi))
- ၂၂၃။ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုကို ပြောင်းလဲပါ (ပင်လဲထူး)
- ၂၂၄။ ကွန်ပျူရှပ်ကို နှလုံးသွင်း၍ (တော်ကောင်းမင်း)
- ၂၂၅။ ကိုယ်ကျင့်တရား ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)

- ၂၂၆။ ဘုရားသခင်ဘယ်သောအခါမှ မျက်တောင်မခတ်ပါ
- ၂၂၇။ ခေါင်းဆောင်တိုင်းစူးစိုက်ဆင်ခြင်ရမည့်အချက်များ
- ၂၂၈။ ဘဝတွင် ထဲထဲဝင်ဝင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခြင်း
- ၂၂၉။ ဆုံးရှုံးခြင်းဝေဒနာ
- ၂၃၀။ လင်ဂိုတန်ရဲ့ဘဝဇာတ်လမ်းစုံ၊ မှတ်တမ်းအဖုံဖုံ
- ၂၃၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန်၏တစ်မိနစ်အမှာစကား
- ၂၃၂။ HP ရဲ့ ကျင့်ထုံး
- ၂၃၃။ နောက်ဆုံးဟောပြောပွဲဘဝသင်ခန်းစာများ
- ၂၃၄။ ဆိုခရေးတီးစ်နှင့် နံနက်စာသုံးဆောင်ခြင်း
- ၂၃၅။ သင်သာလျှင် သင့်ဘဝဖန်တီးရှင်
- ၂၃၆။ ကွန်ဖျူးရှပ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍
- ၂၃၇။ လူငယ်တို့အတွက် လက်ဆောင်မွန်
- ၂၃၈။ ခွေးတစ်ကောင်၏အမြင်နှင့်အခြားရင်ခုန်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ
- ၂၃၉။ ဂူးဂဲတည်ထောင်သူလူငယ်နှစ်ဦး
- ၂၄၀။ George Soros ၏ ဟောပြောပို့ချချက်များ
- ၂၄၁။ အာရှမှအောင်မြင်ဆုံးအင်တာနက်အကျော်အမော်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ
- ၂၄၂။ ဘဝ၏ရှင်ရေးအတွက် တစ်သက်စာအဖော်မွန်
- ၂၄၃။ မြေးကလေးသို့ပေးစာများ

- မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- (ဒေါက်တာသာထွန်းဦး)
- မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- (ဒေါက်တာမင်းနှင့်ဒေါက်တာလင်း)
- (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- (မင်းဗထူး)
- (ဦးလှမင်း)
- မျိုးလွင် (MBA)
- (မောင်မီးအိမ်)
- မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- (တော်ကောင်းမင်း)
- (တူဒေးစာရေးဆရာများ)
- ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- ရဲမြင့် (စွန့်ဦးတီထွင်)
- ဇော်ဝင်းကြူ (ပျဉ်းမနား)
- (ဇော်ဇော်ထက်)
- (ဒေါက်တာဉာဏ်ဟိန်းလတ်)
- မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)

သုတ စာစဉ်

- ၂၄၄။ လူမိုက်၊ လူတော်၊ ပညာရှိ
- ၂၄၅။ အိုပရာရဲ့ အကောင်းစားအိုများ
- ၂၄၆။ အချိန်ကုန်ငွေကုန်သက်သာစေဖို့(ဒုတိယအကြိမ်)
- ၂၄၇။ မုန်တိုင်းကိုမမူ အန်တုလေသော်
- ၂၄၈။ လူ့အဖိုးတန်
- ၂၄၉။ အိမ်ဖြူတော်ကိုတန်းစီခြင်း
- ၂၅၀။ ဟောပြောပွဲအတွေ့အကြုံ
- ၂၅၁။ နံရည်မှုကိုပျိုးထောင်ခြင်း
- ၂၅၂။ ဘဝတစ်သက်တာအလှဖက်စရာ

- (တူဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- (ဝါဝါဆွေ)
- (တူဒေးအယ်ဒီတာအဖွဲ့)
- (မိုးမိုးတာရာစန်)
- (ဒေါက်တာကေ)
- (ကြည်မင်း)
- (ပါမောက္ခ ဒေါက်တာအောင်ထွန်းသက်)
- (ကြည်မင်း)
- (ကြည်မင်း)

- ၂၅၃။ အမြင့်မားဆုံးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု
- ၂၅၄။ မိသားစုနှင့်လူမှုရေးအမေးအဖြေများ
- ၂၅၅။ ကိုလိုနီခေတ်ကောလိပ်ကျောင်းများသမိုင်းနှင့် ကောလိပ်ရေးရာဆောင်းပါးများ
- ၂၅၆။ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသောလူငယ်မှသည် လူကြီးလူကောင်းအဖြစ်သို့
- ၂၅၇။ ပန်းခင်းသောလမ်းမဟုတ်ပါ
- ၂၅၈။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှတ်စုငယ်
- ၂၅၉။ ငယ်သေးတယ်လို့ အမြဲတွေးပါ
- ၂၆၀။ မြန်မာ့နိုင်ငံရေးနှင့် ဆက်စပ်အတွေးများ

- (ဒေါက်တာထိန်းဝင်း)
- ပါမောက္ခဒေါက်တာခင်အေးစင် (စိတ်ပညာ)
- (တက္ကသိုလ်ခင်မောင်ဇော်)
- (ဒေါက်တာကျော်စိန်)
- (မိုးမိုးတာရာစန်)
- မြနှင်းဆီ (Mrs Hninzi)
- တင်မိုးလွင် (Talents & Models)
- (မင်းဗထူး)

TODAY

B U K S T O R E

တူဒေးစာအုပ်ဆိုင်

ထာဝရမိတ်ဆွေ . . စာအုပ်စာပေ

ရန်ကုန်မြို့

- ❖ ရန်ကင်းစင်တာ၊ အခန်းအမှတ် - အက်မ် (၁၃)၊ ပထမထပ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။
- ❖ ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက် (မြေညီထပ်)၊ အမှတ် ၂၄၅၊ ဗားဂရာလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်။
- ❖ ဂမုန်းပွင့် Shopping Mall (ကမ္ဘာအေး)၊ အခန်းအမှတ် ၂၆၊ ဒုတိယထပ်၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။
- ❖ ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်၊ ၃ လွှာ၊ ဘိုကလေးဈေးအနီး၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။
- ❖ ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်၊ ၃ လွှာ၊ သိမ်ကြီးဈေး၊ လသာမြို့နယ်။
- ❖ မော်တင်တာဝါ (Junction Centre)၊ အခန်းအမှတ် ၃၁၀၊ ၃ လွှာ၊ အနော်ရထာလမ်းနှင့် လမ်းသစ် (မော်တင်) လမ်းထောင့်၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
- ❖ အမှတ် (၅၁၄-၅၁၆)၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာ လမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ပန္နလေးမြို့

- ❖ အမှတ်-၄၊ ၂၆ ဘီလမ်း၊ ၇၈ x ၇၉ လမ်းကြား၊ မီးရထားတိုက်တန်း၊ ချမ်းအေးသာင်မြို့နယ်၊ မန္တလေးမြို့၊ ဖုန်း - ၀၉ ၉၁၀ ၂၇၅၂၄။